

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΟΙΝΙΚΩΝ

ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

ΤΟΥ

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1844.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΔΟΥΚΑ.

1846.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΦΩΣΤΕΥΣ

1911

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, ΑΘΗΝΑ

1911

ΠΟΙΝΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
τοῦ ἔτους 1844.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 1.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλικα, Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου, Γεωργίου Βέλλιου δικηγόρου, κωλυμένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη καὶ τοῦ ἑτέρου Παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 27 Δεκεμβρίου 1843, διὰ τὰ δικάστη τὴν κατὰ τῶν ἀπὸ 19 Νοεμβρίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 197 καὶ 198 ἀποφάσεων τῶν ἐν Λαμῖα Πλημμελειοδικῶν αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Στάθη Ζαφείρογλου καὶ Κώστα Μιντζέλου μὴ ἐμφανισθέντων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Θ. Μανούση καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 492 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀνίρεσιν αἰτοῦντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ἀκοῦσαν τὸν Εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν καὶ καταδικάζει τὸν ἠττηθέντα εἰς τὸ πρόστιμον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσεύοντες κλητευθέντες διὰ τῆς ἀπὸ 3 Δεκεμβρίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 7,678 κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέως, δὲν ἐνεφανίσθησαν οὔτε αὐτοπρὸσώπως οὔτε δι' ἐπιτρόπου κατὰ τὴν δικάσιμον, καὶ τοι παρελθούσης τῆς προθεσμίας τῶν δεκατεσσάρων ἡμερῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Στάθη Ζιφεύ-
ρογλου καὶ Κώνστα Μιντζέλου, κατοίκων Λαμίας, γενομένην κατὰ
τῶν ἀπὸ 19 Νοεμβρίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 197 καὶ 198 ἀποφάσεων
τῶν ἐν Λαμία Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ
πρόστιμον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημά-
σεως δραχμᾶς δεκαοκτώ, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττον-
ται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένητες.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην Ἰαννουαρίου τοῦ
χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἑσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 2.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου,
Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλ-
λικα, Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου, Γ. Βέλιου Δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ
Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀ. Σωμάκη, καὶ τοῦ ἑτέρου Παρέδρου Γ.
Ἀφρονίδου, καὶ πρῶντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ
τοῦ ὑπογραμματῆως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνηλθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Ἰαννουαρίου 1844, διὰ
νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Βασιλείου Μπαλαούρα,
παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωργίου Ἀθανασίου ἐξ
ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειο-
δικῶν, παραπεμφθεὶς ὁ Βασίλειος Μπαλαούρας, εἰς τὸ κατὰ τὴν πε-
ρίφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῇ
ὡς ὑπαίτιος ληστείας πραχθείσης ἐκ συστάσεως εἰς δημοσίαν ὁδὸν
κατὰ τοῦ Σωτηρίου Ἰωάννου, Ἰωάννου Ἀλεξίου καὶ λοιπῶν, καὶ δι-
κασθεὶς ἠθωώθη διὰ τῆς ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1843 ἐτυμηγορίας τῶν
ἐνόρκων. Μετὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Προέδρου τῶν συνέδρων περὶ ἀ-
πολύσεως τοῦ ρηθέντος Μπαλαούρα, εὗτος ἐξητήσατο παρὰ τοῦ δι-
κατηρίου τῶν Συνέδρων, ν' ἀποδοθῶσιν εἰς αὐτὸν τὰ ὡς πειστήρια
εἰς τὴν δίκην προσαχθέντα χρήματα καὶ παρ' αὐτῷ κατατρεθέντα
ὁ δὲ συνήγορος τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων Σωτηρίου Ἰωάννου καὶ
Ἰωάννου Ἀλεξίου, ἐξητήσατο ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τοὺς πελάτας του
ὡς ἀήκοντα εἰς αὐτοὺς, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων διὰ
τῆς ἀπὸ 24 Νοεμβ. 1843 καὶ ὑπ' ἀριθ. 12 ἀποφάσεώς του σκερθέν

ὅτι ἐκ τῶν ἐνώπιόν του διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων, δὲν ἠδυνήθη νὰ πεισθῆ εἰς τίνα τῶν διαδίκων ἀνήκουν τὰ φηθέντα χρήματα, παρέπεμψε τὴν περί ἀποδόσεως εἰκὴν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ Μπαλαούρας τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ἀθωώθητος αὐτοῦ (τοῦ Μπαλαούρα) οἱ Σύνεδροι δὲν εἶχον πλέον ἀρμοδιότητα νὰ δικάσωσι περὶ τῶν χρημάτων. 2, Διότι τὸ περί ἀποδόσεως τῶν χρημάτων ζήτημα εἶναι ἀδιαίρετον ἀπὸ τὸ τῆς πράξεως τῆς ληστείας, καὶ ἐπομένως οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες μετὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου, δὲν εἶχον δικαίωμα νὰ ζητῶσι τὴν ἀπόδοσιν τῶν χρημάτων. 3, Διότι ἡ ἀγωγή τῶν ἀντιδίκων, κηρυχθέντος ἀθώου τοῦ κατηγορουμένου, ἔπεσεν ὀλοσχερῶς, ἐπομένως οὔτε ἠδύνατο ν' ἀναπτυχθῆ, οὔτε ἀνεπτύχθη ἐνώπιον τῶν Συνέδρων. 4, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐσημείωσε ἐσφαλμένως τὴν σημασίαν τῆς λέξεως πειστήρια, καθότι τὰ ὡς ληστευθέντα προσαγόμενα, ἀποβάλλουσιν ὡς πρὸς τὸν κατηγορούμενον τὸν τοιοῦτον χαρακτῆρα ἅμα κηρυχθῆ ἀθώως. Ὅθεν κατὰ τὰ ἄρθρα 449 καὶ 492 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ἄρθρον 85 μόνον εἰς περίστασιν καθ' ἣν ἐκηρύττετο ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος, ἐδύνατο τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῆ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Σ. Πήλληλα, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀνααιρεσιότου καὶ τὸν Εἰσαγγελεα, μὴ ἐμφανισθέντων τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12 καὶ ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1843 ἀποφάσεώς του, δὲν ἐδίκασε τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν τοῦ Σωτηρίου Ἰωάννου καὶ Ἰωάννου Ἀλεξίου, ἀλλὰ τὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀνααιρεσιότου γενομένην αἴτησιν περί ἀποδόσεως τῶν ὡς πειστηρίων προσαχθέντων χρημάτων, συμφώνως μὲ τὸ 83 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐπομένως ὁ ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι τὸ φηθὲν δικαστήριον ἐπιληφθὲν μετὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ Βασιλείου Μπαλαούρα ἔως κατ' αὐτοῦ πολιτικῆς ἀγωγῆς ὑπερέβη τὴν οἰκείαν ἀρμοδιότητα εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπεδὴ καὶ οἱ λοιποὶ ἀναιρέσεως λόγοι εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατοι, διότι ἐκ τῆς ἀθώωσεως τοῦ κατηγορουμένου, δὲν ἔπεται ἀναγκαιῶς ἡ ἀναγνώρησις αὐτοῦ ὡς ἰδιοκτῆτου τῶν ὡς πειστηρίων προσαχθέντων χρημάτων, κατὰ δὲ τὸ 83 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὰ ὑφαιρέθέντα ἢ ἄλλως εἰς τὴν δικογραφίαν εὐρισκόμενα πειστήρια εἰς τὸν ἰδιοκτῆμονα μόνον ἀποδίδονται.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Βασιλείου Μπαλαούρα, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1843 ὑπὲρ ἀριθ. 12 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήτηντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην Ἰαννουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ δυτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 3.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκροδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου, Γ. Βέλλιου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ ἑτέρου Παρέδρου Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Ὑπογραμμάτεως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ἰαννουαρίου 1844 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀναγνώστου Μαυροθέρη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Δ. Καρόκη.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθη ὁ Ἀναγνώστης Μαυροθέρης Ψαριανὸς, κάτοικος Σύρου, πλοίαρχος, ὡς ὑπαίτιος ναυταπάτης, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον. Εἰταχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικεῖον, ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐπρότεινε νὰ μὴ ἀναγνωσθῶσιν αἱ ἔνορχοι καταθέσεις μαρτύρων τινῶν, ὡς μὴ ληφθεῖσαι συμφώνως μὲ τὸν Νόμον. Τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1843 ἀποφάσεως διέταξε νὰ μὴ ἀναγνωσθῶσι μὲν αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων Νικήτα Μαντολιᾶ, Ἰω. Χάλαρη, Βασιλείου Κλαδάκη, Πέτρου Σούτζου, Ἀσταλμάνη Ἐλταβὲλ καὶ Ἀντωνίου Πάλμα, ὡς μὴ ληφθεῖσαι τακτικῶς, διέταξε δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν καταθέσεων τοῦ Μαλαξοῦ Χ. Γεωργίου, Δράκου Γεωργίου, Γεωργίου Λεϊλεχογλου, Βαλιάνου Ὀρφανοῦ, Φωτίου Τσιρχόγλου, Βασιλείου Κερπάτζη, Γιάννη Κεραμίδογλου καὶ Κωνσ. Κουτζίχαρᾶ. Περαιωθείσης ἐρεσῆς τῆς

συζητήσεως, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμωγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἔχουσιν οὕτω· **Ναὶ** εἶναι ἔνοχος ὁ Ἀναγνώστης ἢ Γεώργιος Μαυροθέρης, πλοίαρχος, ὅτι κατὰ τὸν Ἰαννουάριον 1842 ἐν τῷ λιμένι Ταρσανάδες ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους ἀφῆρεσε τὸ φορτίον τοῦ ἰδίου τοῦ πλοίου, ὀνομαζομένου *Νέα Ἀθηνᾶ*, συιτάμενον εἰς δρύζιον, κεράμμεια σκεύη καὶ χειροτεχνήματα, ἐπιβ.βασθένια εἰς αὐτὸ ἐξ Ἀλεξανδρείας παρὰ τῆς ἐμπορικῆς ἐταιρίας Τισῶφ καὶ συντροφίας καὶ τοῦ ἐμπόρου Σουτζὶ διὰ νὰ μετακομισθῶσιν εἰς Βηρυττὸν καὶ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς ἐκεῖσε ἀνταποκριτὰς τῶν φορτοτῶν.—**Ναὶ** ἡ ἀξία τῶν ἀφαιρεθέντων πραγμάτων ὑπερβαίνει τὰς χιλίας δραχμάς.—**Ναὶ** εἶναι ἔνοχος ὁ Ἀναγνώστης ἢ Γεώργιος Μαυροθέρης, πλοίαρχος, ὅτι πλησίον τῆς νήσου Κύπρου, ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους ἐνήργησεν ἀμέσως τὴν βύθισιν τοῦ πλοίου του, ἀσφαλισμένου ἔνιος εἰς τὸ ἐν Ἐρμουπόλει ἀσφαλιστικὸν κατάστημα οἱ Φίλοι ἀσφαλισταί.—**Ναὶ** ἡ γενομένη ἀξία εἰς τὸ ἀσφαλιστικὸν κατάστημα ὑπερβαίνει τὴν ἀξίαν τῶν χιλίων δραχμῶν.—**Ναὶ** εἶναι ἔνοχος ὁ Ἀναγνώστης ἢ Γεώργιος Μαυροθέρης, ὅτι τὴν 9 Φεβρουαρίου 1842 ἐνώπιον τοῦ ἐν Κύπρῳ Ῥωσικοῦ Ὑποπροξένου, ἐκθέσας, ὅτι τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη ἐκ τρικυμίας κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25-26 Ἰαννουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀνήγγειλεν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς κατὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περὶ τῶν περιστατικῶν τούτων δοθεῖσαν δῆλωσιν ἐν γνώσει ψευδῆ γεγονότα· κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 42 ἀποφάσεώς του τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Ἀναγνώστην Μαυροθέρη εἰς πέντε ἐτῶν καὶ ἐνὸς μηνὸς εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθὼς καὶ τῆς προηγηθείσης ὑπ' ἀριθ. 41, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἢ καταδικασθεῖς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι διετάχθη ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐκθέσεων τῶν μαρτύρων Δράκου Γεωργίου, Γεωργίου Δελίκογλου, Βαλλιάνου Ὀρφανοῦ, Φωτίου Τσιρκόγλου, Βασιλείου Καμπάτζη, Ἰω. Κεραμίδογλου καὶ Κωνσ. Κουτζικαζᾶ, ἐνῶ δ' ἐξετάσας τοὺς εἰρημένους μάρτυρας Θεμιστοκλῆς Φωτίου δὲν εἶναι οὔτε πρόξενος, ὑποπρόξενος, προξενικὸς πράκτωρ, οὔτε δ' διευθυντὴς τοῦ ἐμπορικοῦ γραφείου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς πρεσβείας, οὔτε εἶναι ὁ νόμιμος ἀναπληρωτὴς αὐτῶν, οὔτε ἂν ἤθελεν εἶσθαι τοιοῦτος, ὑπάρχει καμμία ἀπόδειξις, ὅτι ἐκεῖνοι ἐκωλύοντο, ἢ ἐχῆρευον αἱ θέσεις των, περιστατικὰ, τὰ ὁποῖα ὡς οὐσιώδη ἔπρεπε νὰ προκύπτωσιν ἐκ τῶν ἐκθέσεων αὐτῶν, ἐπομένως αἱ ἐκθέσεις αὐτῶν εἶναι ἄκυροι· 2, Διότι ὁ ῥηθεὶς Θεμιστοκλῆς Φωτίου καὶ ἂν ἤθελεν ὑποτεθῆ, ὅτι εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην ιδιότητα πρὸς τὸ ἀνακρίνειν, δὲν ἦτον ἀρ' ἐτέρου τὸ ἀρμόδιον πρόσωπον, καθότι ἐπεχείρησε ταύτας εἰς Πέραμα τοῦ Κυζίκου, ὑπαγόμενον εἰς τὸ πρε-

Ξενεῖον Προύσης, ἦτοι εἰς Ξένην περιφέρειαν καὶ ὄχι εἰς ἐκείνην τοῦ ἐμπορικοῦ γραφείου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς πρεσβείας. 3, Διότι οἱ μάρτυρες Δράκος Γεωργίου, Γεώργιος Δελίκογλου, Βαλιάνος Ὀρφανοῦ, Φώτιος Τσίρκογλου καὶ Κωνσταντ. Κουιζικαράς δὲν ὤρκισθησαν ὅτι θέλουσι ὁμολήσῃ ἀφόβως καὶ ἀπαθῶς, ἀλλὰ μόνον ὅτι θέλουσι εἰπεῖ ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐπομένως ὁ δοθεὶς παρ' αὐτῶν ὅρκος εἶναι πληρμελής. 4, Διότι εἰς τὰς εἰρημένους ἐκθέσεις δὲν γίνεται μνεῖα ἂν οἱ μάρτυρες εἶχον τὴν παρὰ τοῦ Νόμου ἀπαιτουμένην συγγένειαν μετὰ τοῦ κατηγορουμένου. 5, διότι ἡ ἐξέτασις τῶν αὐτῶν μαρτύρων δὲν ἐγένετο ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γραφείου ἢ τοῦ γραμματέως τῆς προξενικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ χωρὶς ποσῶς νὰ γίνε-ται μνεῖα εἰς τὰς ἐκθέσεις περὶ τῶν ἐλλείψεων αὐτῶν προσελήφθησαν δύο μάρτυρες. 6, Διότι ἡ ἐξέτασις τοῦ μάρτυρος Μαλαξοῦ Χ. Γεωργίου δὲν ἐγένετο ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων, ἀλλὰ μόνον ἡ συνταχθεῖσα ἐκθεσις ἀνεγνώσθη ἐπομένως ἐνώπιον τῶν μαρτύρων Ἡλία Παναῖ Βράδιτζιτζ, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκθέσεως, ἐνῶ οἱ μάρτυρες ἀπαιτεῖται νὰ ᾖναι παρόντες, ὄχι μόνον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐκ τῶν δύο μαρτύρων, ὁ δεύτερος δὲν γνωρίζει τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπογραφῆς του αὐτῆς, καὶ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1,072 ἐγγράφου τοῦ ἐν Ῥόδῳ ὑποπροξένου τῆς 27 Μαΐου 1843, οὔτε ὑπάρχει ἀπόδειξις ὅτι προσελήφθη διερμηνεὺς, οὔτε ὁ προσληφθεὶς διερμηνεὺς ὤρκισθη προηγουμένως. 9, Διότι ἡ ἐκθεσις τῆς ἐξετάσεως τοῦ μάρτυρος Δράκου Γεωργίου δὲν ὑπεγράφη παρὰ τοῦ Γεωργίου Δελίκογλου Σαμαρτζῆ, προσληφθέντος ὡς μάρτυρος, ἀλλὰ ὑπεγράφη ἄλλος τις καλούμενος Γεώργιος Προεσῶς τῆς Περάμου, χωρὶς νὰ γείνη παντάπασι μνεῖα περὶ τῆς αἰτίας, ἕνεκα τῆς ὁποίας δὲν ὑπεγράφη ὁ πρῶτος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Θ. Μανούτη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐγγράφου τῆς δικογραφίας, ὁ Θεμιστοκλῆς Φωτίου, ἀπεστάλη ἐπίτηδες ὡς ὑπάλληλος τοῦ προξενικοῦ γραφείου, τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ εἰς Πέραμα τοῦ Κυζίκου, τὰς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἀναγνώστου Μαυροθερη ἀναφερομένας ἀναγκαιτικὰς πράξεις, ἐπομένως ὁ εἰρημένος Θ. Φωτίου, ἐνεργήσας κατὰ ρητὴν ἐντολὴν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει προξενείου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ εἰμῆ

ὡς νόμιμος καὶ τακτικὸς ἀναπληρωτὴς τοῦ Προξενείου, καὶ εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον χαρακτῆρα πρὸς ἐπιχείρησιν ἀνακριτικῶν πράξεων.

Ἐπειδὴ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ γενικοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει προξενίου ἐκτείνεται ἐπὶ ὅλων τῶν κατὰ τὴν Τουρκίαν Προξενείων καὶ Ὑποπροξενείων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς δικογραφίας βεβαιοῦται, ὅτι οἱ μάρτυρες πρὶν ἐξετασθῶσιν ὠρκίσθησαν, ἀν δὲ δὲν φαίνεται ὅτι δίδοντες τὸν ὄρκον ἐπρόφεραν τὰς λέξεις ἀνόθως καὶ ἀπαθῶς τοῦτο δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς λόγος ἀναίρεσεως, καθότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ μὲν τὴν ὄρκισιν τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ δὲν διατάσσει ἐπὶ πεινῇ ἀκυρότητος τὴν ῥητὴν μνείαν τῶν εἰρημένων λέξεων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς δικογραφίας βεβαιοῦται ὅτι εἰς τὸν προσυπογεγραμμένον εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος Μαλαξοῦ Χ. Γεωργίου ὡς μάρτυρα Βραδίτζιτζ, μὴ γνωρίζοντα τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐρμηνεύθη πρὸς αὐτὸν ἰταλιστὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐξομολογήσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διαφόρων ἐκθέσεων τῶν ἐξετάσεων τῶν μαρτύρων ἀποδεικνύεται ἀποχωρῶντως, ὅτι ὁ προσυπογεγραμμένος ὡς μάρτυς Γεώργιος Πρεσιδῶς τῆς Περάμου, εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Γεώργιον Δελίκουγλου Σαμαρτζῆν.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι Δ' καὶ Ε' οὔτε ἐπροτάθησαν ἐνώπιον τῶν Συνέδρων, οὔτε ἄλλως ἀπεδείχθησαν. Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ἀναγνώστου Μαυροθέρη, γεννηθέντος εἰς Ψαβρῶ καὶ κατοικοῦντος εἰς Σύρον, ἣτις ἔγεινε κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθ. 41 καὶ 42 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν, εἰς τὰ τῆς παρεύσης δίκης τέλη τῆς σημανσεως δραχμὰς τριάκοντα καὶ μίαν.

Ἐκτίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 4.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Στρούμπου καὶ Γ. Βέλλιου δικηγόρων, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη καὶ τῶν Παρέδρων Π. Καλλιγᾶ

καὶ Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Φεβρουαρίου 1844, διὰ τὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Μορδοχάη Μαΐση καὶ Δανιὴλ Χανέν Ἰουδαίων, κατοίκων Χαλκίδος, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Ν. Βαλσαμάκη, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Οἱ ῥηθέντες Μορδοχάης Μαΐσης καὶ Δανιὴλ Χανέν, κατηγορηθέντες ἐπὶ κλοπῇ, καὶ κηρυχθέντες ἑνοχοὶ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, κατεδικάσθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31 καὶ ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1843 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων εἰς εἰρκτὴν ὁ μὲν πέντε ἐτῶν καὶ δέκα ἡμερῶν, ὁ δὲ πέντε ἐτῶν. Ἀμφότεροι οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, διότι οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντες Ἰουδαῖοι μάρτυρες, δὲν ὠρκίσθησαν καθ' ὃν τρόπον διατάττει ἡ τῶν Ἰσραηλιτῶν θρησκεία, καθότι δὲν ἐνεῖψαν τὰς χεῖρας των πρὶν ὠρκισθῶσιν, οὐδὲ ὠρκίσθησαν ἐνώπιον ἐνὸς Ῥαβίνου, οὔτε ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Γραφῆς. Ταῦτα δὲ ἐξάγονται ἀπὸ τὸν τύπον τοῦ ὅρκου τοῦ ἐντὸς τῆς δικογραφίας εὐρισκομένου, τοῦ ὁποίου ἔγινε χρῆσις κατὰ τὴν προκειμένην δίκην.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων προτεινόμενον ἰδιωτικὸν ἐκμαρτύριον, ἂν καὶ εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τῆς δικογραφίας, δὲν ἀποτελεῖ διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἀπόδειξιν, περὶ τοῦ ὅτι ὁ ὅρκος τῶν Ἰσραηλιτῶν δὲν δίδεται εἰμὴ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, πρὸς δὲ τούτοις δὲν ἀπεδείχθη οὐδὲ καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ ἀναιρεσειόντες ἐπεκαλέσθησαν τὸν ῥηθέντα τύπον τοῦ ὅρκου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Μορδοχάη Μαΐση καὶ Δανιὴλ Χανέν κατοίκων Χαλκίδος, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1843 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς δεκαεπτὰ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐβδόμην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἀθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 5.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἄ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Ἐμμ. Κοκκίνου εἰκηγόρου, κωλυομένου τοῦ Παρέδρου Κ. Π. Καλλιγᾶ, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Μαρτίου 1844 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰαννουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 21 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς Σοφίας Ἄ. Ντιβελίκου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 486 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἀπηλλαγμένοι τῆς παρὰ τοῦ 485 ἄρθρου διατεταγμένης παρακαταθέσεως τοῦ παραβόλου εἶναι μόνοι ὅσοι κατεδικάσθησαν εἰς ποινὴν ἐπὶ κακουργήματι, ἢ ὅσοι καταδικασθέντες ἐπὶ πλημμελήματι ἀπέδειξαν, ὅτι εἶναι πένητες· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ αἰτοῦσα τὴν ἀναίρεσιν Σοφία Ντιβελίκου καταδικασθεῖσα εἰς ποινὴν φυλακίσεως, δὲν παρακάτεθε τὸ νόμιμον πρᾶβολον, οὔτε ἀπέδειξεν, ὅτι εἶναι πένης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Σοφίας Ἄ. Ντιβελίκου, κατοίκου Κορίνθου, ἣτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰαννουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 21 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὴν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν τρίτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοτοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 6

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἄ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Ἀπριλίου 1844 διὰ νὰ

καὶ Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Φεβρουαρίου 1844, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Μορδοχάη Μαΐση καὶ Δανιὴλ Χανέν Ἰουδαίων, κατοίκων Χαλκίδος, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Ν. Βαλσαμάκη, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Οἱ ῥηθέντες Μορδοχάης Μαΐσης καὶ Δανιὴλ Χανέν, κατηγορηθέντες ἐπὶ κλοπῇ, καὶ κηρυχθέντες ἔνοχοι ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, κατεδικάσθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31 καὶ ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1843 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων εἰς εἰρκτὴν ὁ μὲν πέντε ἐτῶν καὶ δέκα ἡμερῶν, ὁ δὲ πέντε ἐτῶν. Ἀμφότεροι οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, διότι οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντες Ἰουδαῖοι μάρτυρες, δὲν ὠρίσθησαν καθ' ὃν τρόπον διατάττει ἡ τῶν Ἰσραηλιτῶν θρησκεία, καθότι δὲν ἐνεῖψαν τὰς χεῖρας των πρὶν ὀρκισθῶσιν, οὐδὲ ὠρίσθησαν ἐνώπιον ἐνὸς Ῥαβίνου, οὔτε ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Γραφῆς. Ταῦτα δὲ ἐξάγονται ἀπὸ τὸν τύπον τοῦ ὄρκου τοῦ ἐντὸς τῆς δικογραφίας εὐρισκομένου, τοῦ ὁποίου ἔγεινε χρῆσις κατὰ τὴν προκειμένην δίκην.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων προτεινόμενον ἰδιωτικὸν ἐκμαρτύριον, ἂν καὶ εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τῆς δικογραφίας, δὲν ἀποτελεῖ διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἀπόδειξιν, περὶ τοῦ ὅτι ὁ ὄρκος τῶν Ἰσραηλιτῶν δὲν δίδεται εἰμὴ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, πρὸς δὲ τούτοις δὲν ἀπεδείχθη οὐδὲ κἂν ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ ἀναιρεσειόντες ἐπεκαλέσθησαν τὸν ῥηθέντα τύπον τοῦ ὄρκου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μορδοχάη Μαΐση καὶ Δανιὴλ Χανέν κατοίκων Χαλκίδος, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1843 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς δεκαεπτά.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐβδόμην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἀθημερόν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Θ. Μανούση, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείουντος καὶ τὴν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ πράξις, δι' ἣν ὁ Χρῆστος Θ. Κερκινέζος παρεπέμφθη εἰς τὸ Κακούργιοδικεῖον, εἶναι ἡ αὐτὴ, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ κατεδικάσθη, τοῦτέστι βιαία ἀπαγωγή, προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ 331 ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἂν δὲ ὁ αἰτιῶν τὴν ἀναίρεσιν εἶχε ἰὰ κάμην παρατήρησιν τινὰ κατὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, ὥφειλε νὰ προτείνῃ αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπραξεν, ἐπομένως ὁ λόγος, ὅτι ἡ πράξις δὲν εἶναι ὠρισμένη εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα καὶ εἰς τὸ ἐγκλητήριο, εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ τὸ πρὸς τοὺς ἐνόχους τεθὲν ζήτημα εἶναι σύμφωνον μὲ τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριο ἐγγράφον, καθότι τὰ μὲν φέρουν ρητῶς, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἀπήγαγε βιαίως τὴν δωδεκαετῆ Κανέλλαν Παππακωστοπούλου ἐπὶ σκοπῷ ἀκολασίας, τὸ δὲ ζήτημα φέρει ὡσαύτως, ὅτι ὁ αὐτὸς ἐπελάβετο μὲ βίαν τὴν δωδεκαετῆ Κανέλλαν Παππακωστοπούλου καὶ ἀπήγαγεν αὐτὴν, ἐπομένως ἀμφότερα ἀποβλέπουσι τὴν εἰδικὴν πράξιν, προνοουμένην παρὰ τοῦ 331 ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ τὸ 331 ἄρθρον τοῦ Νόμου φέρει, ὅστις μὲ δόλον ἢ βίαν ἐπιλαμβάνεται ἄρρενός τινος ἢ θήλειος, ἦτοι ἄκοντος ἢ ἐκόντος μὲν, ἔχοντος δὲ ἡλικίαν κατωτέραν τῶν 12 ἐτῶν, καὶ ἀπάγει αὐτὸ μεθ' ἑαυτοῦ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ εἰς ἀκολασίαν, ἡ δὲ ἐτυμηγορία φέρει ὡσαύτως, ὅτι ὁ Χρῆστος Κερκινέζος εἶναι ἕνοχος, ὅτι ἐπελάβετο μὲ βίαν τὴν Κανέλλαν Ἀναγνώστου Παππακωστοπούλου, δωδεκαετῆ τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀπήγαγεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ ἐπὶ σκοπῷ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ εἰς ἀκολασίαν, κατορθώσας τὸν σκοπὸν του, ἐπομένως ὑπάρχουσιν ὅλοι οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καθότι κατὰ τὴν ἐνοίαν τοῦ Νόμου, ὡσάκις ἡ ἡλικία τοῦ ἀπαγομένου προσώπου δὲν εἶναι ἀνωτέρα τῶν 12 ἐτῶν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπαγωγῆς ἔλαβε χώραν βία, ἐννοεῖται οἰκοθεν τὸ ἀκούσιον τῆς ἀπαγωγῆς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Χρήστου Θεοδώρου Κερκινέζου, κατοίκου Ἀλαμάνας τῆς Φθιώτιδος, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἰαννουαρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 10 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς εἰκοσιεννέα.

δικάτη τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Χρήστου Θεοδώρου Κερκινέζου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ν. Ἰωαννίδου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματός τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Λαμία Πλημμελειοδικῶν ὁ Χρῆστος Κερκινέζος στρατιώτης τῆς ὄροφυλακῆς παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον ἵνα δικασθῆ ὡς ὑπικίτιος, ὅτι κατὰ τὴν 10 Αὐγούστου 1843 πρὸς τὸ χωρίον Ἀλαμάνας ἀπήγαγε βιαίως τὴν δωδεκαετῆ θυγατέρα τοῦ Ἀθανασίου Παππακωστοπούλου, Κανέλλαν ὀνομαζομένην, ἐπὶ σκοπῷ ἀκολασίας, τὸν ὁποῖον καὶ κατώρθωσεν. Εἰταχθεῖσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Σύρῳ δικαστήριον τῶν Κακουργιοδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, φέρουσαν· **Ναὶ** ὁ Χρῆστος Θεοδώρου Κερκινέζος εἶναι ἐνοχος, ὅτι κατὰ τὴν 10 Αὐγούστου 1843 ἐπελάβετο πλησίον τοῦ χωρίου Ἀλαμάνας τῆς Φθιώτιδος μὲ βίαν τὴν Κανέλλαν θυγατέρα τοῦ Ἀναγνώστου Παππακωστοπούλου, δωδεκαετῆ τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀπήγαγεν αὐτὴν μέθ' ἑαυτοῦ ἐπὶ σκοπῷ νὰ τὴν μεταχειρισθῆ εἰς ἀκολασίαν, καὶ ὅτι κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην κατώρθωσε τὸν σκοπὸν του, κατεδίκατε διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἰαννουαρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 10 ἀποφάσεώς του τὸν κατηγορούμενον εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι καὶ τὸ βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριο διαλαμβάνουσιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων ἀπήγαγε διὰ τῆς βίας τὴν Κανέλλαν Ἀναγνώστου Παππακωστοπούλου καὶ ὁ Κώστας Βλάχος ἔδωκε συνδρομὴν, ἀλλὰ δὲν περιγράφουν τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἕκαστος ἐξετέλεισεν, εἰς τρόπον ὥστε δὲν διακρίνεται ἡ πράξις ἑκάστου κατὰ τὰ ὕλικά αὐτῆς περιστατικὰ καὶ δὲν γίνεται δῆλον ἂν ὁ Κώστας Βλάχος, ἢ ἂν ὁ ἀναιρεσεῖων ἐπελάβετο φυσικῶς τῆς Κανέλλας καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ἔπραξε· 2, Διότι τὸ τελεν εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσεῖοντα δὲν συμφωνεῖ μήτε μὲ τὸ βούλευμα, μήτε μὲ τὸ ἐγκλητήριο, καθότι ἐξ αὐτῶν δὲν διακρίνεται ἂν ὁ ἀναιρεσεῖων κατηγορηθῆ ὡς ἐπιλαβόμενος τῆς Κανέλλας καὶ ἀπαγαγὼν αὐτὴν, ἢ ὡς δι' ἄλλης πράξεως κατὰ τὸ ἄρθρον 56 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου γενόμενος αἴτιος τῆς ἀπαγωγῆς, τὸ δὲ ζήτημα φέρει ῥητῶς, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων ἐπελάβετο διὰ τῆς βίας καὶ ἀπήγαγε τὴν Κανέλλαν· 3, Διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 331 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο τιμωρεῖται ὁ διὰ βίας ἀπαγαγὼν ἄκων πρόσωπον, ἢ δὲ ἐτυμηγορία φέρει μὲν, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων ἀπήγαγε διὰ τῆς βίας καὶ ὄχι δὲ, ὅτι ἀπήγαγεν ἄκουσταν τὴν Κανέλλαν, τὸ δὲ ἀκούσιον δὲν περιέχεται ἐνταῦθα εἰς τὸ βίαιον.

δον καὶ οὐχὶ συνεδρίασιν παραπομπή, δὲν συγχωρεῖται ὅμως αὕτη, εἰμὴ διὰ μίαν καὶ μόνην, τὴν προσεχῆ σύνοδον, καὶ ἐκ τούτου ἐπίσης παρεβιασθησαν καὶ ἐρμηνεύθησαν ψευδῶς αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου. 3, Διότι αἱ κλητεύσεις τῶν μαρτύρων, διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τῶν ὁποίων παρεδέχθη τὸ δικαστήριον τὴν ἀναβολὴν καὶ παραπομπήν, δὲν ἐγένοντο προσηκόντως, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐδύνατο νὰ γενῆ παραδεκτὴ ἡ ἀναβολή. 4, διότι χωρὶς νὰ λάβῃ τὸ δικαστήριον ὑπ' ὄψιν τὰς περὶ βιαίας προσαγωγῆς τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων, καὶ τὰς περὶ ποινῶν καὶ ἀποζημιώσεων ἀπαγγελθείσας κατ' αὐτῶν, δυνάμει τοῦ Νόμου, διατάξεις τῶν προεκδοθεισῶν κατὰ τὰς προλαβούσας συνόδους ἀποφάσεων, καὶ μὴ ἐνεργηθείσας παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, παρεδέχθη καὶ τρίτην ἀναβολὴν καὶ παραπομπήν, εἰς ἄλλην πάλιν σύνοδον, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ αὐτοῦ Εἰσαγγελέως πάλιν διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τῶν αὐτῶν μαρτύρων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν προσβαλλομένων ὑπ' ἀριθ. 53 καὶ 10 ἀποφάσεων, ἡ μὲν πρώτη ἐξεδόθη τὴν 26 Μαΐου 1843, ἡ δὲ δευτέρα τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1843, ὥστε ἡ κατ' αὐτῶν ἀναιρέσεως αἴτησις, γενομένη τὴν 4 Φεβρουαρίου 1844, εἶναι ἐκπρόθεσμος, καὶ ὡς τοιαύτη εἶναι δυνάμει τοῦ Νόμου ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 379 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, συνδυασμένον μὲ τὸ ἄρθρον 80 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, δύναται ὑπαρχεύσης αἰτίας, νὰ ἀναβάλῃ καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην, ὄχι μόνον ἀπὸ συνεδρίασιν εἰς συνεδρίασιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλην σύνοδον τοῦ δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν.

Ἐπειδὴ ἅμα τὸ δικαστήριον ἔχει δυνάμει τοῦ Νόμου τὸ δικαίωμα νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς προσεχῆ τινα σύνοδον, ἔπεται ἀναγκαιῶς, ὅτι καὶ αὕτη δύναται νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ ὡς πρὸς τὴν ἐπομένην, ὅσάκις ὑπάρχουσι λόγοι δικαιολογοῦντες τὴν ἀναβολήν, ἐπομένως οἱ λόγοι α. καὶ β'. οἱ ἀφορῶντες τὴν παραβίασιν τῶν περὶ ἀναβολῆς διατάξεων τοῦ Νόμου εἶναι ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ἀρμόδιον νὰ ἐξετάσῃ, ἐὰν αἱ κλήσεις τῶν μαρτύρων ἐγίναν κατὰ Νόμον, βεβαιοῖ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι οἱ μὴ ἐμφανισθέντες μάρτυρες ἐκλητεύθησαν προσηκόντως, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἡ κλήσεις αὐτῶν ἐγίνεν ἀτάκτως εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἐνάτην Ἀπριλίου τοῦ
χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 7.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου,
Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Γ. Σκορδίλη,
Θ. Μανούση, Γ. Πήλληκα, Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρου, κωλυομένων
τῶν Παρέδρων Π. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ
Εἰσαγγελέως Κ. Γ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ.
Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Μαρτίου 1844, διὰ
νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Γ. Κούτζη καὶ
Νικολάου Γ. Κούτζη, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των
δικηγόρου Σ. Τριανταφύλλη.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, παρέπεμψε
διὰ βουλεύματός του, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν
τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργοδικείου, τὸν Νικόλαον καὶ Ἰω.
Κούτζην, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι τὴν 15 Νοεμβρίου
1842, εἰς Σπέτζας ἐσκεμμένως ἐφόνευσαν τὸν Ἀνάργυρον Λεμ-
πέσην. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν
Κακουργιοδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 26
Μαΐου 1843, ὑπ' ἀριθ. 53 ἀποφάσεώς του, κατὰ πρότασιν τοῦ
παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέως, διέταξε τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως εἰς
τὴν προσεχῆ σύνοδον τοῦ κατὰ τὴν Πελοπόννησον Κακουργοδικείου.
Τὰ δὲ δικαστήρια τῶν ἐν Τριπόλει καὶ ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, διὰ
τῶν ἀπὸ ἀ. Σεπτεμβρίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 10 καὶ ἀπὸ 31 Ἰαννουα-
ρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 79 ἀποφάσεών των, διέταξαν καὶ ταῦτα κα-
τὰ πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, εἰς τὴν προ-
σεχῆ σύνοδον τῶν Κακουργιοδικῶν. Ἐτῶν τριῶν τούτων ἀποφάσεων
ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ Ἰω. καὶ Νικόλαος Γ. Κούτζη διὰ τοὺς ἐ-
ξῆς λόγους. 1, Διότι παρεβιάσθησαν καὶ ἐρμηνεύθησαν ψευδῶς ὅλαι
αἱ περὶ ἀναβολῆς καὶ παραπομπῆς τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως
εἰς ἄλλην συνεδρίασιν διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, διατα-
χθείσης τῆς ἀναβολῆς εἰς ἄλλην σύνοδον, καὶ ἀπὸ συνόδου εἰς σύ-
νοδον καὶ οὐχὶ εἰς ἄλλην συνεδρίασιν κατὰ τὸ ρητὸν γράμμα τοῦ
Νόμου· 2, Διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι συγχωρεῖται εἰς ἄλλην σύνο-

τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰαννουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 41 ἀποφάσεώς του κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς δέκα ἐτῶν δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 37, 38 καὶ 39 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ἀνεγνώσθη παρὰ τοῦ Γραμματέως ἡ ἐνόρκος κατάθεσις τῆς Σωσάννας Ἰω. Χελιώτου, ἐνῶ αὕτη δὲν περιείχετο ὡς μέσον ἀποδείξεως οὔτε εἰς τὸν κατάλογον τῶν παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως κλητευθέντων μαρτύρων οὔτε εἰς τὸν τῆς ὑπερασπίσεως. 2, Διότι καταστάσης ἐφικτῆς τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐμφανίσεως τῆς μάρτυρος, ἥτις ἐξετάσθη ἐνόρκως εἰς τὴν προανάκρισιν, ἤτοι ἐλλείψαντος τοῦ κωλύματος τοῦ συγχωρήσαντος τὴν ἐνόρκον κατὰ τὴν προανάκρισιν ἐξετάσιν δὲν ἔπρεπε νὰ συγχωρηθῇ ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆς, ἀλλ' ὅστις ἤθελε νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῆς ὄφειλε νὰ τὴν κλητεύσῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον. 3, Διότι ἀφοῦ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔλαβε διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως τὸν λόγον ζητῶν νὰ ἐκδοθῇ ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ Γ. Ἰ. Καϊζῆ, μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως, ἐπὶ ψευδορκία, ἔπρεπε νὰ δοθῇ ὁ λόγος εἰς τοὺς συνηγόρους τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀπαγορεύσαν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ λάβωσι τὸν λόγον, παρεβίασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως. 4, Διότι ἐλλειποῦς οὔσης τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ὡς πρὸς τὰς ἀπαιτουμένας λέξεις, εἶναι αὕτη, κατὰ τὸ 440 ἀρθ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, μόνον τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων ἔπρεπε νὰ στείλῃ ὀπίσω εἰς τὸ δωμάτιόν των τοὺς ἐνόρκους πρὸς διόρθωσιν αὐτῆς καὶ οὐχὶ μόνος ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων. 5, Διότι καὶ μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἀποστολὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ δωμάτιόν των, τῆς ἐτυμηγορίας οὔσης ἐσφαλμένης ἤτοι δημηγορίας μόνον τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ὄφειλε νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιόν των πρὸς διόρθωσιν τῆς ἐτυμηγορίας, καὶ οὐχὶ μόνον ὁ Πρόεδρος. 6, Διότι πρὶν παραπέμψῃ ὁ Πρόεδρος τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιόν των πρὸς διόρθωσιν τῆς ἐτυμηγορίας των, οὗτοι εἶχον ἀναμιχθῆ μετὰ πολλῶν πολιτῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος ἔτι ἀνεγνώσθη ἡ ἐνόρκος κατάθεσις τῆς μάρτυρος Σωσάννης καὶ τοι μὴ ἐμπεριεχομένη ὡς μέσον ἀποδείξεως οὔτε εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως κλητευθέντων μαρτύρων, οὔτε εἰς τὸν τῆς ὑπερασπίσεως, εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀνίσχυρος συνάμα, τὸ μὲν, διότι ὡς ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ.

Ἐπειδὴ ἡ ἐξέτασις ἂν τὸ δικαστήριον πρὶν διατάξῃ καὶ τρίτην ἀναβολὴν, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν εἰμὴ τὰς προεκδοθείσας ἀποφάσεις καὶ ἄλλα περιστατικά, εἶναι ἔργον ἀφορῶν ἀντικείμενα πραγματικά, τὰ ὁποῖα διαφεύγουσιν τῆν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Γεωργίου Κούτζη καὶ Νικολάου Γεωργίου Κούτζη κατοίκων Σπετζῶν, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου 1843, ὑπ' ἀριθ. 53 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, τῆς ἀπὸ α. Σεπτεμβρίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 10 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει Συνέδρων, καὶ τῆς ἀπὸ 31 Ἰαννουαρίου 1839, ὑπ' ἀριθ. 79 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημανσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην Ἀπριλίου, τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 8.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3ην Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγιώτου Βακρυνάκη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρέξουσίου του δικηγόρου Ν. Ἰωαννίδου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλευμάτων τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν ὁ Παναγιώτης Βακρυνάκης παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργοδικεῖον διὰ νὰ δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος ὅτι τὴν 33 Αὐγούστου 1843 εἰς Ἄργος ἀπρομελετητῶς καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἀπεφάσιτε καὶ ἐξετέλετε ἀνθρωποκτονίαν, φονεύσας διὰ μαχαριδίου, τὴν Εὐγενεῖαν θυγατέρα τοῦ Γιάννη Χελιώτου καὶ σύζυγον τοῦ Παναγιώτου Ψαρᾶ, παροξυνθεὶς καὶ ἐρεθισθεὶς παρ' αὐτῆς. Εἰσαχθέντος τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργοδικῶν, καὶ συζητήσεως γενομένης, οἱ ἑνορκοὶ ἐκήρυξαν ἑνοχὸν τὸν ῥηθέντα Παναγιώτην Βακρυνάκην τῆς ῥηθείσης πράξεως. Τὸ δὲ δικαστήριον

Ἐπειδὴ ὁ ἕκτος καὶ τελευταῖος λόγος, ὅτι οἱ ἔνορκοι συνεμίχθησαν μετὰ πολλῶν ἀκροατῶν εἶναι παντάπασι ἀναπόδεικτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγιώτου Βικρυνάκη, κατοικοῦ Ἄργους, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 15 Ἰαννουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 37, 38, 39 καὶ 41 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφατίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἀθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 9.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Σ. Πήλληκα Παρέδρου, καὶ Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ τοῦ ἑτέρου Παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου. καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Ἀπριλίου 1844 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τοῦ ἀπὸ 5 Νοεμβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 175 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Εὐσταθίου Παππασταθοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Ν. Βαλσαμάκη.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Σ. Πήλληκα καὶ τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα ν' ἀπορρίφθῃ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς ἀπαράδεκτος, διότι ὁ ἀναιρεσείων δὲν παρακατέθεσε συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τὸ παρὰ τοῦ Νόμου διαταττόμενον παράβολον, οὔτε ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης.

Ἀκούσαν καὶ τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος, εἰπόντα ὅτι εἶναι ἔτοιμος ἤδη νὰ παρακαταθέσῃ τὸ ρηθὲν παράβολον.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ κατὰ τὸ 485 ἄρθρον τῆς Ποιν., ὅταν ὁ ἀναιρεσείων παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τὸ παρὰ τοῦ Νόμου διαταττό-

39 προδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει, ἡ ἀνάγκη τῆς εἰρημένης ἐνόρκου καταθέσεως ἐγένετο κατ' αἰτήσιν ῥητὴν τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ προσβάλῃ τὰς ἐαυτοῦ πράξεις· τὸ δὲ, διότι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 124 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, αἱ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἐνόρκως λαμβανόμεναι μαρτυρίαι ἐξ ἀνάγκης μάλιστα καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ἀναγινώσκονται γενομένης περὶ τούτου αἰτήσεως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος λόγος, ὅτι γενομένης ἐφικτῆς τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐμφανίσεως τῆς εἰρημένης μάρτυρος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ κωλύματος τοῦ συγχωρήσαντος τὴν ἐνόρκον κατὰ προανάκρισιν ἐξέτασιν, ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν ἐκλήτευσεν αὐτὴν, εἶναι πραγματικὸς καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπαράδεκτος, ἄλλως οὔτε ἀποδεικνύεται τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐκ τῶν πρακτικῶν.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος λόγος, ὅτι προτείναντος τοῦ Εἰσαγγελέως νὰ ἐκδοθῇ ἐνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως Γεωργίου Ἰωάννου Καϊξῆ ἐπὶ ψευδορκία, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς συνηγόρους τοῦ κατηγορουμένου νὰ λάβωσι τὸν λόγον καὶ διὰ τοῦτο παρεβίασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, εἶναι ἐπίσης ἀνίσχυρος, διότι ἡ ἐξ ἐπαγγέλματος γενομένη πρότασις τοῦ Εἰσαγγελέως δὲν ἀπέβλεπε τὸν κατηγορούμενον, ἀλλὰ τὸν μάρτυρα αὐτὸν, καὶ προσέτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐνήργησε συμφώνως μὲ τὰ καθήκοντά του κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ 369 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, οὐδὲ προσεβλήθη ἐνταῦθα παντάπασι τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος λόγος, ὅτι ἐλλειποῦς οὔσης τῆς ἐτυμηγορίας, ὡς μὴ περιεχούσης ἐπὶ κεφαλῆς τὰς δύο λέξεις εἶνε αὕτη, ἔπρεπε ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων καὶ ὄχι ὡς ἐγένετο, μόνος ὁ Πρόεδρος αὐτῶν νὰ παραπέμψῃ εἰς τὸ δωματίον τοὺς ἐνόρκους πρὸς διόρθωσιν τῆς ἐτυμηγορίας, εἶναι οὐδὲν ἥττον ἀνίσχυρος, διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ τινος οὐσιώδους ἐλλείψεως, ἢ ἀντιφάσεως, ἢ περὶ τινος παρεμπύπτοντος σπουδαίου ζητήματος, ὥστε νὰ ἀπαιτῆται κατὰ τὸν 2 § τοῦ 420 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἡ ἀπόφασις ὁλοκλήρου δικαστηρίου, ἀλλὰ περὶ ἐλλείψεως προφανεστάτης λέξεων, μηδεμίαν ἐχουσῶν ἐπιρροὴν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐτυμηγορίας.

Ἐπειδὴ τοιοῦτος ὡσαύτως εἶναι καὶ ὁ πέμπτος λόγος, ὁ ἀφορῶν τὴν κατ' ἐπανάληψιν παραπομπὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ δωματίον πρὸς διόρθωσιν τῆς λέξεως δημηγορίας ἀντὶ ἐτυμηγορίας.

ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1840 ἐν Ἀθήναις, συνενοηθεῖς μὲ τοὺς παραχαράκτας, ἔβαλλεν εἰς κυκλοφορίαν παραπονημένον χαρτόσημον τάξεως τῆς μιᾶς καὶ τῶν δύο δραχμῶν μελανῆς σφραγίδος, πωλήσας ἐν γνώσει ἐκ τοῦ παραπονημένου τούτου χαρτοσήμου, εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀργυραμοιβούς, Κωνστ. Ἰατρὸν καὶ Ζαχαρίαν Ἰωάννου. Ναι, ἡ παραποίησις αὕτη ἐγένετο κατὰ τρόπον ἀπατηλότερον καὶ δυσκολώτερον νὰ γνωρισθῆ. Ὅχι, ὁ Νικόλαος Θ. Λιόντας δὲν εἶναι ἔνοχος ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1840, ἐν Ἀθήναις συνενοηθεῖς μὲ τοὺς παραχαράκτας, ἔβαλεν εἰς κυκλοφορίαν παραπονημένον χαρτόσημον τάξεως τῆς μιᾶς καὶ τῶν δύο δραχμῶν μελανῆς σφραγίδος, πωλήσας ἐν γνώσει ἐκ τοῦ παραπονημένου χαρτοσήμου εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀργυραμοιβούς Κωνσταντῖνον Ἰατρὸν καὶ Ζαχαρίαν Ἰωάννου. Ὅχι, ἡ παραποίησις αὕτη δὲν ἐγένετο κατὰ τρόπον ἀπατηλότερον καὶ δυσκολώτερον νὰ γνωρισθῆ. Ὅχι, ὁ Πλάτων Παππαγιαννούλης δὲν εἶναι ἔνοχος ὅτι εὐρισκόμενος εἰς Σύρον ἐν ἔτει 1840, καὶ συνενοηθεῖς μὲ τοὺς παραχαράκτας, ἐπρομηθεύσεν εἰς αὐτοὺς χάρτην μὲ ὑδάτινον ἐπ' αὐτοῦ σημεῖον, πρόσφορον εἰς παραποίησιν χαρτοσήμου, τὸ δὲ ὑδάτινον τοῦτο σημεῖον τὸ ἐπὶ τοῦ προμηθευθέντος χάρτου, ἐγένετο κατὰ τρόπον ἀπατηλότερον καὶ δυσκολώτερον νὰ γνωρισθῆ. Ναι, ὁ Πλάτων Παππαγιαννούλης εἶναι ἔνοχος ὅτι εἰς Σύρον ἐν ἔτει 1840, συνενοηθεῖς μὲ ἀγνώστους παραχαράκτας χαρτοσήμου, καὶ προμηθεύσας εἰς αὐτοὺς χάρτην μὲ ὑδάτινον σημεῖον πρόσφορον εἰς παραποίησιν χαρτοσήμου, ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως, ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς μέσα πρόσφορα εἰς ἐκτέλεσιν τῆς παραποιήσεως χαρτοσήμου μηχανῆς σφραγίδος μιᾶς καὶ δύο δραχμῶν, παραποίησιν ἐκτελεσθείσαν παρὰ τῶν εἰρημένων ἀγνώστων παραποιητῶν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐτέθη καὶ εἰς κυκλοφορίαν τὸ παρ' αὐτῶν παρουσιασθὲν χαρτόσημον· κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18 ἀποφάσεώς του, τὸν μὲν Παναγιώτην Παππαγιαννούλην εἰς δέκα ἐτῶν δεσμὰ, τὸν δὲ Πλάτωνα Παππαγιαννούλην εἰς τριῶν ἐτῶν φυλάκισιν, καὶ ἀμφοτέρους ἀλληλεγγύως εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ δύο ἄλλων προηγουμένων ἐπὶ τῆς αὐτῆς δίκης, ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Α'. Διότι ὁ Κωνσταντῖνος Ἰατρὸς, ὁ μόνος οὐσιώδης μάρτυς τῆς κατηγορίας, καταδικασθεὶς τὴν 20 Μαρτίου 1842, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1,677 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν εἰς δεκαοκτῶ μηνῶν φυλάκισιν, ὡς διαδόσας ἐν γνώσει κίβδηλα χαρτόσημα, καὶ ἐπομένως ὑπαγόμενος εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 122 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξετασθῆ ἐνόχως. Τὸ δὲ περιστατικὸν ὅτι τῶν Πλημμελειοδικῶν ἡ ἀπόφα-

μενον παράβολον παρά τῷ διὰ τοῦ 485 ἄρθ. ὠρισμένῳ δικαστικῷ γραμματεῖ ἀπηλλαγμένοι δὲ τῆς χρηματικῆς παρακαταθέσεως εἶναι μόνοι οἱ ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντες· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσεῖων παρεπέμφθη εἰς τὸ ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικεῖον ἔνεκα δωροδοκίας καὶ ἀπάτης, πλημμελημάτων προβλεπομένων παρά τῶν ἄρθρων 456, § 2 673, 396, καὶ 398 τοῦ Ποιν. Νόμου, δὲν παρακατέθετε δὲ ἐντὸς τῆς εἰρημένης προθεσμίας τὸ ρηθὲν παράβολον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Εὐσταθίου Παππασταλοπούλου, κατοίκου Μικρομάνης, ἣτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 5 Νοεμβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 175 βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήτηντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχ. δεκαπέντε.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην τρίτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους. Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 10.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σχορδίλη, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου, Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ τοῦ ἑτέρου Παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστη.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν κατὰ τὴν 10 Ἀπριλίου 1844, διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Παναγιώτου Παππαγιαννούλη καὶ Πλάτωνος Παππαγιαννούλη, παρασταθέντων διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος Γ. Βέλλιου δικηγόρου.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4,142 Βουλευματος τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, οἱ κατηγορηθέντες Παναγιώτης καὶ Πλάτων Παππαγιαννούλης ἐξ Ἰωαννίνων παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ τὴν δικάσῃ ὡς ὑπαίτιοι κινδηλείας χαρτοσήμου. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως τὴν 26 Νοεμβρίου π. ε. τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσιν οὕτω. Ναι ὁ Παναγιώτης Παππαγιαννούλης εἶναι ἔνοχος

νήκουσα εἰς ἄλλην παρὰ τὴν προκειμένην δίκην, εἶναι ἐπίσης ἀνίσχυρος, πρὸς δὲ καὶ πραγματικός, διότι ὡς ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17 προδικαστικῆς ἀποφάσεως προκύπτει, ὁ πληρεξούσιος τῶν κατηγορουμένων, δὲν ἀπέδειξεν οὐδαμῶς, ὅτι ἡ εἰρημέγη ἔχθεσις ἀνήκει εἰς ἄλλον καὶ ἔχι εἰς τὴν προκειμένην δίκην.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος λόγος ἀφορῶν ἰδίως τὸν ἕτερον ἐκ τῶν ἀναιρέσειόντων, Παναγ. Παππαγιαννούλην, δὲν δύναται νὰ ληθῆ ὑπ' ὄψιν, διότι ἡ αἴτησις αὐτοῦ, μὴ καταθέσαντος τὸ ὑπὸ τοῦ Νόμου δριζόμενον παράβολον, μηδὲ ἀποδείξαντος διὰ τῶν νομίμων μέσων, ὅτι ἀπολαμβάνει τὰ δικαιώματα τοῦ πένητος, εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 486 τῆς ποινικῆς δικονομίας ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Πλάτωνος Παππαγιαννούλη κατοίκου Ἀθηνῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 25 καὶ 26 Νοεμβρίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 16, 17 καὶ 18 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Στυνέδρων, ἀποφαίνεται ἀπαράδεκτον τὴν αὐτὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Παναγιώτου Παππαγιαννούλη, καὶ καταδικάζει τὸν μὲν Παναγιώτην Παππαγιαννούλην εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 50 δραχμῶν, ἀμφοτέρους δὲ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχ. εἰκοσιενέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην τρίτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 11.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σχορδίτη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Αἰτωλικῷ δημοσίου κατηγοροῦ.

Ὁ Παναγιώτης Καπούλα καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Λιάπης, κάτοικοι τοῦ χωρίου Κουντούρου τοῦ δήμου Αἰτωλικῷ, τὸ ἐπάγγελμα γεωργοί, κατηγορηθέντες ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικεῖου Αἰτωλικῷ ἐπὶ παρανόμῳ βροσκῇ καὶ δικασθέντες ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι, ὅτι διὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας ἐβόσκησαν ἑκατὸν περίπου ἀγελᾶδιά των εἰς τινα

σις δὲν ἐπιβάλλει στέρησιν πολιτικῶν δικαιωμάτων, δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασιν τοῦ μάρτυρος, καθόσον δὲν εἶχεν ἤδη πειρήθη ὁ χρόνος τῆς ποινῆς τοῦ Ἱατροῦ, οὐδὲ ἔξ μῆνας ὁ ἐλάχιστος ὅρος τῆς προσκαίρου ταύτης στειρήσεως. Β'. Διότι ἡ ἔκθεσις τοῦ πραγματογνώμονος Βεΐχεμπερχ, ἣτις ἐχρησίμευσεν ὡς βᾶσις τῆς κατηγορίας, καὶ ἔλαβεν ἐπιβρόχην μεγίστην εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνόρκων, δὲν ἔπρεπε νὰ παραδοθῆ εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὡς ἀνήκουσα εἰς ἄλλην δίκην τὴν κατὰ τοῦ Ἱατροῦ, τοῦτο δὲ ἐξαγάγεται προδήλως ἀπὸ τὴν παραβολὴν τῆς χρονολογίας αὐτῆς ταύτης τῆς ἐκθέσεως, μνηολογημένης τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1841, πρὸς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤρχησεν ἡ κατὰ τῶν ἀδελφῶν Παππαγιαννοῦλη ἀνάκρισις, καὶ ἣτις εἶναι ἡ 4 Ἰουνίου 1843, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4142 Βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, περὶ τῆς εἰς δίκης εἰσαγωγῆς τῶν ἀδελφῶν Παππαγιαννοῦλη. Γ'. Ὡς πρὸς τὸν Παναγιώτην Παππαγιαννοῦλην ἰδίως. Διότι ἡ πράξις περὶ ἧς ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη οὗτος, δὲν διαφέρει κατ' ἄλλο ἐκείνης, διὰ τὴν ὁποίαν τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν ἀπεφάνθη ἄλλο τε ὅτι δὲν ὑπάρχει περὶ αὐτῆς ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν, εἰμὴ κατὰ τὴν μετὰ τοῦ ἀγνώστου κιβδηλοποιοῦ συνενόησιν, αὕτη δὲ ἡ διαφορὰ προσθέτει μὲν εἰς τὸ βᾶρος τῆς εὐθύνης, δὲν μεταβάλλει ὅμως οὐδόλως τὸν χαρακτήρα τῆς πράξεως, ἣτις κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις, εἶναι ἐν γνώσει διάδοσις κιβδήλου χαρτοσήμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Ἀ. Πολυζωίδου, τὸν πληρεξούσιον τὸν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ μάρτυς τῆς κατηγορίας Κωνσταντῖνος Ἱατρος, καταδικασθεὶς ἄλλοτε ἐπὶ διαδόσει κιβδήλων χαρτοσήμων, δὲν ἠδύνατο ἐπὶ τῆς προκειμένης τῶν ἀναιρεσειόντων δίκης νὰ ἐξετασθῆ ἐνόρκως, ὡς ὑπαγόμενος εἰς τὴν διάταξιν τοῦ 122 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας εἶναι ἀνίσχυρος, διότι ἂν καὶ κατεδικάσθη ὁ εἰρημένος δυνάμει τοῦ 51 ἄρθρου τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου, εἰς τὴν ἐν τῷ 235 ἄρθρῳ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ὀριζομένην ποινὴν, δὲν ὑπεβλήθη ὅμως, οὐδὲ ἠδύνατο νὰ ὑποβληθῆ καὶ εἰς τὰς συνεπίαις αὐτῆς, τὰς προβλεπομένας ἀπὸ τὰ ἄρθρα 22 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὡς μὴ παραπέμποντος εἰς τούτους ῥητῶς τοῦ εἰρημέ-νου 235 ἄρθρου, ὥστε ἠδύνατο ὡς τοιοῦτος νὰ ἐξετασθῆ ἐνόρκως ἀνευ παραβιάσεως τοῦ 122 ἄρθρου τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ δεύτερος λόγος, ὅτι ἡ ἔκθεσις τοῦ πραγματογνώμονος Βεΐχεμβάχ δὲν ἔπρεπε νὰ παραδοθῆ εἰς τοὺς ἐνόρκους ὡς ἀ-

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 12.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Ἀντεισαγγελέως.

Οἱ Σύεδροι τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἐσχάτως συστηθέντος δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν Κ. Κ. Βούρος καὶ Σαρηγιάννης ἐζήτησαν τὴν ἐξαιρεθῶσιν εἰς τὴν ἡδὴ προκειμένην ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικῶν συζήτησιν τῆς κατὰ τοῦ Θ. Μερικά καὶ Ν. Θ. Μερικά ἐπὶ δολία χρεοκοπία κατηγορίας, ὃ μὲν διότι ἔλαβεν ὡς δικαστῆς μέρος εἰς βουλευμάτα παραπομπῆς ἐκδοθέντα ἐν Ἀθήναις κατὰ τῶν διευθυντῶν τοῦ ἐν Πειραιεῖ καταστήματος, ὃ δὲ διότι προσεκλήθη μάρτυς εἰς τὴν αὐτὴν ἐν Ἀθήναις συζητηθεῖσαν κατηγορίαν κατὰ τῶν αὐτῶν διευθυντῶν. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τῶν ἐξαιρέσεων τούτων δὲν ὑπολείπεται ὁ ἀπαιτούμενος τῶν τακτικῶν δικαστῶν ἀριθμὸς, ὃ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις ἀντεισαγγελεὺς ἐζήτησε διὰ τοῦ πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο διευθυνομένου ὑπ' ἀριθ. 412 ἐγγράφου του, τὴν εἰς ἄλλο ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον παραπομπὴν τῆς δίκης τῶν εἰρημένων Θ. Μερικά καὶ Ν. Θ. Μερικά, κατηγορουμένων ἐπὶ δολία χρεοκοπία.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Ἀ. Πολυζωίδου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ βᾶσις τοῦ λόγου, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Ἀντεισαγγελεὺς ζητεῖ τὴν εἰς ἄλλο ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον παραπομπὴν τῆς δίκης τῶν ἐπὶ δολία χρεοκοπία κατηγορουμένων Θ. Μερικά καὶ Ν. Θ. Μερικά, ἕνεκα τῆς ἐξαιρέσεως ἁπλοῦ δικαστῶν, τοῦ Γ. Ἀ. Βούρου καὶ τοῦ Ἰωάννου Σαρηγιάννη, ἐξέλιπεν ἤδη, διότι κατὰ τὴν ῥητὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου βεβαίωσιν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέως, τὸ ἐν Ναυπλίῳ ἐσχάτως συγκροτηθὲν Κακουργιοδικεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ εἰρημένοι δικασταὶ ἐξεπλήρουν ἔργα Συνέδρων, διελύθη, ἀποπερατώσαν τὰς ἐργασίας του, καὶ ἐπομένως ἡ ἐνώπιον αὐτοῦ ἐκκρεμῆς δίκη τῶν κατηγορουμένων Μερικά ἀναίθετα ἐξ ἀνάγκης εἰς ἄλλο προτεχῶς

θέσιν Λεύκας τοῦ δημοτικοῦ λειμῶνος τοῦ Αἰτωλικοῦ, διομαζομένου Κούτσας, χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα τι κτλ. καὶ καταδικάσθησαν εἰς πρόστιμον τριῶν δραχμῶν ἕκαστος πρὸς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον τοῦ δήμου Αἰτωλικοῦ καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου ἐκδοθείσης τὴν 11 Δεκεμβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 34, ἐζήτησεν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Αἰτωλικοῦ δημοσίος κατήγορος, προτείνων τὸν ἐξῆς λόγον· Διότι τὸ δικαστήριον ἐσφαλμένως ἐτήρησε τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 13 (25) Μαΐου 1835 Β. διατάγματος, ὡς πρὸς τὴν ἐξέυρεσιν τῆς προξενηθείσης ζημίας εἰς τὴν δημοτικὴν περιοχὴν τοῦ Κατσᾶ ἀπὸ τὰ ζῶα τῶν κατηγορουμένων Παναγιώτου Καπούλα καὶ Κωνσταντίνου Λιάπη, καθόσον αὕτη γίνεται πρόδηλος ἐκ τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνωμόνων, περιστρεφεμένης μόνον εἰς τὴν παρὰ τῶν ζῶων τῶν κατηγορουμένων ἐπενεχθεῖσαν φθορὰν, οὐχὶ δὲ καὶ παρ' ἄλλων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ στάθμισις τῶν ἀποδείξεων, ὡς ζήτημα πραγματικόν, διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Πταισματοδικεῖον Αἰτωλικοῦ, ἐκτιμῆσαν τὰς προσαχθείσας ἐνώπιόν του ἀποδείξεις καὶ ἀποφανθὲν, ὅτι μετὰ τῶν ἀγελάδων τῶν κατηγορουμένων Παναγιώτου Καπούλα καὶ Κωνσταντίνου Λιάπη συνεβόσκησαν συγχρόνως ἐντὸς τοῦ δημοτικοῦ λειμῶνος καὶ ἄλλων ποίμνια, καὶ ὅτι ἐνεκὰ τούτου ἡ προξενηθεῖσα βλάβη ἐκ τῆς βοσκῆς τοῦ γόρτου εἰς τὸν ρηθέντα δημοτικὸν λειμῶνα, καὶ ἐκτιμηθεῖσα ὑπὸ τῶν πραγματογνωμόνων ἀντὶ δραχμῶν ἑκατὸν, δὲν ἔγεινε μόνον ἀπὸ τὰ ἀγελάδια τῶν κατηγορουμένων, καὶ ἐπομένως τὸ ποσὸν τῆς ἐκ τούτων μόνον προξενηθείσης ζημίας καθίσταται ἀδηλον, ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, καὶ δὲν παρεβίασεν, ὡς διισχυρίζεται ὁ ἀναιρεσίῳ, τὸ 3 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 13 Μαρτίου 1835 Β. διατάγματος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Αἰτωλικοῦ δημοσίου κατηγόρου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 34 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐβδόμην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

του αυτογνωμόως και άνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος ἐξ ἵππους τῶν Ὀθωμανῶν Πεκτάκη, Χαλίλη, Χαμουζή Ὀσμάν και Μουσταφᾶ, διὰ τὰ τοὺς ἔχη παρονόμως εἰς τὴν κατοχὴν του. Ναι, ὁ Νικόλαος Στεργιάκης εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὴν 23 ἢ 24 Μαρτίου 1843 ἔλαβεν ἐν γνώσει μετ' ἄλλων εἰς τὴν κατοχὴν του αυτογνωμόως, και άνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος, ἐξ ἵππους τῶν Ὀθωμανῶν Πεκτάκη, Χαλίλη, Χαμουζή, Ὀσμάν και Μουσταφᾶ, διὰ τὰ τοὺς ἔχη παρονόμως εἰς τὴν κατοχὴν του. Ναι, ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων ἵππων ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν εἰκοσι δραχμῶν. Ὁχι, ἡ κλοπὴ αὕτη δὲν ἐγένετο ἐν καιρῷ νυκτός. Ναι, ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη παρὰ τοῦ Βασιλείου Καυλιόπουλου, Νικόλαου Στεργιάκη, και ἄλλων ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινουμένων, συναποφασισάντων και συνομολογησάντων πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομήν. Ναι, ὁ Βασίλειος Καυλιόπουλος εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐποχὴν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, χωρὶς τὰ ὑποβάλλη ἑαυτὸν εἰς τὴν νόμιμον κάθαρσιν, εἰς τὰ κατὰ τὴν ὀροθετικὴν γραμμὴν ὑφιστάμενα λοιμοκαθαρτήρια. Ὁχι, ὁ Νικόλαος Στεργιάκης δὲν εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐποχὴν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, χωρὶς τὰ ὑποβάλλη ἑαυτὸν εἰς τὰ κατὰ τὴν ὀροθετικὴν γραμμὴν ὑφιστάμενα λοιμοκαθαρτήρια. Ναι, ὁ Βασίλειος Καυλιόπουλος εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὴν 23 ἢ 24 Μαρτίου 1843 ἐξῆλθε τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εἰς τὸ Τουρκικὸν άνευ διαδιαβατηρίου. Συζητήσεως δὲ γενομένης ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, ὁ συνήγορος τοῦ Βασιλείου Καυλιόπουλου ἐπρότεινε τὴν ἀπαλλαγῆ οὔτος πάσης ποινῆς διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς, διότι εἶναι ἀλλοδαπὸς και ἔπραξεν αὕτην εἰς ἀλλοδαπήν, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων, σκεφθὲν ὅτι ἐκ τῆς συζητήσεως ἐξήχθη, ὅτι εἰ κλαπέντες ἵπποι ἐξησφαλίσθησαν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ὅτι προσέτι ἔχει μόνον ὁ Β. Καυλιόπουλος ἐκηρύχθη ἔνοχος ὡς πλημμελήςσας μεθ' Ἑλλήνων, ἀλλὰ και αἱ λοιπαὶ πράξεις, δι' ἃς ἐκηρύχθη ἔνοχος εἶναι συναφεῖς μετὴν κλοπῆν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14 και ἀπὸ 15 Ἰαννουαρίου 1844 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τὸν μὲν Β. Καυλιόπουλον εἰς πέντε και ἡμίσειας ἐτῶν εἰρκτὴν, τὸν δὲ Γεώργιον Στεργιάκην εἰς ἑνὸς μηνὸς φυλάκην. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Β. Καυλιόπουλος διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Α'. Διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων, ἡσμήνευτε ψευδῶς και ἐφήρμωτε κακῶς τοὺς κατ' αὐτοῦ ἐφηρμοσθέντας Νόμους, διότι ὡν ἀλλοδαπὸς και πράξας τὴν κλοπὴν εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, δὲν ἐδόνατο τὰ καταδικασθῆ ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια. Β'. Διότι ὁ

συγκροτηθησόμενον Κακούργιοδικεῖον κατὰ τὴν αὐτὴν περὶφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, ὅπου εἶναι ἄδηλον ἀν θέλωσι λάβει μέρος οἱ προτείναντες ἤδη τὴν ἐξαίρεσιν τῶν δικασταί.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Ἀντισταγγελέως ἐπὶ τῆς δίκης τῶν ἐπὶ δολία χρεοκοπία κατηγορουμένων Θ. Μερικά καὶ Ν. Θ. Μερικά, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρους τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐβδόμην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 13.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα καὶ Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσταγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτητὴν ἀναιρέσεως τοῦ Βασιλείου Καυλιοπούλου κατοικοῦ Λαμίας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ἀ. Μπαλάνου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Λαμία Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1843, καὶ ὑπ' ἀριθ. 130 βουλευμάτος του, παρέπεμψεν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακούργιοδικεῖου τὸν Β. Καυλιόπουλον καὶ Ν. Στεργιάκην, ὁμοῦ μὲ ἄλλους τινὰς διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι 1, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 23—24 Μαρτίου 1843, ἔκλεψαν ἐξ ἵππους ἀπὸ τὸ χωρίον Μοσχολὰ τοῦ Τουρκικοῦ κράτους ἀξίας πλέον τῶν 20 δραχμῶν ἤτιον δὲ τῶν 400. 2, ὅτι παρεβίασαν τὸ κατὰ τὴν ὀροθετικὴν γραμμὴν ὑφιστάμενον λοιμοκαθαρτήριον· καὶ 3, τὰς περὶ διαβατηρίων διατάξεις. Γενομένης κατηγορίας, τὸ δικατήριον τῶν ἐνόρκων μετὰ τὴν περὶ ἀποδείξεως διαδικασίαν, ἀπεφάνθη ὡς ἐφεξῆς. Τιμίως καὶ εὐσυνειδότως λέγω ὅτι ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων καταρτισθεῖσα κατὰ τὴν παρὰ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενην πλειονοψηφίαν, εἶναι αὕτη. Naί, ὁ Βασίλειος Καυλιόπουλος εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὴν 23 ἢ 24 Μαρτίου τοῦ 1843, ἔλαβεν ἐν γνώσει μετ' ἄλλων εἰς τὴν κατοχὴν

Ἐπειδὴ ἀπχλαττομένου τοῦ Β. Καυλιόπουλου τῆς ἐπὶ κλοπῇ κατηγορίας, πρέπει καὶ νὰ μετριασθῇ ἡ εἰς αὐτὸν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα ποινὴ.

Διὰ ταῦτα καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσαν οὕτω.

Τιμίως καὶ εὐσυνειδότως λέγω ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων καταρτισθεῖσα κατὰ τὴν παρὰ τοῦ Νόμου ἀπαιτουμένην πλειονοψηφίαν, εἶναι αὕτη, ναί· ὁ Βασίλειος Καυλιόπουλος εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὴν 23 ἢ 24 Μαρτίου τοῦ 1843 ἔλαβεν ἐν γνώσει μετ' ἄλλων εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος ἐξ ἵππων τοῦ Ὀθωμανοῦ Πεκτιάκη Χαλίλη Χαμουτζῆ Ὀσμάν καὶ Μουσταφᾶ, διὰ νὰ τοὺς ἔχη παρανόμως εἰς τὴν κατοχὴν του . . . Ναὶ ὁ Βασίλειος Καυλιόπουλος εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐποχὴν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος χωρὶς νὰ υποβάλλῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν νόμιμον κάθαρσιν εἰς τὰ κατὰ τὴν ὁροθετικὴν γραμμὴν ὑφιστάμενα λοιμοκαθαρθήρια . . . Ναὶ ὁ Βασίλειος Καυλιόπουλος εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὴν 23 ἢ 24 Μαρτίου τοῦ 1843 ἐξῆλθε τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εἰς τὸ Τουρκικὸν ἄνευ διαβατηρίου, καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 318, § 3, 650 καὶ 109 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἔχοντα οὕτως· ἄρθρον 318, ὅστις παραβιάζει καθ' οἰονδήποτε τρόπον τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς διατεταγμένα καθαρτήρια, ἢ ἄλλα κατὰ τοῦ λοιμοῦ ἢ ἐτέρας νόσου λοιμώδους ὑφιστάμενα ἀσφαλίστικα καταστήματα, τιμωρεῖται § 3.

Μὲ εἰρκτὴν εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν. (Ἄρθρ. 650) ὅστις ἀντιβαίνει εἰς τὰς περὶ διαβατηρίων διατάξεις, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν· ὅστις δὲ διατρίβων εἰς ξένον τόπον παραμελεῖ τὴν εἰσαχθεῖσαν τάξιν ὡς πρὸς τὰς ἰδιαιτέρας περὶ διαμονῆς ἀδείας, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ δέκα δραχμῶν, (καὶ ἄρθρον 109) ὁ ἔνοχος πολλῶν ἀξιοποίνων τοῦ αὐτοῦ ἢ διαφόρου εἴδους πράξεων, ἢ ὁ ἐξακολουθήσας ἐπὶ πολλὸν χρόνον, ἢ διὰ πολλῶν μερικωτέρων πράξεων τὴν αὐτὴν ἀξιοποίνον πράξιν, τιμωρεῖται κατ' ἐκάστην τὴν πράξιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἐπιβληθεῖσα ἡ βαρυτέρα ποινὴ, αἱ δὲ λοιπαὶ, ἐπιμετρομένης τῆς ποινῆς, πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαιτέρας ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις· λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἄρθρα 2, 82 καὶ 83 τῆς Ποινικῆς Διακοινορίας.

Ἀναίρει τὴν ἀπὸ 15 Ἰαννουαρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 14 ἀπόφασιν τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων, καθόσον κατεδίκασε τὸν Β. Καυλιόπουλον, ἀλλοδαπὸν, ἐπὶ κλοπῇ ἐξ ἵππων τοῦ Ὀθωμανοῦ Χαλίλη Χαμουτζῆ

Ποινικὸς Νόμος ἀριθ. 318, πρὸς ἀπάρτησιν τοῦ κακούργηματος τούτου, ἀπαιτεῖ τὴν παραβίασιν τῶν παρὰ τῆς ἀρχῆς διατεταγμένων καθαρτηρίων, καὶ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, κατὰ συνέπειαν τῆς ὁποίας κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσεῖων, δὲν ἐμπεριέχει τὸ στοιχεῖον τοῦτο τοῦ ἐγκλήματος, ἄρα ὁ ἀναιρεσεῖων κατεδικάσθη διὰ πράξιν μὴ τιμωρουμένην παρὰ τοῦ Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ἢ ἀπορρίφθῃ μὲν ἡ αἴτησις τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, ἢ ἀναιρεθῇ δὲ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρου 318 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καθότι ὡς ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐξάγεται, ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν ἐνήργησεν ἐν γνώσει τὴν παραβίασιν τῶν παρὰ τῆς ἀρχῆς διατεταγμένων καθαρτηρίων.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 2 ἀρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας οἱ ξένοι δὲν τιμωροῦνται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἕνεκα τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατὰ ξένων πραχθέντων κακούργημάτων καὶ πλημμελημάτων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσεῖων εἶναι ξένος καὶ ἔπραξε τὴν κλοπὴν, διὰ τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη, εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος, καὶ πρὸς βλάβην Ὀθωμανῶν, ἐπομένως δὲν ἐδύνατο νὰ καταδιωχθῇ δι' αὐτὴν, οἱ δὲ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι οἱ κλαπέντες ἵπποι ἡτφαλίσθησαν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων ἐνήργησε τὴν ῥηθεῖσταν κλοπὴν μεθ' Ἑλλήνων καὶ ὅτι αἱ λοιπαὶ πράξεις, δι' ἃς οὗτος ἐκηρύχθη ἐνοχος, εἶναι συναφεῖς μὲ τὴν κλοπὴν, εἶναι ἀνίσχυροι, διότι ἡ μὲν κλοπὴ θεωρεῖται ὡς τετελεσμένη πρὸ τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν κλαπέντων, μάλιστα ἡ ἐξασφάλισις αὕτη ὑποθέτει προϋπάρχουσαν τὴν κλοπὴν, ἡ δὲ συμμετοχὴ διαφόρων προσώπων καὶ ἡ συνάφεια πολλῶν πράξεων, ἰσχύει ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος μόνον ὅταν ὅλαι αἱ πράξεις ἦναι ἀξιόποιοι καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα ἀξιοτιμώρητα.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ῥητῶς φέρει, ὅτι ὁ Β. Καυλιόπουλος εἶναι ἐνοχος, ὅτι δὲν ὑπέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν νόμιμον κάθαρσιν εἰς τὰ κατὰ τὴν ὀροθετικὴν γραμμὴν ὑφιστάμενα λοιμοκαθαρτήρια, ἐπομένως ὁ δεύτερος λόγος εἶναι ἀνίσχυρος, διότι νόμιμα λοιμοκαθαρτήρια εἶναι μόνον τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς διατεταγμένα.

Ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐνοχος περιλαμβάνει ὄχι μόνον τὴν ἐνέργειαν τοῦ πράξαντος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικότητα τῆς πράξεώς του, ὥστε καὶ ὁ τρίτος ἀναιρεσεῖως λόγος, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἀναφέρει τὴν λέξιν, ἐν γνώσει εἶναι ἀνυπόστατος.

Ποιν. Δικονομίας, διέταξε τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης εἰς ἄλλην συνεδρίασιν καὶ τὴν προσαγωγὴν τῆς παθούσης, καὶ ἄλλων ἀποδείξεων ἂν ὑπάρχωσι τοιαῦται. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς, διὰ παραβίασιν τοῦ ἄρθρου 394 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Ἄν. Σωμάκη καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 394 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἀφοῦ περαιωθῆ ἡ περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασία, καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀπαγγεῖλει τὴν κατηγορίαν καὶ τὰ πρὸς ὑποστήρηξιν αὐτῆς μέσα, τὰ συνηγμένα ἐκ τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, ἡ συζήτησις παύει καὶ διαγιγνώσκειται ἡ ἀπόφασις. Ἐκ δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου συνάγεται ὅτι, καὶ τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ ἄρθρα 425, 399 καὶ 348 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, συνδυαζόμενα πρὸς ἄλληλα, ἔχει τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιβάλλῃ νέαν ἀπόδειξιν, δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῆ εἰμὴ ἐνόσω διαρκεῖ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις, καὶ πρὶν ἀποσυρθῆ τὸ δικαστήριον πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν, ἀφοῦ ἐπεραιώθη ἡ περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασία, καὶ ἠκούσθησαν οἴτε κατηγορούμενοι καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς, προτείναντες οἱ μὲν τὴν ἀθώωσίν των, ὁ δὲ τὴν καταδίκην αὐτῶν, ἀποσυρθὲν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, ἀντὶ νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ τῶν κατηγορουμένων, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀναφανέντα ἀποδείξεως μέσα, ἐξέδωκε παρεμπίπτουσαν περὶ νέας ἀποδείξεως ἀπόφασιν, καὶ οὕτω παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ προμνησθέντος 394 ἄρθρου τῆς Ποιν. Δικονομίας, τοῦτο δὲ οἶδει χῶραν εἰς ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 182 ἀπόφασιν, τοῦ ἐν Σπάρτῃ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν κατὰ τοῦ Ἰωάννου Κουναβέλη καὶ Δημητρίου Σάχου κατηγορίαν, ἐπὶ οἰκίας καὶ τραύμασιν εἰς τὸ ἐν Καλάμαις δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καὶ καταδικάζει τοὺς εἰρημένους Ἰω. Κουναβέλλη καὶ Δημήτριον Σάχον κατοίκους Σκούρας εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχ. 16. διατάττει δὲ νὰ γραφῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τῶν ἡττηθέντων.

Ὅσμαν καὶ Μουσταφᾶπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, καὶ ἄλλην τὴν πρὸ αὐτῆς γενομένην διαδικασίαν.

Καταδικάζει τὸν Β. Καυλιόπουλον, ἐτῶν 20, γεννηθέντα εἰς χωρίον Σωφάδας καὶ κατοικοῦντα εἰς Λαμίαν, ὑπῆρέτην καὶ γεωργόν, εἰς πέντε ἐτῶν καὶ τριῶν ἡμερῶν εἰρκτὴν, εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως τῆς παρούσης δίκης δραχμὰς τεσσαράκοντα τέσσαρας, καὶ εἰς τὰ ἐκκαθαρισθησόμενα ἔξοδα, γενόμενα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, διατάττει δὲ νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνη τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 14.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου καὶ Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, καὶ τοῦ ἑτέρου Παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰ. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 Ἀπριλίου 1844, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Ἡ Γιαννάκαινα Νιάγκαινα, κατεμήνυσεν εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέα τὸν Γιάννην Κουναβέλλαν καὶ Δημήτριον Σάχον, ὅτι εἰσελθόντες εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἤκισαν καὶ ἐτραυματίσαν αὐτήν. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ρηθέντος δικαστηρίου, καὶ συζητηθείσης, τὸ μνησθὲν δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 182 ἀπόφασίν του, δι' ἧς σκεφθὲν, ὅτι οἱ μάρτυρες σχετικοὶ ὄντες τῶν κατηγορουμένων, καθίστανται ὑποπτοὶ ὡς πρὸς ὅσα κατέθεσαν, ὅτι οἱ μάρτυρες οὗτοι ἐνδέχεται εὐνοϊκῶς φερόμενοι πρὸς τοὺς κατηγορουμένους νὰ ἀπέκρυψαν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἐπειδὴ ἡ μέλλουσα κατάθεσις τῆς μὴ ἐμφανισθείσης παθούσης καὶ ἄλλων μαρτύρων, ἐὰν ὑπάρχουν τοιοῦτοι καθίστανται οὐσιώδεις πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἀρθρῶν 348 καὶ 399 τῆς

γον, ἐξηγήσαντα τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς ἄλλο ἰσόβηθμον καὶ δημοιδῆς δικαστήριον διὰ τὸν λόγον, ὅτι οἱ δικασταὶ τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ἐξαιροῦνται, καθότι ὁ μὲν Σύεδρος Κ. Β. Κουροσόπουλος ἔλαβε μέρος εἰς τὸ παρὰ τῶν Ἐφετῶν ἐκδοθὲν βούλευμα, ὡσαύτως καὶ ὁ ἀναπληρωτικὸς Πρόεδρος τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων Κ. Ἀ. Βούλγαρης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 317 βούλευμα τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ὁ δὲ Κ. Γαλιάτζας ἐνήργησε μέρος τι τῆς ἀνακρίσεως τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὥστε δὲν ὑπολείπεται τακτικὸς δικαστὴς πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, εἰμὴ μόνον ὁ Σύεδρος Κ. Ἀ. Κιχρᾶς.

Ἀκοῦσαν τὸν Εἰσαγγελέα εἰσπαγόντα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 60, § 1 καὶ 61 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον ἰσόβηθμον καὶ δημοιδῆς δύναται νὰ γίνῃ ὅταν ἐξαιρῆται ὁλόκληρον δικαστήριον, ἢ τότε μέλη δικαστηρίου τινὸς, ὥστε τὰ ὑπόλοιπα δὲν συμπληροῦσι τὸν κατὰ Νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, ὁ δὲ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων ὡσάκις τόσοι δικασταὶ ἐξηρέθησαν, ὥστε νὰ ἔπεται ἀναγκαίως τὸ νὰ ληφθῇ ἐκ τῶν Παρέδρων ἢ ἄλλων ἀναπληρωτικῶν ὑπαλλήλων τὸ μείζον μέρος τῶν δικαζόντων.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς δικογραφίας, οἱ Μαργαρίτης Μάτζας, Ἀθανάσιος Χατζῆ Κυθωνιάτης καὶ Παῦλος Σαντοριναῖος παρεπέμθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 317 καὶ ἀπὸ 15 Αὐγούστου 1843 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 130 τῆς 2 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους βουλευμάτος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν νὰ δικασθῶσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον ὡς ὑπαίτιοι κιβδηλίας χαρτοσήμου, καὶ πρόκειται ἤδη νὰ δικασθῶσιν εἰς τὸ ἐν Πάτραις συστηθὲν Κακουργιοδικεῖον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2,012 ἐγγράφου τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργείου προκύπτει, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων σύγκαιται ἀπὸ τοὺς Κ. Β. Κουροσόπουλον, Ἰωάννην Γαλιάτζαν, καὶ τὸν Πάρεδρον Ἀδ. Κεχρᾶν καὶ ἀπὸ τὸν ἀναπληρωτικὸν Πρόεδρον Ἀ. Βούλγαρην· ἐκ δὲ τῶν δικαστῶν αὐτοῦ ὁ μὲν Πρόεδρος Β. Κουροσόπουλος καὶ ὁ ἀναπληρωτικὸς Ἀ. Βούλγαρης ἔλαβον μέρος εἰς τὰ τῆς παραπομπῆς βουλευμάτα, ὁ μὲν Κ. Ἀ. Βούλγαρης ὡς Πρόεδρος τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ὁ δὲ Κ. Β. Κουροσόπουλος ὡς μέλος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, ὁ δὲ Κ. Ἰω. Γαλιάτζας

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 15.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάνη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Στ. Γαλάτη καὶ Η. Καλλιγᾶ Προέδρου, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελεῶς Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάτῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς.

Τὸ Συμβουλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 130 βουλευμάτος του μεταβρύθμισαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 317 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν Ἐφετῶν Κακουρ-γιοδικεῖου τὸν Μαργαρίτην Μάτζαν, Ἀθανάσιον Χατζῆ Κυδωνιά-την καὶ Παῦλον Ἰωάννου Σαντοριναῖον διὰ νὰ δικασθῶσιν οἱ μὲν δύο πρῶτοι, ὅτι μετὰ προηγουμένην συνεννόησιν ἐπὶ κίβδηλοποιίᾳ χαρ-τοσήμου, ὁ μὲν Μαργαρίτης Μάτζας κατὰ τὸ 1842 κατεσκεύατεν καὶ ἐπρομήθευσεν εἰς τὸν Ἀθανάσιον Χατζῆ Κυδωνιάτην τοὺς ἐπὶ τούτῳ ἀναγκαίους σφραγιστήρας, ὁ δὲ Χ. Ἀθανάσιος Κυδωνιάτης τυπῶνων αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἀγορασθέντος μὲ τὸ ὑδάτινον σημεῖον λευκοῦ χάρτου, κατεσκεύατε κίβδηλον χαρτόσημον, καὶ δι-έδωκε προσέτι αὐτοπροσώπως ἐν γνώσει τοιοῦτον κίβδηλον χαρτό-σημον, καὶ ὁ Παῦλος Ἰωάννου Σαντοριναῖος, ὅτι συνεννοούμενος μὲ τοὺς κίβδηλοποιούς ἔβαλεν εἰς κυκλοφορίαν ἐν γνώσει κίβδηλον χαρ-τόσημον κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ περὶ χαρτοσήμου καὶ τῶν ἄρθρων 235, 2 καὶ 240 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ παραπέμ-πει ὡσαύτως λόγῳ συναφείας δυνάμει τοῦ ἄρθρου 33 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, εἰς τὸ αὐτὸ Κακουργιοδικεῖον, τοὺς ἐπὶ πλημμελήμασι παραπεμφθέντας εἰς δίκην Δημήτριον Χριστοδουλίδην καὶ Γρηγόριον Χατζῆ Κυδωνιάτην, διὰ νὰ δικασθῶσιν αὐτόθι, ὡς πρὸς τὴν διὰ τοῦ ἀνακοπέντος βουλευμάτος ἀποδιδόμενην εἰς αὐτοὺς πρᾶξιν. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 1,005 ἐγγράφου του πρὸς τὸν Ἀρειον Πά-

δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 171, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου, ἐνῶ ἐπρότεινε οὗτος νὰ ἐξετασθῇ ὁ μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως Παναγὸς Κάτζας, τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως. 2, Διότι ὁ δημόσιος κατήγορος μετὰ τὴν πρότασιν τοῦ κατὰ τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, ἐπεμβῆκεν εἰς τὴν οὐσίαν τῆς κατηγορίας, προτείνων ὅτι ἂν καὶ δὲν ἔχει λόγους νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν κατηγορίαν του, διότι οἱ μάρτυρες ἐθεωρήθησαν ὡς ψεύδοροικοι, μολταῦτα ἂν ὁ δικαστὴς δώσῃ πίστιν μόνον εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ παθόντος, νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν κατηγορούμενον ὀκτώ δραχμῶν πρόστιμον. 3, Διότι ἀφοῦ ὁ Πταισματοδίκης ἐζήτησεν ἀπολογίαν παρὰ τῶν μαρτύρων, περὶ ὧν κατ' αὐτῶν ἐξέθεσεν ὁ δημόσιος κατήγορος, ἔδωκε μετὰ ταῦτα τὸν λόγον εἰς τὴν ὑπεράσπιν, χωρὶς νὰ ἀκροασθῇ οὔτε ὁ μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως, οὔτε νὰ ἐρωτηθῇ ὁ κατηγορούμενος κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 344 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἀκοῦσταν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 344 ἀρθρον τῆς Ποιν. Δικονομίας, μετὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξέτασιν τῶν κλητευθέντων μαρτύρων καὶ τοῦ κατηγορουμένου, καὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς κατηγορίας νέοι μάρτυρες δὲν εἶναι δεκτοί, ἀλλ' ἔπεται ἡ ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἡ ἀπόφασις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 171 ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Καλαμῶν καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὁ κατηγορούμενος Ἰω. Ἀποστολάκης ἐπρότεινε τὸν Παναγῆ Κάτζα, ὡς μάρτυρα τῆς ὑπερασπίσεως κατὰ πρώτην φοράν μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ δημοσίου κατηγόρου, ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ μάρτυς οὗτος ἦτο παρὼν εἰς τὴν ἐξέτασιν, καὶ ἠκροάσθη τὰς καταθέσεις τῶν λοιπῶν μαρτύρων, καὶ κατὰ τὴν ἔνοιαν τοῦ 126 ἀρθροῦ τῆς Ποιν. Δικονομίας δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξετασθῇ, ἐπομένως οἱ ἀφορῶντες τὴν παραβίασιν τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως λόγοι, ἔνεκα τῆς μὴ ἀκροάσεως τοῦ μάρτυρος Παναγῆ Κάτζα εἶναι ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος οὗ δὲν ἠρωτήθη, οὔτε ἠκροάσθη ὁ κατηγορούμενος, ἀποδεικνύεται ψευδὴς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἐν οἷς βεβαιοῦται ὅτι καὶ ἐξετάθη ὁ κατηγορούμενος, καὶ ὑπερα-

ἐνήργησε μέρος τι τῆς ἀνακρίσεως ὡς ἀνακριτῆς, ἐξετάσας καὶ ἐνὰ ἐκ τῶν κατηγορουμένων, τὸν Παῦλον Σαντοριναῖον ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρον 416 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας δὲν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἐκδίχσιν τῆς δίκης ταύτης.

Ἐπειδὴ ἐξαιρουμένων τριῶν τῶν τακτικῶν Συνέδρων, δὲν μένει, εἰμὴ μόνος ὁ Κ. Ἄ. Κεχρᾶς τακτικὸς δικαστῆς, ὅθεν διὰ νὰ συγκροτηθῇ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ἀπαιτεῖται νὰ προσληφθοῦν δύο ἀναπληρωτικοὶ δικασταί.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ὑπάρχει ὁ παρὰ τῶν ἄρθρων 60 καὶ 61 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας νόμιμος λόγος παραπομπῆς εἰς ἄλλο Κακουργιοδικεῖον.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, παραπέμπει τὴν κατὰ τοῦ Μαργαρίτου Μάτζα, Ἀθανασίου Χ. Κυδωνιάτου καὶ Π. Σαντοριναίου ἐπὶ κιβδηλία χαρτοσήμου δίκην εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν πρώτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 16.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλικα, καὶ Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ἀπριλίου 1844, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰωάννου Ἀποστολάκη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Γαίτα ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Ἰωάννης Ἀποστολάκης ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου Καλαμῶν, ὅτι τὴν 24 Νοεμβρίου 1843, ἐντὸς τῆς κάτω πλατείας Καλαμῶν, προσέβαλε τὴν τιμὴν τοῦ Κωνσταντίνου Κινίου ἢ Σερμιέ, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 693 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Συζητηθείσης τῆς κατηγορίας ταύτης, τὸ ῥηθὲν Πταισματοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 172 ἀπόφασίν του, δι' ἧς κατεδίχασε τὸν κατηγορηθέντα εἰς πρόστιμον δραχ. πέντε, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς

σιν τῆς ὑποθέσεως, παραπέμπον ταύτην εἰς τὸ ἀρμόδιον Πλημμελειοδικεῖον, ἐπιληφθὲν δὲ παρανόμως τὴν ἐκδίκασιν, παρεβίασε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 373 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση καὶ τὸν Εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ν' ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 371 καὶ 372 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, μὴ ἐμφανισθέντων δὲ τῶν Δημητ. Παππαδοπούλου καὶ Παναγ. Κουτζοδημακόπουλου.

Σχεσθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 371 ἄρθρ. τοῦ Ποιν. Νόμου ἐνοχος κλοπῆς εἶναι ὅστις ἐν γνώσει καταλαμβάνει αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ξένα κινητὰ κτήματα μὴ ἐξαιρουμένων μηδ' αὐτῶν τῶν ἐργῶν τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς, διὰ νὰ τὰ ἔχη παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν βεβαιοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κανὲν ἀποδεδειγμένον δικαίωμα τῶν καταμηνυτῶν Γεωρ. Κατζαρέλη, Γεωρ. Ἀσημακόπουλου καὶ Εὐσταθίου Ἰζόρτζη ἐπὶ τοῦ ἀγροεχοίρου περὶ οὗ ἡ δίκη, καθότι αὐτοὶ δὲν ἔλαβον οὐδεὸς εἶδους κατοχὴν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν μηδὲ τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ 372 ἄρθρου τοῦ Ποιν. Νόμου, δίοτι ὡς συνεταῖροι ἐδύναντο τότε μόνον νὰ θεωρηθῶσιν οἱ καταδικασθέντες Δημ. Παππαδόπουλος καὶ Παναγ. Κουτζοδημακόπουλος, διὰν ἐξεπλήρουν τὴν εἰς αὐτοὺς δοθῆσαν ἐντολήν, καὶ ἐλάμβανον εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ τὸ φρονεῦθὲν ζῶον, καθιστῶντες οὕτως αὐτὸ κοινὸν αὐτῶν καὶ τῶν συνεταίρων κτήμα, καὶ ὑπεξήρουν ἔπειτα αὐτὸ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοιοῦτόν τι δὲν συνέβη, ἐπομένως τούτου μὴ λαβόντος χώραν, ἡ πράξις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κλοπὴ ἢ ὑπεξαίρεσις, γεινομένη παρὰ συνιδιοκτήμονος, ἀλλ' οἱ νομίζοντες ὅτι ἔχουσι δικαίωμα ἐπὶ τοῦ πράγματος ἠδύναντο νὰ κινήσωσι πολιτικὴν ἀγωγὴν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 22 Ἰαννουαρίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 30 ἀπόφασιν τοῦ Πταισματοδικεῖου Δωριδος, ἀπολύει ἐντελῶς τοὺς καταδικασθέντας Δημ. Παππαδόπουλον καὶ Παναγιώτην Κουτζοδημακόπουλον Γεωργοὺς, κατοίκους Καρουτῶν, ἀπεφασίζεи τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρῶσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην πέμπτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 1ην Μαΐου 1844.

σπίσθη διὰ τοῦ συνηγόρου του Χρήστου Νικολάου, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως.

Ἐπειδὴ οἱ λοιποὶ ἀναιρέσεως λόγοι δὲν προβλέπονται ἀπὸ τὸν Νόμον, οὔτε ἐπροτάθησαν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πταισματοδικείου καὶ ἐπομένως εἶναι ἀπαράδεκτοι.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Ἀποστολάκη κατοίκου Καλαμῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 171 καὶ 172 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Καλάμαις Πταισματοδικείου, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς δίκης τέλη τῆς σημερινῆς τῆς πληρωμῆς, τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν τριακοστὴν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη τὴν πρώτην Μαΐου ε. ε.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 17.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Δωρίδος δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Δημήτριος Παπαδόπουλος καὶ Παναγιώτης Κουιζοδημακόπουλος, γεωργοὶ, κάτοικοι Καρουτῶν, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου Δωρίδος, ὅτι ὑπεξείρεσαν ἓνα ἀγριόχοιρον προαναιρεθέντα κατὰ τὸ κυνήγιον ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Κατζαρέλη, Γεωργίου Ἀσημακοπούλου καὶ Εὐσταθίου Τζόρτζη. Ὁ Πταισματοδίκης διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰαννουαρίου 1844 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τοὺς κατηγορουμένους εἰς μιᾶς ἡμέρας κράτησιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· ὁ δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ Πταισματοδικεῖῳ δημόσιος κατήγορος, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι ὑπερβαίνουσης τῆς ἀξίας τοῦ κλοπιμαίου χοίρου τὰς εἴκοσι δραχμὰς, τὸ Πταισματοδικεῖον ὤφειλε νὰ κηρυχθῆ ἀναρμόδιον εἰς τὴν ἐκδίκα-

παραπομπή από δικαστήριον εις δικαστήριον ισόβαθμον και δημοσιδές δύναται να γίνη όταν εξαιρείται ολόκληρον δικαστήριον ή τόσα μέλη δικαστηρίου τινος, ώστε τα υπόλοιπα δέν συμπληροῦσι τὸν κατὰ Νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, ὁ δὲ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων, ὡςάκις τόσοι δικασταὶ ἐξηρέθησαν· ὥστε να ἔπεται ἀναγκαιῶς τὸ να ληθῆ ἐκ τῶν Παρέδρων ἢ ἄλλων ἀναπληρωτικῶν ὑπαλλήλων τὸ μείζον μέρος τῶν δικαζόντων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς δικογραφίας, ὁ Ἀνδρέας Μήτζου ἢ Μητζόπουλος και Γιάννης Κυριακόπουλος παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Δεκεμβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 565 και 1,933 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, και τοῦ ἀπὸ 9 Ἰαννουαρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 3 και 1,128 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, να δικασθῶσιν εις τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, ὡς ὑπαίτιοι τραυμάτων θανατηφόρων, γενομένων ἐκ προμελέτης, και πρόκειται ἤδη να δικασθῶσιν εις τὸ ἐν Πάτραις συστηθὲν Κακουργιοδικεῖον, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2,012 διορισμοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργείου, σύγκειται ἀπὸ τοὺς Συνέδρους Κ. Κ. Β. Κουρουσόπουλον, Ἰωάννην Γαλιιάτζαν και τὸν Πρόεδρον Ἀ. Κεχρᾶν και ἀπὸ τὸν ἀναπληρωτικὸν Πρόεδρον Κ. Ἀ. Βούλγαρην, ἐκ τούτων δὲ ὁ μὲν Πρόεδρος Κ. Β. Κουρουσόπουλος ἔλαβε μέρος εις τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, οἱ δὲ λοιποὶ Κ. Κ. Ἀ. Βούλγαρης και Ἰω. Γαλιιάτζας ὡσαύτως εις τι περὶ παραπομπῆς βούλευμα τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρον 416 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας δέν δύναται να λάβωσι μέρος εις τὴν ἐκδίκασιν τῆς δίκης ταύτης· ἐξαιρουμένων δὲ τριῶν τῶν τακτικῶν Συνέδρων, δέν μένει, εἰμὴ μόνος ὁ Ἀ. Κεχρᾶς τακτικὸς δικαστής· ἔθεν διὰ να συγκροτηθῆ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ἀπαιτεῖται να προσληθθοῦν δύο ἀναπληρωτικοὶ δικασταὶ, ἐπομένως ὑπάρχει ὁ παρὰ τῶν ἄρθρων 60 και 61 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας νόμιμος λόγος παραπομπῆς εις ἄλλο Κακουργιοδικεῖον.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφεταῖς Εἰσαγγελέως, παραπέμπει τὴν κατὰ τοῦ Ἀνδρέου Μήτζου ἢ Μητζόπουλου και Γιάννη Κυριακοπούλου, κατοίκων Πύργου τῆς Ἠλείας, ἐπὶ τραύμασι θανατηφόροις, γενομένοις ἐκ προμελέτης, δίκην εις τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, και ἀποφατίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης να λογισθῶσι εις βῆρος τοῦ δημοσίου.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 18.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δρότου Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτη, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελέως.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν τῆς 24 Δεκεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 568 καὶ 1933, ἐπικυρωθέντος δι' ἑτέρου τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν τὴν 9 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 3 καὶ 1,128 ὁ Ἀνδρέας Μήτζου ἢ Μητζόπουλος καὶ ὁ Γιάννης Κυριακόπουλος παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι κατὰ τὴν 24 Νοεμβρίου π. ε. εἰς θέσιν Πλέπη τῆς Ἠλείας ἀπεφάσισαν προμελετημένως καὶ ἐξετέλεσαν ἐσκεμμένως τραύματα κατὰ τοῦ Ἀθανασίου Δρακοπούλου κτλ. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,007 καὶ 545 πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο διευθυνομένου ἐγγράφου του ἐξέθεσεν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ τε Κ. Κουροσόπουλος Ἐφέτης ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, καὶ ὁ Κ. Ἰ. Γαλιάτζας εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 568 ἐπίσης βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ὁ μὲν ὡς προεδρεύων δικαστῆς, ὁ δὲ ὡς ἀνακριτῆς· ἐπειδὴ καὶ ὁ Κ. Ἀ. Βούλγαρης, Πρόεδρος τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ἔλαβε μέρος ὡσαύτως εἰς τὸ προμνησθὲν βούλευμα· ἐπειδὴ ἐπομένως κατὰ τὸ περὶ διορισμοῦ τοῦ πρωτοπικιοῦ τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων ἔγγραφον τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργείου, ὅλων τούτων ἐξαίρουμένων νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ποινικῆς ὑποθέσεως, δὲν ὑπολείπεται, εἰμὴ εἰς καὶ μόνος, ὁ Κ. Ἀ. Κεχρᾶς τακτικὸς δικαστῆς· διὰ ταῦτα ἐξητήσατο τὴν εἰς ἄλλο ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον παραπομπὴν τῆς κατὰ τοῦ Ἀνδρέα Μήτζου καὶ Γιάννη Κυριακούλου ἐπὶ τραύματι θανατηφόροις δίκης.

Ἀκοῦσαν τὸν Εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 60, § 1 καὶ 61 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας

δύναται νὰ γίνῃ, ὅταν ἐξαιρῆται δλόκληρον τὸ δικαστήριον, ἢ τόσα μέλη δικαστηρίου τινός, ὥστε τὰ ὑπόλοιπα δὲν συμπληροῦσι τὰ κατὰ τὸν Νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, ὁ δὲ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων, ὡςάκις τόσοι δικασταὶ ἐξήρθησαν, ὥστε νὰ ἐπεται ἀναγκαίως τὸ νὰ ληφθῇ ἐκ τῶν Παρέδρων ἢ ἄλλων ἀναπληρωτικῶν ὑπαλλήλων τὸ μείζον τῶν δικαζόντων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς δικογραφίας, οἱ Πανάγος Μπαμπιώτης, Γεωργαντᾶς Μπαμπιωτόπουλος, Θεοδωράκης Γ. Μπαμπιώτης, Νικόλαος Δημητρόπουλος ἢ Ξενοπαναγιωτόπουλος παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Μαρτίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 173 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν καὶ τοῦ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 42 βουλευμάτος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, ὡς ὑπαίτιοι ληστείας, καὶ πρόκειται ἤδη νὰ δικασθῶσιν εἰς τὸ ἐν Πάτραις συστηθὲν Κακουργιοδικεῖον, τὸ ὅποιον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2.012 διορισμοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου, σύγκειται ἀπὸ τοὺς Συνέδρους Κ. Κ. Β. Κουρουσόπουλον Πρόεδρον, Ἰω. Γαλιάτζαν καὶ τὸν Πάρεδρον Ἀ. Κεχρᾶν καὶ ἀπὸ τῶν ἀναπληρωτικῶν Πρόεδρον Κ. Ἀ. Βούλγαρην, ἐκ τούτων δὲ ὁ μὲν Πρόεδρος Κ. Β. Κουρουσόπουλος ἔλαβε μέρος εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα τῶν Ἐφετῶν, οἱ δὲ Κ. Κ. Ἀ. Βούλγαρης καὶ Ἰω. Γαλιάτζας εἰς τὸ τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρον 416 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας δὲν δύναται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς δίκης ταύτης· ἐξαιρουμένων δὲ τριῶν τακτικῶν Συνέδρων, δὲν μένει, εἰμὴ μόνος ὁ Κ. Ἀ. Κεχρᾶς τακτικὸς δικαστής· ὅθεν διὰ νὰ συγκροτηθῇ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀπαιτεῖται νὰ προσληθῶσιν δύο ἀναπληρωτικοὶ δικασταὶ, ἐπομένως ὑπάρχει ὁ παρά τῶν ἄρθρων 60 καὶ 61 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας νόμιμος λόγος παραπομπῆς εἰς ἄλλο Κακουργιοδικεῖον.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν αἴτησιν τοῦ παρὰ ταῖς Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, παραπέμπει τὴν κατὰ τοῦ Παναγιώτου Μπαμπιώτη, Θεοδωράκη Γ. Μπαμπιώτη, Γεωργαντᾶ Μπαμπιωτοπούλου καὶ Νικολάου Δημητρόπουλου ἢ Ξενοπαναγιωτοπούλου εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογιθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν πρώτην Μαΐου τοῦ χριστιανικοῦ ἑξαετηρίου τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν πρώτην Μαΐου 1844.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν πρώτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη τὴν ὀγδόην Μαΐου ἐν Ἀθήναις 1844.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 19.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζαΐδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Γ. Σκορδιλῆ, Θ. Μανούση, Δρ. Ν. Δρόσου καὶ Στ. Γαλάτη, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάτῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς.

Ὁ Πανάγος Μπαμπιώτης, Γεωργαντᾶς Μπαμπιωτόπουλος, Νικόλαος Δημητρόπουλος ἢ Ξενοπαναγιωτόπουλος παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Μαρτίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 173 βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ἐπικυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 42 βουλευματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουριοδικεῖον, διὰ νὰ δικαθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ληστείας· ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφεταῖς Εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Ἀπριλίου ε. ε. πρὸς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἐγγράφου του ἐξέθεσεν ὅτι, ἐπειδὴ εἰς μὲν τὸ ὑπ' ἀριθ. 42 βούλευμα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ἔλαβε μέρος ὁ Κ. Β. Κουρουσόπουλος, εἰς δὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 179 τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν συνέπρῃξαν οἱ Κ. Κ. Α. Βούλγαρης καὶ Ἰω. Γαλιιάτζας, ὅτι κατὰ τὸ προσδιορισθὲν προσωπικὸν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων, κατὰ τὴν συγκροτηθεῖσαν πρώτην σύνοδον τοῦ Κακουριοδικεῖου τοῦ παρόντος ἔτους μόνος ὁ Κ. Ἀ. Κεχρᾶς ὑπολείπεται τακτικὸς δικαστής, καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ὁ νόμιμος ἀριθμὸς εἰς σύστασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, διὰ ταῦτα ἐξητήσατο τὴν παραπομπὴν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως εἰς ἄλλο ὁμόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον.

Ἀκοῦσαν τὸν Εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 60, § 1 καὶ 61 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς

μέλη δικαστηρίου τινός, ὥστε τὰ ὑπόλοιπα δὲν συμπληροῦσι τὸν κατὰ Νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, ὁ δὲ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς, θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων, ὡςτάκις τόσοι δικασταὶ ἐξήρθησαν, ὥστε νὰ ἔπεται ἀναγκαίως νὰ ληφθῇ ἐκ τῶν Παρέδρων ἢ ἄλλων ἀναπληρωτικῶν ὑπαλλήλων, τὸ μείζον μέρος τῶν δικαζόντων. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς δικογραφίας, ὁ Χαράλαμπος Καστρινός, Παναγιώτης Μαντουβῖνος Ἀντωνόπουλος, Χαράλαμπος Δημητρίου στρατιώτης, Δημήτριος Ἀγκουρτζᾶς, Ἀνδρέας Τουρούλιας, Δημήτριος Παναγιωτόπουλος Πάλας καὶ Παναγ. Κωστόπουλος, παρεπέμθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ἰαννουαρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 10 Βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, καὶ τοῦ ἀπὸ 27 Ἰαννουαρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 6 Βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, νὰ δικασθῶσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον ὡς ὑπαίτιοι, ὁ μὲν Χαράλαμπος Καστρινός καὶ Παναγιώτης Μαντουβῖνος Ἀντωνόπουλος, ὅτι φυλακισμένοι ὄντες εἰς τὰς ἐν τῷ φρουρίῳ Πατρῶν φυλακὰς, κατόρθωσαν διὰ βήξεως τῆς φυλακῆς τὴν δραπέτευσίν των, οἱ δὲ λοιποὶ ὡς συνεργοὶ τῆς πράξεως ταύτης, καὶ πρόκειται ἤδη νὰ δικασθῶσιν εἰς τὸ ἐν Πάτραις συστηθὲν Κακουργιοδικεῖον, τὸ ὁποῖον ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 2,012 διορισμοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργείου, σύγκειται ἀπὸ τοὺς Συνέδρους Κ. Κ. Β. Κουρουσόπουλον, Ἰω. Γαλιάτζαν καὶ τὸν πάρεδρον Ἀ. Κεχρᾶν, καὶ ἀπὸ τὸν ἀναπληρωτικὸν Πρόεδρον Κ. Α. Βούλγαρη· ἐκ τούτων δὲ ὁ μὲν πρόεδρος Κ. Β. Κουρουσόπουλος ἔλαβε μέρος εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, οἱ δὲ λοιποὶ Κ. Κ. Βούλγαρης καὶ Ἰω. Γαλιάτζας, ὡσαύτως εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα τοῦ ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρον 416 τῆς Ποιν. Δικονομίας, δὲν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς δίκης ταύτης· ἐξαιρουμένων δὲ τριῶν τακτικῶν Συνέδρων, δὲν μένει εἰμὴ μόνος ὁ Κ. Α. Κεχρᾶς τακτικὸς δικαστής, ὅθεν διὰ νὰ συγκροτηθῇ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀπαιτεῖται νὰ προσληφθοῦν δύο ἀναπληρωτικοὶ δικασταὶ, ἐπομένως ὑπάρχει ὁ παρά τῶν ἄρθρων 60 καὶ 61 τῆς Ποιν. Δικονομίας νόμιμος λόγος παραπομπῆς εἰς ἄλλο Κακουργιοδικεῖον.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, παραπέμπει τὴν κατὰ τοῦ Χαράλαμπου Καστρινοῦ, Παναγ. Μαντουβῖνου Ἀντωνοπούλου, Χαράλαμπου Δημητρίου στρατιώτου, Δημητρίου Γ. Ἀγκουρτζᾶ, Ἀνδρέα Τουρούλια, Δημητρίου Παναγιωτοπούλου Πάλα καὶ Παναγ. Κωστοπού-

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 20.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δρ. Ν. Δρότου, Στ. Γαλάτη, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τῆς πρώτης Μαΐου 1844, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς, τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελέως.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτρας Πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 10, μεταρρυθμισθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Ἰαννουαρίου 1844, καὶ ὑπ' ἀριθ. 6 Βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, ὁ Χαράλαμπος Καστρινὸς, Παναγιώτης Μαντουβίνος Ἀντωνόπουλος, Χαράλαμπος Δημητρίου Στρατιώτης, Δημήτριος Γ. Ἀγκουρτζᾶς, Ἀνδρέας Τουρούλιας, Δημήτριος Παναγιωτόπουλος, Πάλας καὶ Παναγιώτης Κωστόπουλος, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπάιτιοι, ὁ μὲν Χαράλαμπος Καστρινὸς καὶ Παναγιώτης Μαντουβίνος Ἀντωνόπουλος, ὅτι φυλακισμένοι ὄντες εἰς τὰς ἐν τῷ φρουρίῳ Πατρῶν φυλακὰς, κατόρθωσαν διὰ βίβρατος τῆς φυλακῆς τὴν δραπέτευσίν των, οἱ δὲ λοιποὶ ὅτι συνήργησαν διὰ νὰ εὐκολύνωσι τὴν δραπέτευσίν των ταύτην· ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς, διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Ἀπριλίου ε. ε. πρὸς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἐγγράφου του ἐξέθεσεν ὅτι, ἐπειδὴ εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα τῶν ἐν Πάτρας Πλημμελειοδικῶν, ἔλαβον μέρος οἱ Κ. Κ. Α. Βούλγαρης καὶ Ἰω. Γαλιάτζας, ὡσαύτως δὲ ὁ Κ. Β. Κουρυστόπουλος εἰς τὸ Βούλευμα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, ὅτι ὡς ἐκ τοῦ διορισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐν Πάτρας δικαστηρίου τῶν Συνέδρων κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν σύνοδον, δὲν ὑπολείπεται παρὰ εἰς μόνος Σύεδρος πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης υποθέσεως, ἐξαιρουμένων τῶν λοιπῶν Συνέδρων· διὰ ταῦτα ἐξητήσατο τὴν παραπομπὴν τῆς προκειμένης υποθέσεως εἰς ἄλλο ὁμοβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον.

Ἀκοῦσαν τὸς Εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 60 § 1ος καὶ 61 τῆς Ποιν. Δικονομίας, παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς, δύναται νὰ γίνῃ ὅταν ἐξαιρῆται ὁλόκληρον δικαστήριον ἢ τόσα

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικολάου Ἀνδρίτζου, Λουκᾶ Ἀνδρίτζου, Εὐσταθίου Ῥήτα, Νικολάου Ἀνδρίτζου, Ἀθ. Μπαλωμένου, κατοίκων Δερίτζης τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν, καὶ Λουκᾶ Ἡλιοδημοπούλου, κατοίκου Γλουνίτζης τοῦ αὐτοῦ δήμου, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαρτίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 30 ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Δωριαίων, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήτηντα δραγμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς δεκαπέντε.

Ἐχρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ὀγδόην Μαΐου τοῦ χιλιοτοῦ ὀκτακοσιοτοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 22.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, Π. Καλλιγᾶ, Μ. Ποτλῆ δικηγόρων, κωλυομένου τοῦ ἐτέρου Παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτη καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηλθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν ὀγδόην Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθανασίου Μπακάλη, Χρόνη Μαχαιροπούλου, Κωνσταντίνου Ἀθανασοπούλου, Γεωργίου Ἀντωνοπούλου καὶ Βασιλείου Γυφτοπανάγου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Χ. Ζώτου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν ὁ Ἀθανάσιος Μπακάλης, Χρόνης Μαχαιρόπουλος, Κωνσταντῖνος Ἀθανασόπουλος, Γεώργιος Ἀντωνόπουλος καὶ Βασίλειος Γυφτοπανάγος, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπάιτιοι ληστείας. Συζητηθείσης τῆς δίκης ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικῶν, οἱ ἐνορκιοὶ ἀπήντησαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των εἰς τὰ παρὰ τοῦ προέδρου τῶν Συνέδρων τεθέντα ζητήματα. Παρατηρήσας δὲ ὁ Πρόεδρος ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἦτον ἄτακτος, καθότι οἱ ἐνορκιοὶ ἀπήντησαν εἰς ζήτημα τὸ ὁποῖον δὲν ἐτέθη, παρέπεμψεν αὐτοὺς εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, διὰ νὰ διορθώσωσι τὴν ἐτυμηγορίαν των. Ἀκολούθως τὸ δικαστήριον τῶν Συ-

νεδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν δευτέρα ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσαν οὕτω. Τιμίως καὶ εὐσυνειδότης λέγω ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, κατάρτησθεῖσα διὰ τῆς νομίμου πλειονοψηφίας εἶναι αὕτη. Ναι, εἶναι ἐνοχοὶ οἱ Ἀθανάσιος Μπακάλης, Χρόνης Μαχαιρόπουλος, Γεώργιος Ἀντωνόπουλος ἢ Καυλόπουλος, Κωνσταντῖνος Ἀθανασόπουλος ἢ Γύφτος καὶ Βασιλείος Γυφτοπανάγου, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κοινούμενοι συναπεφάσισαν νὰ ἐκτελέσωσι ληστείαν, καὶ συνομολογήσαντες ἕνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς ληστείας ταύτης ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομήν, τὴν νύκτα τῆς ἐνάτης πρὸς τὴν δεκάτην Αὐγούστου 1843 εἰς τὸ χωρίον Βραχνῷ, θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, εἰσεχώρησαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰς τὸν μῦλον τοῦ Ἀντωνίου Κουτρούλη, καὶ ὑπέπεσαν εἰς μὲν τὴν οἰκίαν κατὰ τῆς Μαρίας καὶ Ἑλένης θυγατέρας τοῦ ρηθέντος Ἀντωνίου Κουτρούλη, εἰς δὲ τὸν μῦλον κατὰ τοῦ τελευταίου τούτου Ἀντωνίου Κουτρούλη. Ναι, κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ληστείαν ἠκίσθη ὁ Ἀντώνιος Κουτρούλης (οὐχὶ δὲ ἡ Μαρία καὶ Ἑλένη θυγατέρες αὐτοῦ) ἀλλὰ ἄνευ σωματικῆς βλάβης. Ὅχι, ἡ ρηθεῖσα ληστεία δὲν ἐπράχθη ἐνόπλιως καὶ μὲ ἀπειλὴν σώματος ἢ ζωῆς, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 81 ἀποφάσεώς του τοὺς κατηγορηθέντας εἰς ἑνδεκα ἐτῶν δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἀκυρώσας τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἄνευ τῆς συμπράξεως ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου ἐπράξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων, καὶ παρεβίασε τὰ ἄρθρα 457 καὶ 458 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τὸν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων παρατηρήσας εἰς τοὺς ἐνόρκους ὅτι, διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των λύσαντες καταφατικῶς τὸ ζήτημα, ἂν κατὰ τὴν προκειμένην ληστείαν ἠκίσθη ὁ Ἀντώνιος Κουτρούλης, ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης, ἐβεβαίωσαν ἐνταυτῷ ὅτι ἡ αἰκία αὕτη ἐπιφέρει εἰς αὐτὸν σωματικὴν βλάβην, τοῦτέστι ἐβεβαίωσαν πρᾶξιν ἀποτελοῦσαν ἰδιαίτεράν ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν, περὶ ἧς δὲν ἐτέθη ζήτημα, καὶ διατάξας αὐτοὺς νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων πρὸς τακτοποίησιν τῆς ἐτυμηγορίας των ὡς ἀτάκτου οὔσης, κατὰ τὸ μέρος αὐτὸ, δὲν ἠκύρωσεν αὐτήν, ὡς διατείνονται οἱ ἀναιρεσειόντες.

Ἐπειδὴ ἡ δευτέρα ἐτυμηγορία ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν διαφέρει τῆς πρώτης, εἰμὴ καθ' ὃ μέρος παραλείπει τὴν ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν τῆς σωματικῆς βλάβης, περίστασιν τὴν ὁποίαν, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, καὶ ἂν ἤθελε στηρίξει τὴν ἀπόφασίν του, ἐπὶ τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας, ἠδύνατο νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ὡς μὴ τεθέντος περὶ αὐτῆς ἰδιαιτέρου ζητήματος, καὶ ἐπομένως ἐφαρμόζον τοὺς αὐτοὺς Νόμους νὰ ἐκδώτῃ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ὁποίαν ἐξέδωκε, στηριχθὲν ἐπὶ τῆς δευτέρας ἐτυμηγορίας, ἐπομένως ἂν καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων, ἐσφαλμένως διέταξε μόνος τὴν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων ἐπανάκαμψιν τῶν ἐνόρκων πρὸς διόρθωσιν τῆς ἐτυμηγορίας των, ἐνῶ ὤφειλε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τούτου ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον, ἀλλ' ὅμως ἔπειδὴ ὡς εἴρηται ἐκ τῆς περιττῆς ταύτης πράξεως τοῦ προέδρου, δὲν προσέκυψε καμμία βλάβη, ἀλλὰ μάλιστα ὠφέλεια εἰς τοὺς κατηγορουμένους, δὲν ἔχουν οὗτοι συμμέροι νὰ ζητήσωσι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Ἀθανασίου Μπακάλη, Χρόνη Μαχαιροπούλου, Κωνσταντίνου Ἀθανασοπούλου, καὶ Γεωργίου Ἀντωνοπούλου κατοίκων Σουδαίων, καὶ Βασιλείου Γυφτοπανάγου κατοίκου Πλασιτέρου τῶν Κηλαβρῦτων, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ ἀ. Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 81 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν, εἰς τὰ τῆς παρουσίας δίκης τέλη τῆς σημερινῆς δραχμᾶς εἰκοσιοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ὀγδόην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 23.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη, Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου καὶ Π. Καλλιγᾶ, Ἐμμ. Πρασσάκη καὶ Ἀ. Τολμίδου δικηγόρων, κωλυομένων τῶν Παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Ἐμμ. Κοκκίνου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χροῆ Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γ. Γαλάτη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Μαΐου ε. ε. διὰ τὴν ἀδικίαν τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῦ Πταισματοδικείου Πάρου δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Παναγῆς Μουρλάς, κάτοικος τοῦ δήμου Πάρου, κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἐγκλήσει ἐνόπιον τοῦ ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ Πταισματοδικείου, ὅτι τὴν 8 περὶ τὴν 9 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου π. ε. ἀφῆκε τὴν ἵππον του περιπλανωμένην εἰς τὸν ὁποῖον ὁ μινυτὴς ἐπιτροπεύει ἀγρὸν τῆς Ἀναστασίας Βιάζη, κείμενον κατὰ τὴν θέσιν Λειβάδα, καὶ ἐκ τούτου ἐπροξενήθη βλάβη εἰς τὰ σπαρτὰ, εἰσῆχθη ἕνεκα τούτου εἰς δίκην τὴν 17 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, τὸ δὲ Πταισματοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας καὶ ὑπ' ἀριθ. 67 ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας πεισθὲν ἐκ διαφόρων μαρτυριῶν, ἀπέλυσε τὸν εἰρημένον Π. Μουρλά τῆς κατηγορίας. Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης ἐζήτησεν ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ Πταισματοδικεῖῳ δημόσιος κατήγορος τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ Πταισματοδικεῖον δὲν ἐφήρμοσε τὴν ἀνήκουσαν ποινὴν εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐναντίον τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 περὶ βροτικῆς τῶν ζώων Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Ἀ. Πολυζωίδου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα ἢ ἀπορρίφθῃ ἡ ἀναίρεσις αἰτήσις ὡς ἀπαράδεκτος, δυνάμει τοῦ 480 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἢ ἀναίρεθῇ δὲ ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διότι τὸ Πταισματοδικεῖον κακῶς ἔπραξεν ἀθωῶσαν τὸν κατηγορούμενον, ὡς μὴ ὑπαρχούσης δῆθεν δολίας προαιρέσεως, ἐνῶ κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου Νόμου καὶ τοῦ ἄρθρου 302 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου δύναται καὶ δι' ἀπλήν ἀμέλειαν νὰ τιμωρηθῇ τις.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν αἰτήσιν τοῦ δημοσίου κατηγόρου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας κατ' ἀθωτικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις μόνον ὑπὸ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὄρισμένων προσώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ζητεῖται ἀναίρεσις παρὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου τοῦ Πταισματοδικείου Πάρου κατ' ἀθωτικῆς ἀποφάσεως.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου αἰτήσιν ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 482 καὶ 483 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὡσάκις ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεώς τινος, πρέπει νὰ συντάττηται ἔκθεσις τῶν λόγων τῆς ἀναίρεσεως, ὑπογεγραμμένη παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Γραμματέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ δὲ Νόμος δὲν ἐξαιρεῖ τῆς δικ-

τάξεως ταύτης τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ζητεῖται μόνον ὑπὲρ τοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 490 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας διὰ ν' ἀρχίσῃ ἢ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις πάσης ὑποθέσεως, ἀπαιτεῖται ἢ ἀνάγκωσις ὑποθέσεως ἐνὸς τῶν Ἀρειοπαγιτῶν, περιεχούσης τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοὺς ἀναιρέσεως λόγους, ἢ δὲ διάταξις αὕτη τοῦ Νόμου δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ, ἐὰν ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις γείνη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ μὴ προηγηθείσης τῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 482 καὶ 483 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀπαιτουμένης ἐκθέσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεχτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Πάρου δημοσίου κατηγοροῦ, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 67 ἀποφάσεως τοῦ αὐτόθι Πταισματοδικείου, ἀπορρίπτει δὲ πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναιρέσεως αἴτησιν καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 24.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, καὶ Ἀ. Πατίκου, Σ. Πήλληκα καὶ Ἀ. Τολμίδου δικηγόρων, κωλυομένων τῶν Παρέδρων Κ. Κ. Ἐμμ. Κοκκίνου καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως Κ. Στ. Γ. Γαλάτου δικαστοῦ καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγιώτου Λιναρδάκου, Σταυριανοῦ Πετριχάκου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Ἐμμ. Κοκκίνου, καὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Ἰωάν. Ἀραπογιάννη.

Ὁ Παναγιώτης Λιναρδάκος, ὁ Σταυριανὸς Πετριχάκος καὶ Ἰω. Ἀραπογιάννης παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Καζουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι τὴν νύκτα τῆς 9—10 Ἰουλίου 1843 ἐκ προμελέτης ἀπε-

φάσισαι καὶ ἐσκευμένως ἐφόνευσαν διὰ κοπτερῶν καὶ συνθλαστικῶν ὀργάνων καὶ διὰ συσφίγγεως τὸν κατὰ τὰ ἀλώνιά του κοιμώμενον Στέφανον Ἀναγνώστην Νικολαράκον, Δημοτικὸν Σύμβουλον, ἥτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 288, συνδυασμένον μὲ τὸ ἄρθρον 56, § 1 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Συζητήσεως γενομένης, οἱ ἑνορκοὶ ἐτυμηγόρησαν ὡς ἀκολούθως: «Ναὶ οἱ Παναγιώτης Λιναρδάκος, Σταυριανὸς Πετριχάκος καὶ Ἴω: Ἀραπογιάννης εἶναι ἑνοχοὶ, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 9ης πρὸς τὴν 10ην Ἰουλίου 1843 ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισαν καὶ ἐφόνευσαν ἐξώθεν τοῦ χωρίου Στεφανιάς τὸν Ἀναγνώστην Νικολαράκον.» Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων κατεδίκασε τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπὸ 18 Ἰαννουαρίου 1844 καὶ ὑπ' ἀριθ. 46 ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: Αὐτῶν, Διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, καθότι, ἐνῶ κατὰ τὴν πρώτην τῆς Συνόδου συνεδρίασιν, ἥτοι τὴν 31 Δεκεμβρίου 1843, μὴ ἐμφανισθέντων πλέον τῶν ἑπτὰ τακτικῶν ἐνόρκων καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν τακτικῶν ἀναπληρωτικῶν, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων, θέλων νὰ συμπληρώσῃ τὸ δικαστήριον, ἐκλήρωσε μὲν ὀνόματά τινα ἐκ τοῦ γενικοῦ τοῦ διοικητικοῦ καταλόγου, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς κληρώσεως, ἀλλὰ δὲν ἐξήχεται ἐκ τῶν πρακτικῶν ποῖα καὶ πόσα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα, ἢ ἐὰν παρελήφθησαν ἄλλα ἐκ τοῦ καταλόγου καὶ ποῖα· Βον, Διὰ παραβίασιν τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν ἐνόρκων δὲν προσεκλήθη ὁ συνήγορος τῶν κατηγορουμένων· Γον, Διότι δὲν ἐδόθη εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ὑποδίκων τὸ ἀντίγραφον τοῦ βουλεύματος, ἀλλὰ ἐν εἰς ὅλους, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἐπιδιοτηρίου, φέροντος ἐκτὸς τῆς ὑπογραφῆς τοῦ κλητῆρος, τὴν τοῦ δεσμοφύλακος καὶ ἐνὸς τῶν κατηγορουμένων. Ἐὰν δὲ εἰς τὸ περιθώριον δι' ἄλλης μελάνης ὁ κλητῆρ προσθέτῃ, ὅτι εἰς ὅλους ἔκαμε τοιαύτην κοινοποίησιν, ἐκτὸς ὅτι δὲν τεχμαίρεται, ὡς μὴ ὑπογραφομένης τῆς προσθήκης ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα καὶ τὸν ἕνα τῶν ὑποδίκων, οὗτοι ἀναδέχονται τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἐν καὶ μόνον ἀντίγραφον τοὺς ἐκοινοποίησεν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Ἀ. Πολυζωίδου, τὸν πληρεξούτιον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀναιρεσεῖος λόγος, ὅτι συνετέθη κακῶς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, μὴ γενομένης τῆς κληρώσεως ἐκ τῶν τακτικῶν ἀναπληρωτικῶν μελῶν, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι οὔτε ἐκ τῶν

πρακτικῶν ἀποδεικνύεται ἡ προτεινομένη αὕτη περί τὴν κλήρωσιν ἀταξία, οὔτε ἔφερον οὐδεμίαν ἄλλην ἀπόδειξιν οἱ ἀναιρεσεῖοντες.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος λόγος, ὅτι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ὡς μὴ παρευρεθέντος τοῦ συνηγόρου, ὅτε πρῶτον ἀπηγγέλθη ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, εἶναι ἀνίσχυρος, καθότι ἂν καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτῃ, ὅτι ὁ συνηγόρος τῶν κατηγορουμένων, νῦν ἀναιρεσεῖοντων, ἐξελθὼν τοῦ ἀκροατηρίου μετὰ τὸ τέλος τῆς συζητήσεως, δὲν ἐπανῆλθεν, εἰμὴ ὅταν ἡ ἐτυμηγορία ἀναγνωσθεῖσα παρὰ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων καὶ ὑπογραφεῖσα παρὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν, ἔμελλε νὰ κοινοποιηθῇ πρὸς τοὺς κατηγορουμένους, ἐδύνατο ὁμοῦ καὶ τότε νὰ κάμῃ παρατηρήσεις· ἐρωτηθεὶς μάλιστα παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων, ὡς αὐτὰ ταῦτα τὰ πρακτικά βεβαιούσιν, ἂν ἔχη νὰ φέρῃ παρατηρήσεις, ἀπήντησεν ἀποφατικῶς, συγκαταθεὶς εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς ἐτυμηγορίας, ὥστε δὲν παρεβιάσθη παντάπασιν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος λόγος, ὁ ἀφορῶν τὴν μὴ κοινοποίησιν τοῦ βουλεύματος τῆς παραπομπῆς τῶν κατηγορουμένων διὰ τακτικῆς αὐτοῦ ἐπίδοσεως, δὲν ἔχεται ἀληθείας· διότι ὡς ἐκ τοῦ προσαχθέντος ἐπιδοτηρίου δηλοῦται ἀποχωρόντως, ἡ ἐπίδοσις τοῦ βουλεύματος ἐγένετο τακτικῶς, ὅχι εἰς ἓνα μόνον ἐκ τῶν κατηγορουμένων, ὡς ἤδη οὗτοι διίσχυρίζονται αἰτοῦντες τὴν ἀναιρέσιν, ἀλλ' εἰς ἓνα ἕκαστον· καὶ ἂν αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις, εἰς ἓνα ἕκαστον, δὲν ἐμπεριλαμβάνονται εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐπιδοτηρίου, ἀλλ' εὐρίσκονται προσθεθειμέναι εἰς τὸ περιθώριον αὐτοῦ, μόνον τοῦτο οὗτοι βεβαιωμένοι διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ κλητῆρος, ἰσχύουσιν ἐπίσης, καὶ ἐπομένως τὸ ἐπιδοτήριον οὕτως ἔχον, φέρει πλήρη πίστιν, ἕως οὗ δὲν κατηγορηθῇ ὡς πλαττογραφημένον, ἡ δὲ ἔλλειψις τῆς ὑπογραφῆς τοῦ δεσμοφύλακος καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ περιθωρίῳ γενομένην προσθήκην, ἔλλειψις, ἐξ ἧς οἱ ἀναιρεσεῖοντες τεχμαίρονται τὴν ἀτακτον ἐπίδοσιν, δὲν δύναται νὰ ἐνισχύσῃ οὐδαμῶς τὸν παρ' αὐτῶν προτεινόμενον λόγον, ὡς μὴ οὔσης ἀναγκαίας τῆς ὑπογραφῆς τοῦ δεσμοφύλακος κατὰ τὸ 191 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγιώτου Λιναρδάκου καὶ Σταυριανοῦ Πετριάκου, κατοικοῦντων εἰς Στεφανιά τῆς Διοικήσεως Λακεδαιμόνος, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰαννουαρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 46 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς στήνσεως δραχμὰς εἰκοσιοχτὼ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐβήμοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 25.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη, Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ τῶν δικηγόρων Ἰω. Κόνιαρη, καὶ Ἐμμ. Πρασακάκη, κωλυομένου τοῦ Παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Μαΐου 1844 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Ὁ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Σκύρου δημόσιος κατήγορος ἐκατηγόρησεν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδικεῖου τὸν Ἰω. Π. Σταματούδη, κάτοικον Σκύρου, ὡς ἐκ προθέσεως προξενήσαντα βλάβην εἰς ξένην ἰδιοκτησίαν, μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰς εἴκοσι δραχμάς. Κατὰ τὴν 17 Ἰουλίου 1843, ἡμέραν τῆς συζητήσεως τῆς προκειμένης κατηγορίας, ὁ κατηγορούμενος ἐζήτησε τὴν ἀναβολὴν αὐτῆς διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν ἐνεφανίσθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὁ δικάζων ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως Πταισματοδίκης Σταμάτιος Παππᾶ Ἰωάννου, ὅστις ἐκλητεύθη παρ' αὐτοῦ ὡς μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως· τὸ δὲ Πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὑπ' ἀριθ. 62 παρεμπιπτούσης ἀποφάσεώς του θεωρήσαν, ὅτι διὰ τῆς προτάσεώς του ταύτης ὁ κατηγορούμενος σκοπὸν προέθετο νὰ ἐξαιρέσῃ πλαγίως τὸν δικάζοντα Πταισματοδίκην διὰ νὰ παρατείνῃ οὕτω τὴν ἐκδίκασιν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, διότι ὁ ὡς μάρτυς προτεινόμενος ἦτον ἀπὼν δι' ἀδείας εἰς Κύμην, ὅτε ἔλαβε χώραν ἡ προκειμένη βλάβη τῆς ἀμπελοφυτείας εἰς Σκύρον, ἀπερρίψεν αὐτὴν καὶ κατεδίκασε τὸν προτείναντα εἰς εἴκοσι δραχμῶν πρόστιμον· ἐπαναληφθείσης τῆς συζητήσεως, ὁ κατηγορούμενος ἐπρότεινε νὰ μὴ ὀρισθῇ καὶ νὰ ἐξαιρηθῇ ὁ καταμηνυτὴς Μανόλης Ὀρφανός, ὅστις προσεκλήθη ἤδη ὡς μάρτυς διὰ τὸν λόγον, ὅτι εἶναι γαμβρὸς αὐτοῦ ἐπ' ἀδελφῆ, ἀλλὰ καὶ ἡ πρότασις αὕτη ἀπερρίφθη. Αποπερατωθείσης τῆς συζητήσεως, τὸ εἰρημένον Πταισματοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 64 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐκήρυξε τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον

βλάβης καὶ φθορᾶς ξένης ιδιοκτησίας, μὴ υπερβαινούσης τὰς εἴκοσι δραχμὰς, πραχθείσης παρ' αὐτοῦ κατὰ τὴν 17 Μαΐου 1843 εἰς τὸν ἐν Σκύρῳ ἀμπελωνα τοῦ Μανόλη Ὀρφανοῦ, καὶ κατεδίκασε τὸν αὐτὸν κατηγορούμενον εἰς πρόστιμον δραχμῶν ὀκτώ καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τῆς δίκης. Ὁ καταδικασθεὶς Ἰωάννης Παππασταματούδης ἔκαμεν ἔφεσιν κατὰ τῶν τριῶν εἰρημένων ἀποφάσεων τοῦ Πταισματοδικείου Σκύρου ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν συζητηθείσης δὲ τῆς ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ ρηθέντος δικαστηρίου, ὁ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελεὺς ἔκαμεν ἐνστάσιν ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως. Ἄρον, Διότι ἡ ἔφεσις ἐγένετο ἀπὸ πρόσωπον μὴ ἔχον τὴν πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητα. Βον, Διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 64 ὀριστικὴ ἀπόφασις τοῦ Πταισματοδίκου Σκύρου δὲν εἶναι ἐφεσίμος, καθότι κατεγνώσθη δι' αὐτῆς ποινὴ προστίμου ὀλιγωτέρα τῶν δέκα δραχμῶν· καὶ Γον, Διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 63 ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδίκου δὲν εἶναι ἐπίσης ἐφεσίμος, ὡς μὴ καταγνωσθείσης δι' αὐτῆς οὐδεμιᾶς ποινῆς· τὸ δὲ εἰρημένον Πλημμελειοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεώς του παραδεχθὲν τὸν Βον καὶ Γον λόγον τοῦ Εἰσαγγελέως, ἀπερρίψε μὲν τὴν κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 63 καὶ 64 ἀποφάσεων τοῦ Πταισματοδίκου Σκύρου ἔφεσιν τοῦ Ἰω. Παππασταματοῦδῃ ὡς ἀπαραδέκτον, ἐθεώρησε δὲ παραδεκτὴν τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδίκου ἔφεσιν τοῦ εἰρημένου Ἰω. Παππασταματοῦδῃ διὰ τὸν λόγον, ὅτι δι' αὐτῆς κατεγνώσθη ποινὴ προστίμου εἴκοσι δραχμῶν· ἐπομένως συζητηθείσης τῆς κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62 ἀποφάσεως ἐφέσεως, τὸ εἰρημένον Πλημμελειοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου ὑπ' ἀριθ. 27 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας παρεδέχθη τὴν ἔφεσιν, καθόσον ἀφορᾷ μόνον τὸ πρόστιμον ἐκ δραχμῶν εἴκοσι διὰ τὸν λόγον, ὅτι ταιαύτη ποινὴ ἐπιβάλλεται τότε μόνον, ὅταν οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως ἦθελον ἀποδειχθῆ ψευδεῖς, ἐνῶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν οὔτε ἐπρόκειτο περὶ τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως, οὔτε ἀρμόδιος ἦτον ὁ Πταισματοδίκης νὰ δικάσῃ περὶ αὐτῶν. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· Ἄρον, Διότι ἀφοῦ τὸ δικαστήριον, ἀπερρίψε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεώς του τὴν ἔφεσιν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδίκου Σκύρου, δὲν ἐδύνατο νὰ δεχθῆ τὴν ἔφεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 62 παρεμπιπτούσης τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδικείου ἀποφάσεως, καὶ παρεβίασε τὸν γενικὸν τοῦ δικαίου κανόνα, ὅτι τὸ παρακολούθημα ἀκολουθεῖ τὴν τύχην τοῦ κυρίου· Βον, Διότι ἂν καὶ ὁ Πταισματοδίκης Σκύρου διὰ τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης ἀποφάσεώς του καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὀρίων τῆς ἀρ.

μοδιότητός του, ἐπέβαλεν χρηματικὴν ποινὴν εἰς τὸν Ἰωάννη Παππασταματούδη καὶ διὰ τοῦτο μόνον ἐθεώρησε τὸ δικαστήριον, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐφέσεως ὡς πρὸς τὴν παρεμπόπτουσαν ἀπόφασιν, ἔπρεπεν ἀφ' ἑτέρου νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ πρώτη διατάξασα τὴν πρόοδον τῆς δίκης, ἔχει ἄμεσον ἐπιβρῶν πρὸς τὴν δευτέραν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δρ. Ν. Δρόσου καὶ καὶ τὸν Εἰσαγγελέα μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἰωάννου Παππασταματούδη.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 62 ἀπόφασις τοῦ Πταισματοδίκου Σκύρου, ἐκδοθεῖσα ἐπὶ αἰτήσεως περὶ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως εἶναι προδικαστικὴ, ἡ δὲ ὀριστικὴ ἀπόφασις εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 64, διότι δι' αὐτῆς ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς ἡ κυρία ὑπόθεσις.

Ἐπειδὴ ὁσάκις ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις εἶναι ἀνεκκλήτος, ἀνεκκλητοὶ εἶναι ἐπίσης καὶ αἱ προδικαστικῶς ἐκδοθεῖσαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς δίκης ἀποφάσεις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀποφανθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεώς του, τὴν μὲν ὑπ' ἀριθ. 64 ὀριστικὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐν Σκύρῳ Πταισματοδίκου ἀνεπίδεκτον ἐφέσεως, ἐφέσιμον δὲ τὴν προδικαστικὴν ὑπ' ἀριθ. 62 ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδίκου, παρεβίασε τὸν γενικὸν κανόνα, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ παρακολούθημα ἀκολουθεῖ πάντοτε τὴν τύχην τοῦ κυρίου.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἤθελε θεωρηθῆ ὡς ὀριστικὴ ἡ μνημονευθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 62 ἀπόφασις τοῦ Πταισματοδίκου Σκύρου ὡς δικάσασα πλαγίως περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδίκου, καὶ κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως δὲν συγχωρεῖται ἔφεσις, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 58 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, αἱ περὶ ἐξαιρέσεως τῶν δικαστῶν ἀποφάσεις ἀπαγγέλλονται ἀνεκκλήτως παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. Κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 359 καὶ 479 τῆς αὐτῆς Δικονομίας κατὰ τῶν ἀνεκκλήτως ἐκδοθεισῶν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν Πταισματοδικῶν ἢ Πλημμελειοδικῶν ἀποφάσεων, δὲν συγχωρεῖται ἔφεσις, ἀλλὰ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μεσον· ἐπομένως οἱ ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαι παραδεχθέντες ἔφεσιν κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ δικάσαντες ἐπ' αὐτῆς, παρεβίασαν τοὺς περὶ ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων κανόνας, ὡς ἐπιληφθέντες ὑποθέσεως, ἧτις δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητά των.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 27 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν καὶ κα-

ταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Ἰωάννην Παππασταματούδην, κάτοικον Σκύρου, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς 30, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνη τοῦ ἠττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην πέμπτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 26.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐμμ. Κοκκίνου παρέδρου, καὶ τῶν δικηγόρων Σ. Τριανταφύλλη καὶ Μ. Ποτλῆ, κωλυομένου τοῦ Παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντος τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 19 Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάτῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀναστασίου Γατάκη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Α. Μπαλάνου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Ἀναστάσιος Γατάκης ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου Δωρίδος, ὅτι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τοῦ μηνὸς Ἰουνίου π. ε. ἄφησε τὸν βοῦν του ἀνεπιτήρητον, καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ κατὰ τὴν θέσιν Πουερναρίτζα ἀγροῦ, τοῦ Δημητρίου Κευτζουμπούρη, καὶ ἐπροξένησε ζημίαν ἐπὶ τὰ κοιλῶν ἀραβοσίτου, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Νόμου. Τὸ ῥηθὲν Πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου ε. ε. ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα Ἀ. Γατάκη εἰς τριῶν δραχμῶν πρόστιμον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Α'. Διότι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 92 καὶ 81 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καθότι ὁ Πταισματοδίκης δὲν ἐχλέτει τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς του ἐν τῇ ἀποφάσει Β'. Διότι ἡ κατηγορία δὲν ἀπηγγέλθη ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ, οὐδὲ ἔλαβε γνώσιν ὁ κατηγορούμενος. Γ'. Διότι οἱ μάρτυρες δὲν ὠρκίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν σύγγρονον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα

Σκεφθέν κατά τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως, ὅτι εἰς τὴν ἀπόφασιν δὲν ἐξετέθησαν οἱ λόγοι τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικαστηρίου, καὶ οὕτω παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 92 καὶ 81 τῆς Ποιν. Δικονομίας εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀποχρώντως αἰτιολογημένη.

Ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐπὶ ἀκροατηρίου προταθέντες δύο ἕτεροι λόγοι, ὅτι ἡ κατηγορία δὲν ἀπηγγέλθη ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ, οὐδὲ ἔλαβε γνῶσιν αὐτῆς ὁ κατηγορούμενος, καὶ ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν ὠρίσθησαν κατὰ τὸν Νόμον, δὲν ἔχονται ἀληθείας, διότι καθόσον ἀφορᾷ τὸν πρῶτον λόγον ἐκ τῆς δικογραφίας, προκύπτει ὅτι ἡ κατηγορία ἐγένετο παρὰ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν κατηγορούμενον Α. Γατάκη, ὅστις λαβὼν γνῶσιν αὐτῆς ἐγκαίρως δὲν ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος τῆς υπερασπίσεως αὐτοῦ, καὶ ἐὰν δὲν ἀπηγγέλθη αὐτῇ ἀπὸ τῶν ἰδίων δημοσίων κατήγορον, τοῦτο δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας. Καθόσον δὲ ἀποθλέπει τὸν δεῦτερον λόγον, ὑπάρχει εἰς τὰ πρακτικὰ ἡ βεβαίωσις, ὅτι οἱ μάρτυρες ὠρίσθησαν κατὰ τὸν Νόμον, τοῦ ὁποίου ἡ διάταξις κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποιν. Δικονομίας, περιλαμβάνει τὴν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Ἐυαγγελίου ὄρκισιν, ἐπομένως δὲν ὑπολείπεται οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία, ὅτι οἱ μάρτυρες οὗτοι ἔδωσαν τὸν τοιοῦτον ὄρκον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσιως αἴτησιν τοῦ Ἀναστασίου Γατάκη, κατοίκου Λοιδωρικίου, ἣτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 88 ἀποφάσεως τοῦ Πταιτματοδικείου Δωρίδος, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήκοντα δραγμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς δίκης τέλη τῆς σημανσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστῇ δευτέρᾳ Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 27.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάκη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐμ.μ. Κοκκίνου παρέδρου, καὶ τῶν δικηγόρων Σ. Τριανταφυλλῆ καὶ

Μ. Ποτλή, κωλυμένου τοῦ παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Ἰουνίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Π. Σοφριανοπούλου, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ ἔχοντος πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Α. Πάικον καὶ Γ. Α. Ῥάλλην.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1,005, τῆς 27 Ἀπριλίου ε. ε. ἐγγράφου του, πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐνταῦθα Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελέα, ἐκθέτων ὅτι ἐκ τῆς ἐνταῦθα τυπογραφίας ἢ Πρόδος, διευτυνομένης ὑπὸ Γ. Βλασσαρίδου, ἐφάνη ἐσχάτως φυλλάδιον φέρον τὴν ὑπογραφήν τοῦ Π. Σοφριανοπούλου, καὶ ἐπιγραφόμενον, « ὁ Ἐὐαγγελισμὸς τῆς Προόδου, ἤγουν τὸ Σύνταγμα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος μὲ τὸν περὶ ἐκλογῆς τῶν βουλευτῶν Νόμον, τὰ δεκαοκτὼ ψηφίσματα καὶ τὸ Β. Διάγγελμα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, χάριν καὶ φωτισμὸν τῶν τέκνων τῆς ἰδίας, καὶ συνδρομητῶν, ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ Συνταγματικοῦ Βασιλείου, διαλαμβάνον δὲ εἰς τὴν 3ην καὶ 4ην σελίδα περικοπὰς καὶ φράσεις δι' ὧν ὁ συγγραφεὺς προσβάλλει διὰ περιφρονητικῶν χλευασμῶν καὶ δυσμενῶν ἐκφράσεων τὰ δόγματα τῆς θρησκείας μας καὶ περὶ πλέον ἐκφορᾶει δοξὰς καὶ φρονήματα ἐπιβλαβῆ εἰς αὐτὴν, παρήγγειλε τὸν αὐτὸν παρὰ Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελέα νὰ ἐνεργήσῃ τὴν προσήκουσαν καταδίωξιν. Ὁ παρὰ Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς διέταξε ἀνάκρισιν τῆς ὁποίας περαιωθείσης ὑπέβαλε τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἐξητήσατο ὁ Π. Σοφριανόπουλος νὰ παραπεμφθῇ δυνάμει τοῦ 93 ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῇ ἐπὶ παραβιάσει τῶν ἄρθρων 17 καὶ 18 τοῦ περὶ τύπου Νόμου. Ὁ δὲ Γ. Βλασσαρίδης ὡς ἀπολυθῆ ὡς μὴ ὑπαργούσης ἀφορμῆς πρὸς κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ. Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Μαΐου 1844, ὑπ' ἀριθ. 4,480 βουλευμάτος του, ἀπερῆνατο τὰ ἐξῆς. « Παραπέμπει εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖου τὸν Π. Σοφριανόπουλον, διὰ νὰ δικασθῇ κατηγορούμενος ὅτι διὰ τῶν ἐξῆς ἐκφράσεων. « Μόλα ταῦτα δὲν ὠμοιάζεν ἢ μῆτηρ αὐτοῦ Ὀλυμπιάς τὴν ἀειπάρθενον Μαρίαν, ἐκεῖνη δὲν ὑπέφερε νὰ ὀνομασθῇ πανδήμως μοιγαλὶς, ἐνῶ ἢ δευτέρα ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ εὐηγγελίσθη δι' ἀγγέλου ἐξ Οὐρανοῦ, ἐκλάυσαμεν πικρῶς εἰς τοιαύτην τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀποτυχίαν, ἢ μᾶλλον ἀποτυχίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γέν-

νους. — « Ἄλλὰ μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν τους οἱ Ἑβραῖοι ἐκαβα-
 λίευσαν ὅλα τὰ σοφὰ καὶ ἄσοφα ἔθνη, τὸν ἐκυνήγησαν καὶ τὸν Ἰη-
 σοῦν οἱ Ἑβραῖοι, ὡς ἡμεῖς τοὺς φιλοσόφους τῶν Ἀθηναίων, τὸν
 ἐσυκοφάντησαν ὡς πλάνον καὶ δαιμονισμένον, ὡς ἡμεῖς ἐπὶ σκηνῆς
 ἐπεριπαίξαμεν τὸν Σωκράτην μας ὀνομάσαντές τον παμμίαρον, τὸν
 ἐσταύρωσαν καὶ ἐπότισαν χολὴν καὶ ὄξος, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Σω-
 κράτην ἐθανάτωσαν. ποτίσαντές τον φλῶμον μὲ τὸ κώνειον, ἀλλ' ὁ
 Σωκράτης ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, ἐνῶ ὁ Χριστὸς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη.
 Τὴν νίκη τῶν Ἑβραίων, τὴν ἡττα τῶν Ἑλλήνων, δσάκις φαντάζομαι
 τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ σχεδίου, καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἑβραϊ-
 κοῦ, μὲ ἔρχεται νὰ . . . ἀλλὰ Χριστὸς ἀνέστη ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς
 πάντα τοὺς αἰῶνας. » Περιεχομένων εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ συγγραφέν
 φυλλάδιον 1 σελ. 3 στιχ. 38, 42. σελ. 4 στιχ. 10—15, ἐπι-
 γραφόμενον, ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Προόδου, ἤγουν τὸ Σύνταγμα τῆς
 νεωτέρας Ἑλλάδος κλπ. τυπωθὲν τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1844 ἔτους
 ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν τυπογραφίαν τῆς Προόδου, διευθυνομένης ὑπὸ Γ.
 Βλασσαρίδου, καὶ βληθέντος εἰς κυκλοφορίαν, προεβάλλει διὰ πε-
 ριφρονητικῶν γλευασμῶν, καὶ διὰ δυσμενῶν ἐκφράσεων τὸ δόγμα
 τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, περὶ τῆς ἐκ Πν.ύματος Ἁγίου, καὶ Μα-
 ρίας τῆς Παρθένου σαρκώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 δόξας καὶ φρονήματα τὰ ὁποῖα ἀντιβαίνουν ἐν γένει εἰς τὰς βάσεις
 τῆς θρησκείας, καὶ εἶναι ἐπιβλαβῆ εἰς αὐτήν, καὶ ὅτι ἐκφράζεται εἰς
 πρόσκομμα τῶν δευδοξῶν Χριστιανῶν, μὲ τρόπον προσβάλλοντα
 τὸ ὀφειλόμενον σέβας πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός, καὶ ἀπο-
 φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Γ. Βλασ-
 σαρίδου ἐπὶ τῆ προεκτεθείσῃ πράξει. Τὸ δὲ Συμβούλιον τῶν ἐν Ἀ-
 θήναις Ἐφετῶν, διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 936 βου-
 λεύματός του, παραδεχθὲν τοὺς εἰς τὰς σκέψεις τοῦ ἀνακοπέντος
 βουλευματος ἀναφερομένους λόγους, ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Π.
 Σοφριανοπούλου, καὶ ἐπεκύρωσε τὸ μνημονευθὲν βούλευμα. Πρὸς δὲ
 τούτοις, κατ' αἴτησιν τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέως, διέταξε διὰ τοῦ
 αὐτοῦ βουλευματος τὴν ἐξάλειψιν τινῶν λέξεων καὶ φράσεων ἐμπε-
 ριχομένων εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς τοῦ αὐτοῦ Σοφριανοπού-
 λου. Τοῦ βουλευματος τούτου ἐζήτητε τὴν ἀίρεσιν ὁ Π. Σοφριανόπου-
 λος διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διὰ κακὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 93
 τοῦ Συντάγματος, καθότι τὸ ἄρθρον τοῦτο παραπέμπον τὰ Πλημ-
 μελήματα τοῦ τύπου εἰς τοὺς ἐνόρκους, δὲν ἐννοεῖ τὰ ἐνεστῶτα Κα-
 κουργιοδικεῖα, ἐπομένως ἀνευ ἰδιαίτερου Νόμου καιονίζοντος τὰ τῆς
 ἀρμοδιότητος καὶ τὰ τῆς διαδικασίας τῶν Πλημμελημάτων τοῦ τύ-
 που, τὰ δικαστήρια ταῦτα εἶναι ἀναρμόδια. 2, Διὰ κακὴν ἐρμηνείαν

καὶ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου, καθότι αἱ κατηγορούμεναι πειροκοπαὶ τοῦ φυλλαδίου δὲν αποτελοῦσι τὸ Πλημμέλημα τὸ προβλεπόμενον ἀπὸ τὰ ἄρθρα 17 καὶ 18 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων καὶ περὶ τύπου Νόμου. 3, Διότι ἐδικάσθη ἀνυπεράσπιστος καὶ ἄνευ προηγουμένης ἀπολογίας. 4, Διότι τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐσπετῶν ἐχειροτέρευσε τὴν κατὰ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀναιρετείουτος, διατάξαν τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἐν τῇ ἀνακοπῇ ἐκφράσεών του. Μετὰ ταῦτα ὁ ἀναιρετείουτος Π. Σοφριανόπουλος ἐζήτησε διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Ἰουνίου ε. ε. ἐγγράφου του πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον τὴν ἐξάρεσιν τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτη, διὰ τὸν λόγον ὅτι αὐτὸς ἔχει κατ' αὐτοῦ ἔχθραν, καθότι εἰς συνομιλίαν τινὰ γενομένην εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Ἀρείου Πάγου, παρόντων τῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, καὶ Ἰω. Ἀν. Σωμάκης, καὶ τῶν δικηγόρων Α. Παῖκου καὶ Γ. Α. Ῥάλλη, ὁ ῥηθεὶς Γαλάτης σκοπεύων νὰ ἐρεθίσῃ τὸν δικηγόρον του Γ. Α. Ῥάλλη, καὶ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ νὰ ἀναδεχθῇ τὴν υπεράσπισίν του, ἀνέγνωσεν εἰς ἐπίτηκον πάντων ἐκφράσεις τινὰς κατὰ τοῦ ῥηθέντος Γ. Α. Ῥάλλη, εὐρισκομένας τυχαίως εἰς τὴν ἀπολογίαν του, γενομένην ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ Δεαγγέλου. Προσέτι δὲ ἀπήτησε καὶ παρὰ τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, ὥστε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ ἐκφράσεις του. Κοινοποιηθεὶς τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης εἰς τὸν Κ. Γαλάτην, οὗτος ἀπήνησεν ὅτι εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἀνέγνωσέ τινα τεμάχια τῆς ῥηθείσης ἀπολογίας τοῦ Σοφριανοπούλου, ἀλλ' ὄχι μὲ σκοπὸν νὰ ἐρεθίσῃ τὸν δικηγόρον του Γ. Α. Ῥάλλη, οὔτε ἔχει κατ' αὐτοῦ κανὲν πάθος ἢ ἔχθραν. Κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς περὶ ἐξαιρέσεως αἰτήσεως κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Προέδρου, ὁ δικηγόρος Ἰω. Τυπάλδος, ἀνεπλήρωσε τὴν θέσιν τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτη, ὁ δὲ Π. Σοφριανόπουλος ἐπρότεινε νὰ μὴ λάβωσι μέρος εἰς τὴν προκειμένην συζήτησιν, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου Κ. Χ. Κλονάρης καὶ οἱ δικασταὶ Κ. Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκης καὶ Δρ. Ν. Δρόσου, καθότι σκοπεύει νὰ μεταχειρισθῇ αὐτοὺς ὡς μάρτυρας, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως. Συζητηθεὶς τῆς αἰτήσεως ταύτης, ἀκουσθέντος τοῦ Εἰσαγγελέως, τὸ δικαστήριον διασκεφθὲν ἐξέδωκε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἀπήγγειλεν ὁ Πρόεδρος. Ἀπορρίπτεται ἡ αἴτησις τοῦ Π. Σοφριανοπούλου, ταῦ νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου Κ. Χ. Κλονάρης, καὶ οἱ δικασταὶ Κ. Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκης καὶ Δρ. Ν. Δρόσου, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἐγένετο κατὰ τοὺς προσήκοντας περὶ ἐξαιρέσεως τύπους, καὶ διότι κατὰ τὸν ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1838 Νόμον, ὅταν ἡ-

ναι κίνδυνος νὰ λείψῃ ὁ ἀπαιτούμενος πρὸς συζήτησιν ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν, πᾶσα αἴτησις ἐξαιρέσεως εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος, ἐπαναληφθείσης ἀκολούθως τῆς περὶ ἐξαιρέσεως συζητήσεως, ἀκουσθέντος τοῦ Εἰσαγγελέως, διατκεφθὲν τὸ δικαστήριον, ὅτι ἐκ τῆς γενομένης μεταξὺ Π. Σοφριανοπούλου καὶ Στ. Γαλάτη συνομιλίας, δὲν ἀπεδείχθη οὐδεμία ἔχθρα, ἀπεφάσισε ν' ἀπορρίφθῃ ἡ ἐξαιρέσεως αἴτησις. Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἤρξατο ἡ συζήτησις τῶν περὶ ἀναιρέσεως λόγων τοῦ ἀναιρεσείουτος.

Ἄκουσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν ἀναιρεσείουτα Π. Σοφριανόπουλον, τοὺς πληρεξουσίους αὐτοῦ καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 93 τοῦ Συντάγματος, μεταδιβάσας τὰ πολιτικά ἐγκλήματα τοῦ τύπου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐνόρκων, παρέτεινε τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τούτου, καὶ ὡς πρὸς τὰ τοιοῦτου εἶδους Πλημμελήματα, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι δικαστήριον τὸ ὁποῖον ἐσυστήθη διὰ νὰ νὰ δικάζῃ κικουργήματα, δὲν δύναται νὰ δικάσῃ καὶ Πλημμελήματα εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὸ Σύνταγμα διὰ μὲν τοῦ ἄρθρου 92 καθιέρωσε τὸ ὑπάρχον ὀρκωτικὸν σύστημα, διὰ τοῦ ἄρθρου 93, ὅτι τὰ πολιτικά ἐγκλήματα τοῦ τύπου δικάζονται ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, δὲν μένει παραμικρὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἀρ' ἧς στιγμῆς ἐμβῆκεν εἰς ἐνέργειαν τὸ Σύνταγμα, ἀρμόδιον δικαστήριον διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν πολιτικῶν πλημμελημάτων τοῦ τύπου, εἶναι τὸ ὑπάρχον δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, ὅπως εἶναι κατὰ τὸν νόμον σχηματισμένον, κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον ἡ ἐνώπιον τοῦ μνησθέντος δικαστηρίου διαδικασία, δὲν φέρει νόμιμον δυσκολίαν ὡς πρὸς τὴν ἐκδίκασιν τῶν πλημμελημάτων, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἀπαιτεῖται προηγουμένως Νόμος κανονίζον τὰ τῆς ἀρμοδιότητος καὶ τὰ τῆς διαδικασίας τῶν πλημμελειμάτων τοῦ τύπου ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὰ Συμβούλια τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν καὶ Ἐφετῶν, τὰ μόνον κατ' ἀπὸν Νόμον ἀρμόδια, διὰ νὰ ἐκτιμῆσωσι τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ τῆς προκειμένης πράξεως, στηριζόμενα εἰς τὸ γράμμα τοῦ κατηγορουμένου συγγράμματος καὶ εἰς τὰ λοιπὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἐξήχθησαν ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν, ἐχαρακτήρισεν τὴν διδομένην εἰς τὸν ἀναιρεσείουτα πρᾶξιν, σύμφωνα μὲ τὸν Νόμον, καὶ ἐφήρμοσεν αὐτὸν ὀρθῶς, ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν περιστατικῶν, ἐπὶ τῶν ὁποῖων ἐμόρφωσαν τὴν πεποιθήσιν τὰ εἰρημένα Συμβούλια· ἐπομέ-

ως δὲν ἔλαβε χώραν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μήτε κακὴ ἐφαρμογὴ μήτε ψευδὴς ἔρμηνεα.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐδικάσθη ἀνυπεράσπιστος, δὲν ἀποδεικνύεται παντάπασιν ἀπὸ τὰ ἐγγραφα τῆς διαδικασίας, μήτ' ἄλλη τις ἀπόδειξις ἐπροτάθη ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐπειδὴ τὸ βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, δὲν ἔκαμε παρά τὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τοῦ βουλευματος τοῦ ἐν Ἀθήναις Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἐπομένως εἶναι ψευδὴς ὅτι ἐχειροτέρευσε τὴν κατάστασιν αὐτοῦ, ἢ δὲ διαταγθεῖσα παρά τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἐξάλειψις τινῶν λέξεων καὶ φράσεων, θεωρηθειῶν ὡς ὑβριστικῶν καὶ προσβλητικῶν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπιβαρυντικὴ περίστασις, διότι ἡ πράξις αὕτη εἶναι ὅλως διόλου ἀνεξάρτητος τοῦ πλημμελήματος, ἐνεκα τοῦ ὁποίου παρεπέμφθη εἰς τὸ Κακούργειοδικεῖον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Π. Σοφianoπούλου κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγινε κατὰ τὴν ἀπὸ 19 Μαΐου ε.ε. ὑπ' ἀριθ. 936 βουλευματος τοῦ ἐν Ἀθήναις Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν πενήτηντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμᾶς πενήτηντα μίαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ἕκτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 28.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ τῶν δικηγόρων Ἰω. Τυπάλδου καὶ Μ. Μαρίνογλου, κωλυομένου τοῦ Παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρεῆ Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστη.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Ἰουνίου 1844 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀναστασίου Γατάκη, παρρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Μ. Ποτλῆ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Ἀναστάσιος Γατάκης ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικεῖου Δωριδῆος, ὅτι κατὰ τὴν 18 Ἀπριλίου ε.ε. ἐχάλασεν ἐν δέμ-

μα καὶ δύο αὐλάκια, τὰ ὅποια ὁ Ἀναστάσιος Ἀμπράζης εἶχεν εἰς τὰ κατὰ τὴν θέσιν Μυλαύλακα ἀγρὸν τοῦ διὰ τὴν μὴ πλημμυρῆ τὸ νερὸν ἐντὸς τοῦ χωραφίου κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ποτίσματος, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 693 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Τὸ ἔρηθὲν Πταισματοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 90 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα εἰς 3 δραχμῶν πρόστιμον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· Αὐτὸν, Διότι τὸ χωράφιον, ἐνθα ὑπῆρχον οἱ αὐλακες καὶ τὸ δέμμα, εἶναι ἐθνικὸν καὶ τὸ κατέχει ὁ ἀναιρεσεῖων 15 ἤδη ἔτη Βον, Διότι ὁ Νόμος τιμωρεῖ τὴν ἐκ προθέσεως βλάβην, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοιαύτη πρόθεσις δὲν ὑπῆρχε· Γον, Διότι ὁ Πταισματοδικὴς ὄφειλε νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πολιτικὸν δικαστήριον διὰ τὴν ἀποφασισθῆ ποῖος ἦτο κύριος τοῦ διαφιλονεικουμένου κτήματος· Δον, Ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν μάρτυρες δὲν ὠρκίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος καὶ δεῦτερος λόγος τῆς ἀναιρέσεως καθὸ πραγματικοὶ διαφεύγουν τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐπὶ ἀκροατηρίου προταθέντες δύο ἕτεροι λόγοι, ὅτι ὁ Πταισματοδικὴς Δωρίδος ἦτον ἀναρμόδιος νὰ ἀποφανθῆ περὶ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος καὶ ὄφειλε νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον Πολιτικὸν δικαστήριον διὰ τὴν ἀποφασισθῆ ποῖος ἦτον κύριος τῆς κατοχῆς τοῦ διαφιλονεικουμένου χωραφίου, καὶ ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν ὠρκίσθησαν κατὰ τὸν Νόμον, εἶναι ἀνυπόστατοι· διότι καθόσον ἀφορᾷ τὸν πρῶτον, καθὸ προταθεὶς κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἶναι ἀπαράδεκτος· καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὸν δεύτερον, βεβαιοῦται ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς συνεδριάσεως, ὅτι οἱ μάρτυρες ὠρκίσθησαν κατὰ τὸν Νόμον, τοῦ ὁποίου ἡ διάταξις διαλαμβάνει τὴν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὄρκισιν, καὶ διὰ ταῦτα καθίσταται πρόδηλον, ὅτι οἱ μάρτυρες οὗτοι ἔδωσαν τὸν ἀπὸ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἀπαιτούμενον ὄρκον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀναστασίου Γατάκη, κατοικοῦ Λοιδωρικίου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 90 ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικεῖου Δωρίδος, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παραβόλον τῶν πενήτηντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημανσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερατίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν τρίτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 29.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ τῶν δικηγόρων Σ. Τριανταφύλλη καὶ Μ. Ποτλῆ, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Ἰουνίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Ὁ Ζήσιμος Μπαλαροῦτζος ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, ὅτι περὶ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου, ἢ τὴν ἀρχὴν Σεπτεμβρίου 1843, βαλὼν πῦρ διὰ τὴν καθάρισίν τὸ εἰς τὰς θέσεις Λακίτζα καὶ Σόλια τοῦ χωρίου Ὀροβιδῶν χωράφιόν του, τὸ ὁποῖον διαδοθὲν ἐνέπρησε διάφορα πεύκη καὶ δένδρα, κατέστη οὗτος ὑπαίτιος ἔμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας. Συζητηθείσης τῆς κατηγορίας, τὸ ῥηθὲν Πλημμελειοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 15 Μαΐου 1844, ὑπ' ἀριθ. 73 ἀπόφασίν του, δι' ἧς σκεφθὲν ὅτι ἐκ τῆς γενομένης ἀνακρίσεως προέκυψε μὲν ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔβαλε πῦρ διὰ τὴν καύσιν θάμνους, ἐντὸς τοῦ παρ' αὐτοῦ καλλιεργημένου ἀγροῦ, καὶ τὸ πῦρ διαδοθὲν εἰς τινὰ παρακείμενα τῷ ἀγρῷ μικρὰ πεύκη, ἐνέπρησεν αὐτὰ, ἀλλ' ὅτι οὗτος ἔλαβε πάραυτα ὅλα τὰ πρόσφορα μέτρα πρὸς καταπάυσιν τοῦ ἔμπρησμοῦ, ἀναγγείλας τὸ πρᾶγμα ταχέως εἰς τὸν Πάρεδρον τοῦ χωρίου Ὀροβιδῶν, ὅστις τρέξας μετ' ἄλλων ἐκεῖ παρόντων, κατέπαυσε τὸ ἐκραγὲν πῦρ εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ κείμενα μικρὰ πεύκα, ὅτι εἰς τοιαύτην περίπτωσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 418 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὁ ἐξ ἀμελείας γενόμενος αἴτιος τοῦ ἔμπρησμοῦ μένει ἀτιμώρητος, ἐκήρυξεν ἀθῶον τὸν Ζήσιμον Μπαλαροῦτζον τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως, διὰ ψευδῆ ἐρμηνεῖαν τοῦ ἄρθρου 418 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀπαλλάττει πάσης ποινῆς, τὸν ἐξ ἀμελείας γενόμενον αἴτιον ἔμπρησμοῦ, ὅταν ὁ ἴδιος καταπαύσῃ τὸ πῦρ,

ἢ διὰ τῆς ταχείας πρὸς τὴν ἀρχὴν ἀναγγελίας, ἔδωκεν ἀφορμὴν πρὸς κατάπαυσιν ἢ ἀνακοπὴν τοῦ πυρός, ὅχι δὲ καὶ ἔβαν ἤθελε δώσει τὴν εἶδησιν παρακαίρως, ὥστε νὰ μὴ προληφθῇ ἡ διάδοσις τοῦ πυρός. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, παρεδέχθη τὴν ἀρχὴν, ὅτι ἂν καὶ τὸ πῦρ διαδοθῇ εἰς ἄλλα ἀντικείμενα, ἂν ὁ αἴτιος τοῦ ἐμπρησμοῦ δώσει τὴν εἶδησιν εἰς τὴν ἀρχὴν, ἢ προσπαθήσῃ διὰ τὴν κατάπαυσίν του, ἀπαλλάττεται ἐν δυνάμει τοῦ 418 ἄρθρου τοῦ Ποιν. Νόμου τῆς ποινῆς.

Ἄκουσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικονομίας, κατὰ ἀθώωτικῆς ἀποφάσεως δὲν συγχωρεῖται ἀναίρεσις, εἰμὴ ὅταν κατὰ λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ὄρου τινὸς τοῦ Ποιν. Νόμου ἐγείνῃ ἡ ἀθώωσις, ἐνῶ ὑπάρχει ὁ τοιοῦτος ὅρος, ἢ ἐὰν μετὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου, κατεδικάσθῃ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων κατὰ τὸ 86 ἄρθρον εἰς ἀποζημίωσιν καὶ πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικεῖον δὲν ἠθώωσε τὸν κατηγορηθέντα, δι' ἔλλειψιν ὄρου τινος τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 418 τοῦ Ποιν. Νόμου, μὲ τὸ ὁποῖον ὡς ἀπεφάνθη τὸ δικαστήριον, συνεμορφώθη ὁ κατηγορούμενος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, ἡτις ἐγείνε κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 73 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν τρίτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 30.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ τῶν δικηγόρων Π. Στρούμπου καὶ Γ. Βέλλιου, κωλυομένου τοῦ Παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων

τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Ἰουλίου ε. ε. διὰ τὴν διακρίσιν τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως.

Ὁ Ἰωάννης Σκαποτλιάς ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, ὅτι κατὰ τὴν δεκάτην Σεπτεμβρίου π. ε. βαλὼν πῦρ διὰ τὴν καθάρισιν τὸ εἰς τὴν θέσιν Λακίτζα τοῦ χωρίου Ὀροβιδῶν χωράφιόν του, τὸ ὁποῖον διαδοθὲν ἐνέπρησε διάφορα πεύκη καὶ δένδρα, κατέστη οὕτως ὑπαίτιος ἐμπρησμοῦ ἐξ ἀμελείας. Συζητηθείσης τῆς κατηγορίας, τὸ βῆθὲν Πλημμελειοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 15 Μαΐου 1844 ὑπ' ἀριθ. 74 ἀπόφασίν του, δι' ἧς σκεφθὲν, ὅτι ἐκ τῆς γενομένης ἀνακρίσεως προέκυψε μὲν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔβαλε πῦρ διὰ τὴν κάυσιν θάμνους ἐντὸς τοῦ παρ' αὐτοῦ καλλιεργουμένου ἀγροῦ, καὶ τὸ πῦρ διαδοθὲν εἰς τινὰ παρακείμενα τῷ ἀγρῷ μικρὰ πεύκα, ἐνέπρησεν αὐτὰ, ἀλλ' ὅτι οὗτος ἔλαβε πάραυτα ὅλα τὰ πρόσφορα μέτρα πρὸς κατάπαυσιν τοῦ ἐμπρησμοῦ, ἀναγγείλας τὸ πρᾶγμα ταχέως εἰς τὸν Πάρεδρον τοῦ χωρίου Ὀροβιδῶν, ὅστις τρέξας μετ' ἄλλων ἐκεῖ παρόντων κατέπαυσε τὸ ἐκτραγὲν πῦρ εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ κείμενα μικρὰ πεύκη, ὅτι εἰς τοιαύτην περίπτωσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 418 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ὁ ἐξ ἀμελείας γενόμενος αἴτιος τοῦ ἐμπρησμοῦ μένει ἀτιμώρητος, ἐκήρυξεν ἀθῶον τὸν Ἰωάννην Σκαποτλιάν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν τοῦ ἀρθρου 418 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καθότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀπαλλάττει πάσης ποινῆς τὸν ἐξ ἀμελείας γενόμενον αἴτιον ἐμπρησμοῦ, ὅταν ὁ ἴδιος καταπαύσῃ τὸ πῦρ ἢ διὰ τῆς ταχείας πρὸς τὴν ἀρχὴν ἀναγγελίας ἔδωσεν ἀφορμὴν πρὸς κατάπαυσιν ἢ ἀνακοπὴν τοῦ πυρός, ὅχι δὲ καὶ ὅταν ἤθελε δώσει τὴν εἶδησιν παρακαίρως, ὥστε νὰ μὴ προληφθῇ ἡ διάδοσις τοῦ πυρός. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν παρεδέχθη τὴν ἀρχὴν, ὅτι ἂν καὶ τὸ πῦρ διαδοθῇ εἰς ἄλλα ἀντικείμενα, ἐὰν ὁ αἴτιος τοῦ ἐμπρησμοῦ δώσει τὴν εἶδησιν εἰς τὴν ἀρχὴν, ἢ προσπαθῆσῃ διὰ τὴν κατάπαυσίν του, ἀπαλλάττεται δυνάμει τοῦ 418 ἀρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου τῆς ποινῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δρ. Ν. Δρόσου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρετιβλήτου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας αἰτήσιν

ἀναιρέσεως κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως δὲν συγχωρεῖται, εἰμὴ κατὰ τὰς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὠρισμένας περιπτώσεις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδεμία ἐκ τῶν ῥηθειῶν περιπτώσεων ἔλαβε χώραν, καθότι τὸ ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικεῖον δὲν ἠθώωσε τὸν κατηγορηθέντα, εἰμὴ διότι οὗτος κατὰ τὸ ἄρθρον 418 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἔλαβεν ὅλα τὰ πρόσφορα μέτρα πρὸς κατάπαυσιν τοῦ ἐμπρησμοῦ.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Μαΐου 1844 ὑπ' ἀριθ. 74 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἕκτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 31.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ τῶν δικηγόρων Π. Στρούμπου καὶ Γ. Βέλλιου, κωλυομένου τοῦ Παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Πάνου Ἀνας. Δεσύλλα, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Σ. Πήλληκα ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 380 βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ὁ Πάνος Ἀνας. Δεσύλλας παρεπέμφθη ἐνώπιον τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετείου Κακουργιοδικῶν διὰ νὰ δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος τραύματος θανατηφόρου ἐκ προμελέτης ἐπενεχθέντος τὴν 16—17 Αὐγούστου 1843 κατὰ τοῦ Ἀναστασίου Ἀγιοβλασίτου, ἐκ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐστερήθη τῆς ζωῆς. Δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις Κακουργιοδικείου τὸν Ἰούνιον ε. ε. καὶ τεθέντων παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν ζητημάτων εἰς τοὺς ἐνόρχους, ὁ προϊστάμενος τούτων ἀπήγγειλε τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. «Ναὶ εἶναι ἐνόρχος ὁ Πάνος Ἀνας. Δεσύλλας, οἱ τὴν νύκτα τῆς 16—17 Αὐ-

γούστου π. ε. ἐντὸς τῆς πόλεως Πατρῶν ἀπεφάσισε προμελετημένως καὶ ἐτραυματίσεν ἐσκεμμένως τὸν Ἀναστάσιον Ἀγιοβλασίτην μὲ ἀμβλύ ὄργανον κατὰ τὴν κεφαλὴν, ὅστις ἔνεκα τοῦ ἐπενεχθέντος αὐτῷ τραύματος ἐστερήθη τῆς ζωῆς. » Κατὰ συνέπειαν δὲ τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἰουλίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 24 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά. Ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς εἰρημένης τῶν Συνέδρων ἀποφάσεως διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων δὲν ἔθεσεν εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα χωριστὸν περὶ ἐὰν ὁ θάνατος προῆλθεν ἐκ τῆς ἐπενεχθείσης αἰκίας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παθόντος, ἀλλὰ συμπεριελήφθη εἰς τὸ πρῶτον ζήτημα, καὶ οὕτω τεθέντος τοῦ ζητήματος ἀδιαιρέτου εἰς τοὺς ἐνόρκους, περιωρίσθη ἡ ἔκφρασις τῆς πεποιθήσεώς των.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἀ. Πολυζωΐδου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων θέσεν εἰς τοὺς ἐνόρκους ἀδιαιρέτον τὸ ζήτημα, ἐὰν ὁ θάνατος προῆλθεν ἐκ τῆς παρὰ τοῦ κατηγορηθέντος, νῦν ἀναιρεσεύοντος, ἐπενεχθείσης αἰκίας κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ παθόντος, περιώρισεν οὕτω τὴν ἐλευθέραν ἔκφρασιν τῆς πεποιθήσεώς των, εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος, πρῶτον μὲν διότι τὸ τεθὲν ζήτημα ἐστηρίζετο ἀπαραλλάκτως εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν, καὶ τὸ δικαστήριον ἐπομένως συνεμορφώθη ὡς πρὸς τὴν θέσιν αὐτοῦ μὲ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ 429 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας· δεύτερον δὲ διότι, καὶ ὅπως ἐτέθη συνθέτως τὸ ζήτημα, ἀποφανθέντων ἅπαξ τῶν ἐνόρκων καταφατικῶς, φέρει ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ὡς ἂν ἐτίθετο ἀναλελυμένως, τούτέστιν ἂν ὁ ἐπενεχτὴν τὴν αἰκίαν ἦτον αὐτὸς ὁ ἀναιρεσεύων, καὶ ἐὰν ἐκ τῆς αὐτῆς αἰκίας προῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ παθόντος, ὅθεν δὲν προσέκυψεν ἐντεῦθεν οὐδεὶς περιορισμὸς ὡς πρὸς τὴν ἔκφρασιν τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνόρκων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Πάνου Ἀναγ. Δεσύλλα, κατοίκου Πατρῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 24 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 32.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου καὶ τῶν δικηγόρων Κ. Κ. Ἀ. Παίχου, Σ. Πήλληκα καὶ Ἀ. Τολμίδου, κωλυομένων τῶν Παρέδρων Ἐμ. Κοκκίνου καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Μαΐου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Οἱ ἀδελφοὶ Γεώργιος, Ἀγγελῆς καὶ Λουκάς Μπουζουκαῖοι, κατεδικάσθησαν τὴν 7 Ἰουλίου 1843, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 138 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, εἰς ἐξάμηνον φυλάκισιν, διὰ κλοπὴνπραχθεῖσαν τὴν 4 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1842, καὶ ἐφυλακίσθησαν ἀμέσως, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς καταγνωσθείσης εἰς αὐτοὺς ποινῆς. Κατὰ τὴν 10 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, οἱ αὐτοὶ ἀδελφοὶ Μπουζουκαῖοι εἰσῆχθησαν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πλημμελειοδικείου διὰ παρομοίαν τινὰ ἀξιόποιον πράξινπραχθεῖσαν τὴν 30 Ἰαννουαρίου τοῦ ἔτους 1843, καὶ δικασθέντες κατεδικάσθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 167 ἀποφάσεως, καὶ δεύτερον εἰς ἕξ μηνῶν φυλάκισιν ἕκαστος. Κατὰ τὴν 5 Φεβρουαρίου ε. ε. οἱ μνησθέντες κατάδικοι ἀνεφέρθησαν εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέα, καὶ ἐζήτησαν τὴν ἀποφυλάκισιν των τὴν 10 Φεβρουαρίου, ὡς ἐκπληρώσαντες τὰς εἰς αὐτοὺς ἐπιβληθείσας παρὰ τῶν δύο ἀποφάσεων ποινὰς, διότι ἡ μὲν πρώτη ἔληξε τὴν 6 Ἰαννουαρίου, ἡ δὲ δευτέρα τὴν 10 Φεβρουαρίου. Ὁ Εἰσαγγελεὺς διαφωνῶν μὲ αὐτοὺς ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῶν ὄρων τοῦ Ποιν. Νόμου, καθυπέβαλε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικεῖον, καὶ προσεκάλεσε τοὺς μνησθέντας κατάδικους εὐρισχομένους ἐν τῇ συλακῇ νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον. Μετὰ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν 9ην Φεβρουαρίου 1844 ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 34, δι' ἧς παραδεχθὲν τὴν πρότασιν τοῦ Γεωργίου Ἀγγελῆ καὶ Λουκᾶ Μπουζουκαίων, ἀπεφάνθη ὅτι ὑπέστησαν οὗτοι τῆς ποινῆς τῆς ἐπιβληθείσης εἰς αὐτοὺς, διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 138 καὶ 167 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, καὶ διέταξε τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσιν των. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοῦ ἐξῆς λόγους Ἀ'. Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 108 τοῦ

Ποιν. Νόμου, ἡ ποινὴ πρέπει νὰ μετράται ἐπ' ἀκριβείᾳ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Νόμου, ἀναλόγως μὲ τὴν φύσιν τῆς πράξεως καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ πράξαντος, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 109, ὁ ἔνοχος πολλῶν ἀξιοποίνων πράξεων τιμωρεῖται κατ' ἐκείνην τὴν πράξιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἐπιβεβλημένη ἢ βαρυτέρα ποινὴ, αἱ δὲ λοιπαὶ πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαίτεροι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις. Προκύπτει λοιπὸν ἐντεῦθεν ὅτι ὁσάκις τις ἐκτελέσει δύο ἀξιοποίνους πράξεις, καὶ δὲν δικασθῆ σινάμα δι' ἀμφοτέρας, ἀλλ' ἰδίως δι' ἑκατέραν δὲν πρέπει νὰ παραλειφθῆ, ὡς ἐσκέφθη τὸ δικαστήριον, ἢ ἐκτέλεσις τῆς μιᾶς τῶν ἐπιβληθεισῶν δύο ποινῶν, διότι τὸ δικαστήριον ὅταν κατὰ πρῶτον ἐδίκασε, δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν δευτέραν πράξιν, διὰ τὴν θεωρήσῃ τὴν μὲν μίαν ὡς κυρίαν, τὴν δὲ δευτέραν ὡς ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν, καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ ἀκριβῶς ἀνάλογον ποινὴν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἁρθρου 108. Β'. Διότι ἂν καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 351, 459, καὶ 501 τῆς Ποιν. Δικονομίας, αἱ ποινικαὶ ἀποφάσεις ἐκτελεσθῶνται ἅμα κατασταθῶν τελεσίδικαι, δὲν προκύπτει ὅμως ἐντεῦθεν, ὡς ἐσκέφθη τὸ δικαστήριον, ὅτι δύνανται νὰ συνεκτελεσθῶν συγχρόνως δύο ποιναὶ τοῦ αὐτοῦ μάλιστα εἶδους, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς μιᾶς ἄρχεται ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἄλλης. Γ'. διότι τὰ ἄρθρα 117 καὶ 119 τοῦ Ποιν. Νόμου, δὲν ἔχουν ὡς ἐξέλαβε τὸ δικαστήριον οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν, διότι τὸ πρῶτον ὀρίζον ὅτι ἢ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἐξαλείφει τὴν ἀξιοποίνον τοῦ πράξαντος ἀπαγορεύει τὴν ἐκ νέου καταδίωξιν του περὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, καὶ δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἐξαλείφει τὸ ἀξιοποίνον ἄλλων πράξεων, τὸ δὲ δεύτερον πραγματεύεται περὶ τῆς ἐκ τῆς παραγραφῆς ἐξαλείψεως τοῦ ἀξιοποίνου, ἐκτὸς δὲ τούτου δὲν ἦτον ἤδη, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ δικασθῆ ἕρις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ὁ κατάλληλος καιρὸς νὰ ἐρμηνευθῶν τὰ ἄρθρα ταῦτα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Δ'. Διότι ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρου 185 τοῦ Ποιν. Νόμου, δὲν προκύπτει ὅτι δύναται, ὡς ἐσκέφθη τὸ δικαστήριον, νὰ ἐκτελεσθῶν συγχρόνως δύο ποιναὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν, ὅτι ἀφοῦ ὁ νομοθέτης ὥρισεν ὅτι ἢ ἐπιβλητέα ἕνεκα ἀποδράσεως ποινὴ, πρέπει νὰ ἐκτελεῖται ἅμα παρέλθῃ ἢ προθεσμία τῶν προλαβουσῶν ποινῶν, καὶ δὲν διέκριε μάλιστα ὅτι τὸ βαρύτερον εἶδος τῆς ποινῆς, ἀπορροφᾷ τὸ εἶδος τῆς ἡπιωτέρας, πολὺ ὀλιγώτερον ἤθελε συγχωρήσει, ὥστε ποινὴ προκαταψηφισθεῖσα ν' ἀπορροφήσῃ ποινὴν μεταγενεστέραν τοῦ αὐτοῦ εἶδους. Ε'. Διότι δὲν δύναται νὰ συμβῆ τὸ ἄτοπον, τοῦ νὰ ἐπιβληθῆ μεγαλύτερα ποινὴ τοῦ μεγίστου ὅρου τῆς δεινοτέρας πράξεως, διακζομένων διαφόρων ἰδιαίτερων πράξεων ὡς ὑπέλαβε τὸ δικαστήριον, ὅτι ἂν κατὰ τὴν πρώτην δίκην ἐπιβληθῆ ὁ μέγιστος ὅρος τῆς

βαρειτέρας ποινῆς, ἢ ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν εἰσάγει τὰς λοιπὰς αἰ δ-
ποῖαι ἔπρεπε νὰ θεωρηθοῦν κατὰ τὴν πρώτην δίκην ὡς ἐπιβαρύνου-
σαι αἰτίαι, ἢ ἐὰν εἰσαγάγη αὐτὰς, τὸ δικαστήριον ἐρμηνεύον τὸ ἄρ-
θρον 109, δὲν ἐπιβάλλει ποινὴν, ἀλλὰ καταψηφίζει μόνον τὰ ἔξο-
δα. 5'. Διότι εἶναι ἀδιάφορον ἂν δὲν ἐξεδικάσθησαν συγχρόνως αἰ
περὶ ὧν λόγος πράξεις, διότι κατὰ τὴν δευτέραν δίκην ἢ ὑπαρξίς
τῆς πρώτης ὡς καὶ τῆς καταδίκης ἐπροτάθησαν εἰς τὸ δικαστήριον,
τὸ ὁποῖον σκεφθὲν ταῦτα πάντα, ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τὴν ὁποῖαν
ἐθεώρησεν ἀναγκαίαν. Ζ'. Διότι ἀμφοτέραι αἰ ἐπιβληθεῖσαι ποιναὶ
εἶναι ἐπανορθωτικαί, ἐπομένως δὲν δύναται τις, οὔτε καὶ νὰ ὑπο-
θέσῃ ὅτι ἡ μία ἀπερρόφησε τὴν ἄλλην τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον
ἐκάστη τῶν ἐκδικασθειτῶν πράξεων ἐτιμωρεῖτο μὲ φυλάκισιν, καὶ
δι' ὅλας δὲν ἐπεβλήθη ὁ μέγιστος ὅρος τῆς φυλακίσεως, ἀλλὰ μό-
νον τὸ πεμπτημόριον αὐτῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη καὶ
τὸν Εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντων τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 351, 405, 459 καὶ 501 τῆς Ποιν.
Δικονομίας, πᾶσα ποινικὴ ἀπόφασις ἐκτελεῖται ἅμα κατασταθῆ τε-
λεσιδίκος, ἐκ τῶν σαφῶν δὲ τούτων ὀρισμῶν τοῦ Νόμου προκύπτει,
ὅτι ἂν πλείονες ποινικαὶ ἀποφάσεις κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἐκ-
δοθεῖσαι, κατασταθῶσι τελεσιδίκαι, εἴτε συγχρόνως εἴτε κατὰ δια-
φόρους καιροὺς, ἢ ἐκτέλεσις αὐτῶν πρέπει νὰ ἀρχίσῃ, ἅμα κατα-
σταθῆ ἐκάστη τελεσιδίκος, τούτέστι νὰ ἐκτελῶνται συγχρόνως, καὶ
οὐχὶ ἀλληλοδιαδόχως, ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ θέλησις τοῦ νομοθέτου
γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ 185 ἄρθρου τῆς Ποιν. Δι-
κονομίας, δι' οὗ διατάσσεται κατ' ἐξαιρέσιν νὰ ἐκτελεῖται ἢ τῆς ἀ-
ποδράσεως ποινὴ, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν προλαβουσῶν ἐκ δὲ τῆς
ἐξαιρέσεως ταύτης βεβαιοῦται ἡ ἀρχὴ τῆς συγχρόνου ἐκτελέσεως
τῶν Ποιν. ἀποφάσεων, καὶ τῆς συγχωνεύσεως των ποινῶν, ἐπομέ-
ως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, παραδεχθὲν
τὴν ἐν μέρει σύγχρονον ἐκτέλεσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 138 καὶ 167 ἀπο-
φάσεών του, ἀπεφάνθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34 ἀποφάσεώς του, ὅτι
ὁ Γεώργιος Ἀγγελῆς καὶ ὁ Λουκᾶς Μπουζουκαῖοι, ὑπέστησαν ἤδη
τὰς διὰ τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων ἐπιβληθείσας εἰς αὐτοὺς ποινὰς
δὲν παρεβίασε κανένα Νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν
Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς
ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 34 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Πλημ-

μελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 33.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάση, Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ τῶν δικηγόρων Γ. Βέλλιου καὶ Ἐμμ. Πρασακάκη, κωλυμένου τοῦ Παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γ. Γαλάτη, καὶ τοῦ υπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Μαΐου ε. ε. διὰ τὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Κατὰ τοῦ Θεοδώρου Τσιγκάνου ἡ Βύτικα ἐξεδόθησαν τρεῖς καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις παρὰ τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, ἡ μὲν ὑπ' ἀριθ. 160, δι' ἧς κατεδικάσθη οὗτος τὴν 20 Αὐγούστου 1842 εἰς φυλάκισιν δεκαοκτῶ μηνῶν, ἕνεκα κλοπῆς,πραχθείσης τὴν 20 Μαΐου 1841· ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 257, δι' ἧς κατεδικάσθη τὴν 16 Δεκεμβρίου 1842 εἰς ἕξ μηνῶν φυλάκισιν, ἕνεκα κλοπῆς,πραχθείσης τὴν 26 Ὀκτωβρίου 1840, καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 157, δι' ἧς κατεδικάσθη τὴν 25 Ἰουνίου 1843 εἰς φυλάκισιν δέκα μηνῶν, ἕνεκα κλοπῆς,πραχθείσης τὴν 3 Νοεμβρίου 1841. Ὁ διαληφθεὶς Θεόδ. Τσίγκανος διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1844 ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέα ἐξητήσατο τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσίν του διὰ τὸν λόγον, ὅτι διατελὼν εἰς τὴν φυλακὴν πρὸ εἴκοσι μηνῶν, διάστημα, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει κατὰ δύο μῆνας τὴν μείζονα ποινὴν, ἣν ἐπιβλήθη διὰ τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων, ἐξετέλεσεν ἐντελῶς τὴν καταδίκην του. Εἰσαχθείσης τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος αἰτήσεως τοῦ Τσιγκάνου εἰς τὸ ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικεῖον, τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 105 ἀπόφασιν, δι' ἧς σκεφθὲν, ὅτι ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου γίνεται δῆλον, ὅτι ὁ Νομοθέτης παραδέχεται τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ συσσωρεύσεως τῶν ποινῶν, ἔχι ὁμοίως καὶ

τὴν ἀπόλυτον συγχώνευσιν τῶν ἐλαφροτέρων ποινῶν εἰς τὴν βαρυτέραν· ὅτι ἂν καὶ κατὰ τὴν εἰρημένην διάταξιν ὁ Νομοθέτης φαίνεται, ὅτι ἀπαγορεύει τὴν συσσώρευσιν τῶν ποινῶν καθ' ἣν περίπτωσιν πολλαὶ ἀξιόποινοι πράξεις δικάζονται συνάμα εἶναι ὅμως δίκαιον καὶ συμφέρον ἐν ταυτῷ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς διατάξεως ταύτης, ὥστε ἡ ἀρχὴ αὕτη νὰ ἐφαρμόζηται ὡςάκις κατηγορούμενός τις καταδικάζεται πρῶτον ἕνεκα μιᾶς καὶ ἔπειτα ἄλλων πράξεων πρὸ τῆς καταδίκης γενομένων, διότι ἄλλως ἤθελε ματαιοῦται ὁ σκοπὸς τοῦ Νομοθέτου πρὸς βλάβην τοῦ κατηγορουμένου, εἰς τοιαύτας δὲ κατ' ἐξαιρέσιν περιπτώσεις ἡ προκύπτουσα συσσώρευσις τῶν ποινῶν δύναται νὰ ἐμποδισθῇ, ὅταν τὸ αὐτὸ δικαστήριον εἴτε κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς τελευταίας ἀποφάσεως, εἴτε μετ' αὐτὴν λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς πρότερον ἐπιβληθείσας ποινὰς ἤθελεν ὡς νὰ ἐδίκαζεν ὅλας τὰς πράξεις συγχρόνως θεωρεῖ αὐτὰς ὡς ἰδιαιτέρας ἐπιβαρυντικὰς τῆς τελευταίας πράξεως αἰτίας καὶ ἤθελεν δρίσει τὴν ὅλην ποινὴν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 108 καὶ ἐπόμενα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου· ὅτι ἂν καὶ ἡ αἴτησις τοῦ Βύτικα φαίνεται, ὅτι ἔχει ἀντικείμενον τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσίν του ὡς συγχωνευθεισῶν τῶν ποινῶν εἰς τὴν μεγαλύτεραν, ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὅμως συζητήσεως συνάγεται, ὅτι ἀπορᾷ ἐν γένει τὴν ἐπιμέτρησιν καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀναλογούσης αὐτῷ ποινῆς· ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ταύτῃ τὸ δικαστήριον λαμβάνον ὑπ' ὄψιν ὅλας τὰς εἰρημένους πράξεις, καὶ θεωροῦν τὰς μὲν ὡς ἐπιβαρυντικὰς, τὴν δὲ τελευταίαν ὡς κυρίαν, ὅπερ κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν δὲν ἔπραξε, θεωρεῖ ἀρκοῦσαν εἰς αὐτὸν ποινὴν τὸ ὅλον δύο ἐτῶν καὶ δύο μηνῶν φυλάκισιν, ἀρχομένην ἀρ' ἧς ἐφυλακίσθη πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 160 τῆς 20 Αὐγούστου 1842 ἀποφάσεώς του· παρεδέχθη ἐν μέρει τὴν αἴτησιν τοῦ Θ. Βύτικα, ἀπεφάνθη νὰ ἐκτελεσθῇ κατ' αὐτοῦ εἰκοσιῆξ μηνῶν φυλάκισις, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 160 τῆς 20 Αὐγούστου 1842 ἀποφάσεώς του, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι τὸ δικαστήριον παρεξήγησε τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναφερομένου Θεοδώρου Βύτικα ἢ Τσιγκάνου, μηδὲνως πραγματευομένην περὶ τῆς ἀναλογούσης εἰς αὐτὸν διὰ τὰς πράξεις τῶν ὁποίων ἐκτρώχθη ἔνοχος ποινῆς, ἀλλὰ περιστρεφομένης κυρίως εἰς τὴν συγχώνευσιν τῶν μικροτέρων ποινῶν εἰς τὴν μεγαλύτεραν, καὶ δεύτερον αὐτεπαγγέλτως κατὰ συνέπειαν ἐπεμβάν καὶ αὐθις εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν πράξεων τῶν συνοδουσάντων αὐτὴν περιστατικῶν, τῶν ἰδιοτήτων τοῦ πράξαντος κλπ. ἀπα. τουμένων πρὸς ἐπιμέτρησιν τῶν ποινῶν τῆς

ἀναλογούσης εἰς τὸν πράξαντα, καὶ δρίσαν, ὅτι εἴκοσι ἕξ μηνῶν φυλάξις εἶναι ἀρκούσα ποινὴ ἀναλόγως τῶν τελεσθέντων ἐγκλημάτων, παρεβίασε τὴν ἀρχὴν τοῦ δεδικασμένου καὶ ὑπερέβη τοὺς ὅρους τῆς ἀρμοδιότητός του· 2, Διότι τὸ δικαστήριον παραδεχθὲν, ὅτι τὸ ἄρθρον 109 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ μόνον διαφορῶς κατηγορίας κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου συγχρόνως ἐκδικαζομένας, δύναται νὰ λάβῃ ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅτε γίνεται λόγος περὶ ποινῶν καταγνωσθεισῶν διὰ τριῶν κατὰ διαφορῶς ἐποχὰς ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, ἠρμήνευσε κακῶς καὶ ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὸ διαληφθὲν ἄρθρον, καθόσον μάλιστα προκειμένου λόγου περὶ ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἔπεται κατὰ φυσικὸν συμπέρασμα, ὅτι τὸ δικαστήριον εἰς τὰς δύο μεταγενεστέρας ἀποφάσεις του ἔλαβε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν προτέραν τοῦ Τσιγκάνου καταδίκην εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ἐπιβαλλομένης ποινῆς, (μόλον ὅτι δὲν κάμνει ρητῶς περὶ τούτου λόγον), διότι παρουσιαζομένου τοῦ καιαδίκου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὑπὸ ἀσφαλῆ συνοδίαν καὶ ἐρωτωμένου περὶ τῆς ταυτότητός του, ἔπρεπεν ἀναμφιβόλως νὰ κατασταθῇ γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ, ὅτι εἶναι κατάδικος εἰς τρόπον, ὥστε ἐλάττωσις τῆς ποινῆς ἔλαβε χώραν καὶ τότε καὶ ἤδη, πρᾶγμα οὐδόλως συμβιβαζόμενον μὲ τὸν σκοπὸν τοῦ Νόμου· 3, Διότι τὸ δικαστήριον καταλογίσαν διὰ τῶν ἀποφάσεων του εἴκοσι ἕξ μηνῶν φυλάξις εἰς τὸν Τσιγκάνου, ὡς ἐνοχον τριῶν κλοπῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει κατὰ τὴν ἀξίαν τὰς εἴκοσι δραχμὰς, ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἀρμοδιότητός του δικάσαν περὶ πράξεων, αἵτινες οὕτω πως ἐνωμένα χαρακτηρίζονται ὡς κακούργημα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρότου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ τὸ ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικεῖον ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν τὸ ἄρθρον 109 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ, εἰμὴ ὅταν δικάζονται συγχρόνως ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου πολλαὶ ἀξιώποινοι πράξεις,πραχθεῖσαι παρὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, μόλον τοῦτο ἐκ ταύτης τῆς κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου ἐβλάβη μᾶλλον ὁ καταδικασμένος, διότι ἂν τὸ δικάσαν Πλημμελειοδικεῖον ἤθελε σκεφθῇ, ὅτι μὴ ὑπαρχούσης ρητῆς διατάξεως τοῦ Νόμου τοῦ νὰ ἐκτελῶνται ἀλληλοδ' ἀδόγως πλείονες ἀποφάσεις κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἐκδοθεῖσαι, εἰμὴ εἰς μίαν μόνην περίπτωσιν, ἤτοι τὴν τῆς ἀποδράσεως (ἄρθ. 185 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου), ὄφειλε νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦ προ-

κειμένου, ὅτι αἱ τρεῖς ἀποφάσεις, αἱ ἐκδοθεῖσαι κατὰ τοῦ Θεοδώρου Βύτικα ἢ Τσιγκάνου, πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶσι συγχρόνως, τούτέστιν αἱ μικρότεραι ποιναὶ νὰ συγχωνευθῶσιν εἰς τὴν μεγαλύτεραν καὶ ἐπομένως νὰ παραδεχθῇ τὴν αἴτησιν τοῦ αὐτοῦ Βύτικα.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ μὲν Θ. Βύτικας δὲν ἐζήτησεν ἀναίρεσιν κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν, ἡ δὲ ἀναίρεσις κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως αἴτησις τοῦ παρὰ τοῖς αὐτοῖς Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποφασισθῇ, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῶν τριῶν κατὰ τοῦ αὐτοῦ Θ. Βύτικα ἀποφάσεων πρέπει νὰ γείνη ἀλληλοδιαδόχως, ἀντίκειται εἰς τὸν Νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσις αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 20 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 105 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην τρίτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοσιοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 34.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐμμ. Κοκκίνου παρέδρου, καὶ τῶν δικηγόρων Λ. Μελά καὶ Μ. Μαρίνογλου, κωλυομένου τοῦ Παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Στ. Γαλάτη, καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναίρεσις τοῦ Χαραλάμπους Κάντζαρη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Σ. Πήλληκα ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Χαραλάμπος Κάντζαρης παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος ληστείας. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἐν Πάτραις Κακουργιοδικεῖον, οἱ ἔνορχοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς. Ναί, εἶναι ἔνοχος ὁ Χαραλάμπος Κάντζαρης, ἡλικίας ἐτῶν 19 ἕως 20, γεν-

νηθείς εἰς χωρίον Μπουκοβίαν, καὶ κατοικῶν εἰς χωρίον Σῶστι τῆς διοικήσεως Ἠλείας, γεωργός, ὅτι ὁμοῦ μετ' ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος, συναπεράσισε μετ' αὐτῶν νὰ ληστεύσῃ τὸν Ἰωάννην Σταυλιώτην, τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ συνοίκους, καὶ ἕνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης, συνομολογήσας μετὰ τῶν ἰδίων ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομὴν, τὴν νύκτα τῆς 6 πρὸς τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1843, εἰς τὸ σύνορον τοῦ χωρίου Σῶστι, θέλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν του αὐτογνωμόνως ξένην κινήτην περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, καὶ εἰσβαλὼν μετ' αὐτῶν εἰς τὴν καλύβην τῶν ῥηθέντων Ἰω. Σταυλιώτου καὶ λοιπῶν, προσέβαλε μετὰ τῶν ἰδίων διὰ τῆς βίας αὐτοῦς, ἐπέπεσε κατ' αὐτῶν καὶ ἠπέιλησε τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν των, ἀφαιρέσας ἐπομένως, ὅσα εἶχε πράγματα καὶ χρήματα ὁ ῥηθείς Ἰωάννης Σταυλιώτης καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Β'. Ναί, εἰς τὴν ληστείαν ταύτην ἠκίσθησαν ἡ Παναγιώτα Σταυλιώτου καὶ ἡ Μαρία Νίκαινα ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν συν αὐτῷ ἄνευ σωματικῆς βλάβης. Γ'. Ὅχι ἡ ληστεία ἐπράχθη ἐνόπλιως μετ' ἀπειλὴν σώματος ἢ ζωῆς. Δ'. Ναί ὁ κατηγορούμενος μετὰ τῶν συν αὐτῷ, εἰσέβαλεν εἰς τὴν καλύβην τῶν ῥηθέντων Σταυλιώτου καὶ λοιπῶν ἐν καιρῷ νυκτός. Ε'. Ναί ἡ ληστεία αὕτη ἐγείνεν ὑπὸ πλειόνων τῶν δύο. Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 27 ἀποφάσεώς του τὸν κατηγορηθέντα εἰς δέκα ἐτῶν καὶ ἕξ μηνῶν εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1, Διότι ἐδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους ἡ ἀπὸ 25 Ὀβρίου 1843 ἔκθεσις μηνύσεως τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸν Πάρεδρον Δ. Κατζαράκα, ἐνῶ ἡ ἔκθεσις αὕτη εἶναι ἄκυρος, μὴ ἐμπεριέχουσα μάρτυρας, καὶ τοῦτο ἐπροτάθη ἐνώπιον τῶν Συνέδρων, τὸ ὁποῖον ὁμοῦς δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποφασίσῃ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διελύθη τὸ δικαστήριον· καὶ 2, Ὅτι καὶ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἡ δικογραφία παρεδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐπομένως ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ προταθῇ ὁποιαδήποτε ἐνστάσις ἐνώπιον δικαστηρίου μὴ ὑπάρχοντος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πολυζωίδου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος στηριζόμενος εἰς τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἐδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους ἔκθεσις μηνύσεως τοῦ κατηγορουμένου μὴ ἐμπεριέχουσα μάρτυρας, καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον

τῶν Συνέδρων, προτείνουν τὴν γενομένην ἤδη διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως του, δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, εἶναι ἀναπόδεικτος καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτος, ὡς μηδεμιᾶς περὶ τούτου γενομένης μνείας εἰς τὰ πρακτικὰ, τὰ ὅποια ἐνόσω δὲν προσβάλλονται ἐπὶ πλαστογραφία, φέρουσι πλήρη πίστιν.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ δεῦτερος λόγος, ὅτι ἡ δικογραφία εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπεριείχετο δῆθεν ἡ εἰρημένη ἔχθεσις παρεδόθη εἰς τοὺς ἐνόρχους μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου, μὴ βεβαιούμενος ὡσαύτως παρὰ τῶν πρακτικῶν, οὐδὲ ἀποδεικνυόμενος ἄλλως ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος, εἶναι οὐδὲν ἥττον ἀνίσχυρος καὶ ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Χαλαλάμπους Κάντζαρη, κατοίκου τοῦ χωρίου Σῶσι τῆς Ἠλείας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθμὸν 27 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς εἴκοσι ἐπτὰ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰουλίου τοῦ χιλιετοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 35.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δο. Ν. Δρόστου, Στ. Γαλάτου, Ν. Φλογαίτου καὶ Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ πιρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη, καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀναστασίου Μηλιῶνη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Σ. Πήλληκα ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 269 μεταρρυθμιθέντος ἐν μέρει διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 63 τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, οἱ Παναγῆς Οἰκονομόπουλος, Νικόλαος Βασιλόπουλος, Ἀναστάσιος Μηλιῶνης καὶ Θεόδωρος Οἰκονομόπουλος, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέ-

ρειαν τῶν αὐτῶν Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῶσιν ἅπαντες ὡς ὑπαίτιοι ληστείας. Δικασθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Κακουργιοδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκε τρεῖς παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις. α'. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 68. δι' ἧς κατὰ πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως, καὶ συνέναισιν τῶν συνηγῶρων τῶν παρόντων κατηγορουμένων, διέταξε τὸν διαχωρισμὸν τῆς ἐπὶ ληστεία δίκης τῶν παρόντων κατηγορουμένων Παναγιώτου Οἰκονομοπούλου, Νικολάου Βασιλοπούλου, καὶ Ἀναστασίου Μηλιώνη, ἀπὸ τῆς τοῦ φυγοδίκου Θεοδώρου Οἰκονομοπούλου καὶ τὴν πρόδον τῆς συζητήσεως. β'. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 70, δι' ἧς ἀπερρίψε τὴν αἴτησιν τοῦ συνηγῶρου τοῦ κατηγορουμένου Νικολάου Βασιλοπούλου, τοῦ νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ περὶ τούτου κλητευθέντες δύο μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως, ὡς γενομένην ἀφοῦ ἡ συζήτησις τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας ἤρχισε, καὶ ἐξετάσθησαν ἤδη οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας. γ'. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 71, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ πρότασις τῶν συνηγῶρων τῶν κατηγορουμένων, τοῦ νὰ μὴ ἀναγνωσθῇ ἡ ἔκθεσις τῆς ὁμολογίας τοῦ συγκατηγορουμένου Θεοδώρου Οἰκονομοπούλου, ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως συνταχθεῖσα, καὶ τελευταῖον τὴν ὑπ' ἀριθ. 73 ἀπόφασιν, δι' ἧς στηριχθὲν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν οὕτω. Ναί, εἶναι ἔνοχοι οἱ Παναγιῆς Οἰκονομόπουλος καὶ Νικάλαος Βασιλόπουλος, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συναπεφάσισαν μετ' αὐτῶν νὰ ληστεύωσιν τὸν Ἰωάννην Γραμματικὸν, τὸν Ἀντώνιον Δοῦκαν, τὸν Χαράλαμπον Λιάρην, τὸν Παναγιώτην Γιαννακόπουλον, καὶ τὸν Δημήτριον Εὐλόπουλον, καὶ ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς ληστείας ταύτης, συνομολογήσαντες μετὰ τῶν ἰδίων ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομὴν, τὴν 26 Ἰαννουαρίου 1844, εἰς θέσιν καλουμένην «Παλαιόμυλον» κειμένην μεταξὺ Αἰγίου καὶ Κερπινῆς, θέλοντες νὰ λάβωσι μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, ἐπέπεσαν κατὰ τῶν ῥηθέντων Γραμματικοῦ, Δοῦκα, καὶ λοιπῶν, καὶ ἠπειλήσαν τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν, ἀφαιρέσαντες χρήματα, ἔγγραφα, καὶ διάφορα ἄλλα κινητὰ πράγματα αὐτῶν. Ναί, εἶναι ἔνοχος ὁ Ἀναστάσιος Μηλιώνης, ὅτι ἐκ προθέσεως παρεκίνησε κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν τοὺς εἰρημένους Παναγιῆν Οἰκονομόπουλον καὶ Νικόλαον Βασιλόπουλον, καὶ ἄλλον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ῥηθείσης πράξεως, παραγγείλας καὶ συμβουλευσας αὐτοὺς μετὰ πειθοῦς, ἐχορήγησε δὲ συνδρομὴν εἰς τοὺς ἰδίους, καὶ πρὸ τῆς πράξεως καὶ μετὰ τὴν πράξιν, πρὸ μὲν τῆς πράξεως δώσας εἰς αὐτοὺς ὄπλα, μετὰ δὲ τὴν πράξιν προσπαθήσας ν' ἀποκρύψῃ διὰ τῆς ἀποκρύψεως τῶν

ὁποίων ἔφερεν εἰς ἕξ αὐτῶν ἐνδυμάτων ἐπὶ τῆς πράξεως. Ὅχι, ἢ ἡ ληστεία αὕτη δὲν ἐπράχθη ἐνόπλιως μὲ ἀπειλήν σώματος καὶ ζωῆς. Ναι, ἡ ληστεία αὕτη ἔγινεν ὑπὸ πλειόνων τῶν δύο· κατεδίκασε τὸν Παναγιῆ Οἰκονογόπουλον, Νικόλαον Βασιλόπουλον καὶ Ἀναστάσιον Μηλιώνην, εἰς δέκα ἐτῶν καὶ ἕξ μηνῶν πρόσκαιρα δεσμὰ, καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτωνσεως. Τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων, καὶ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ἐκδοθεισῶν τὴν 21 Ἰουνίου 1844, ὁ Ἀναστάσιος Μηλιώνης ἐζήτησε ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν προτείνων τοὺς ἐξῆς λόγους.

α. Διότι διεχωρίσθη ἡ δίκη μεταξὺ τοῦ συνενόχου φυγοδίκου Θεοδώρου Οἰκονομοπούλου καὶ τῶν συνενόχων Παναγιώτου Οἰκονομοπούλου καὶ Νικολάου Βασιλοπούλου, καὶ τοῦ συναιτίου αὐτοῦ (τοῦ ἀναιρεσεῖοντος), ἐνῶ δὲν ὑπῆρχε, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 32 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἰδιαιτερος οὐσιώδης λόγος, ἢ δὲ ἀπουσία τοῦ φυγοδίκου Θεοδώρου Οἰκονομοπούλου, δὲν ἦτον οὐσιώδης λόγος πρὸς διαχωρισμὸν τῆς δίκης.

β. Διότι ὁ μάρτυς Γεώργιος Κακῆς ὠρκίσθη δὲς. γ. Διότι δὲν ἐδύνατο ν' ἀναγνωσθῆ εἰς τοὺς ἐνόρκους ἢ δοθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως ὁμολογία τοῦ Θεοδώρου Οἰκονομοπούλου.

1, Διότι ἡ ἔκθεσις αὕτη εἶναι ἄκυρος, ὡς ληφθεῖσα ἀπὸ ἀναρμόδιον πρόσωπον τὸν Εἰσαγγελέα, ἐνῶ τοιαύτην ὁμολογίαν καὶ μάλιστα ἐπὶ κακουργήματι, ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὁ ἀνακριτῆς, ὅστις εἶχεν ἐπιληφθῆ τῆς ἀνακρίσεως, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἔπρεπε ν' ἀκυρώσῃ αὐτὴν γενομένης περὶ τούτου αἰτήσεως. καὶ

2, Διότι ἡ ἔκθεσις αὕτη ἀπέβλεπε πρόσωπον μὴ παρὸν καὶ μὴ δικαζόμενον, ὅπερ ἂν ἦτο παρὸν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἐξηγήσῃ, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 46 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καὶ νὰ ἐκθέσῃ τὰς περιστάσεις, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν ὁποίων ἔδωκεν αὐτὴν, (διότι πιθανὸν νὰ ἔδωκεν αὐτὴν κατὰ βίαν), ἐπομένως γενομένης χρήσεως μέσου ἀποδεικτικῆ ἀκύρου, καὶ ἀφορῶντος ξένον πρόσωπον μὴ ἔχον μέρος εἰς τὴν δίκην αὐτὴν, παρεβιάσθη ὁ § 14 τοῦ ἄρθρου 458 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὅπερ φέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

δ. Διότι τὸ ζήτημα τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων τὸ ἀφορῶν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ (τοῦ Μηλιώνη), δὲν περιεῖχεν ὅλους τοὺς ὅρους τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 56 τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῆ ποινὴ, καθότι εἰς μὲν τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ζητήματος τούτου δὲν περιέχεται τὸ ἐν γνώσει, καθὼς τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ παράγραφος 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, εἰς δὲ τὸ δεύτερον μέρος αὐτοῦ δὲν περιέχεται τὸ ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ἐχορήγησε τοιαύτην βοήθειαν, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο ὁ ἄλλος νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πράξιν, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ ἴδιος παράγραφος τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, τοιοῦ-

τοτρόπως δὲ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων παρεβίασε τὸ ἄρθρον 56 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἢ παραβίασις τοῦ ὁποῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 458 § 19 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως· καὶ ἐ. Διότι ὁ κηρυχθεὶς ἔνοχος Ἀναστ. Μηλιώνης, μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεώς του, ὡς πρὸς τὸ μὴ ἐφαρμοστέον ἄρθρον 56, δὲν ἠκούσθη ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Ἀν Σωμάκη, τὸν συνηγόρον τοῦ ἀναιρετέου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 474 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἡ ἀπουσία κατηγορουμένου τινὸς δὲν ἐμποδίζει τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν ὡς πρὸς τοὺς παρόντας συνενόχους καὶ συναιτίους, κατὰ δὲ τὸν § 2 τοῦ 32 ἄρθρου τῆς αὐτῆς Δικονομίας, χωρίζεται ἡ περὶ πάντων τῶν συνενόχων καὶ συναιτίων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάκρισις καὶ συζήτησις, ὡςάκις ὑπάρχουσιν ἰδιαίτεροι λόγοι, ὡς τοιοῦτον δὲ λόγον ὀρθῶς παρεδέχθη τὸ δικαστήριον τὴν φυγοδικίαν καὶ μὴ ἐμφάνισιν τοῦ Παναγιώτου Οἰκονομοπούλου· ἐπομένως διατάξαν διὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 68 ἀποφάσεως τὸν χωρισμὸν τῆς ἐπὶ ληστεία δίκης τῶν παρόντων κατηγορουμένων Παναγιώτου Οἰκονομοπούλου, Νικολάου Βασιλοπούλου, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἤδη ἀναιρετέου Ἀναστασίου Μηλιώνη ἀπὸ τῆς τοῦ φυγοδικίου Θεοδώρου Οἰκονομοπούλου, δὲν παρεβίασε κανένα Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν 6 ἀριθμὸν τοῦ 407 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἡ μὴ ὄρκισις τινὸς τῶν ἐξετασθέντων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ μαρτυρῶν, εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐπανάληψις τῆς ὄρκισεως, ὡςάκις τὸ δικαστήριον κρίνει τοῦτο ἀναγκαῖον, ὡς συνέβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπομένως ὁ δεύτερος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν γενομένη αὐθρομήτως ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου Θεοδώρου Οἰκονομοπούλου ὁμολογία ἐντὸς τοῦ στρατῶνος τῆς χωροφυλακῆς κατὰ τὴν δευτέραν Φεβρουαρίου, ἐπανελήφθη τακτικῶς κατὰ τὴν τρίτην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπιβεβαιωθείσα παρ' αὐτοῦ τοῦ Θ. Οἰκονομοπούλου, ὥστε θεωρεῖται ὡς γενομένη ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ οὐχὶ πλέον ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως, ἢ συνταχθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ ἔκθεσις, οὐδεὶς δὲ Νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἀνάγνωσιν τοιούτων ἐκθέσεων, ἐπομένως ὀρθῶς τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 76 ἀποφάσεώς του τὴν πρότασιν τῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων τοῦ νὰ μὴ ἀναγνωσθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἢ ῤηθεῖσα ἔκθεσις.

Ἐπειδὴ τὸ ἀφορῶν τὸν Ἀναστάσιον Μηλιώτην ζήτημα, τὸ τιθέν εἰς τοὺς ἐνόρκους, καὶ ἡ ἀπάντησις εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνος μὲ τὸν ἐφαρμοσθέντα εἰς αὐτὸν § 3 τοῦ 56 ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὅστις δὲν περιέχει καὶ τὸ ἐν γνώσει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκ προθέσεως, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ ζήτημα καὶ εἰς τὴν ἐτυμημορίαν, συμφώνως μὲ τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα καὶ μὲ τὸ ἐγκλητήριο ἐγγράφον, ἐπομένως ὁ ἀφορῶν τὴν παράβασιν τοῦ 56 ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι δὲν ἠκούσθη ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς ὁ Ἀναστάσιος Μηλιώτης, ἀποδεικνύεται ψευδὴς ἐξ αὐτῶν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Ἀναστασίου Μηλιώτη, κατοίκου Αἰγίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 21 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 68, 70, 71 καὶ 72 ἀποφάσεων τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχμᾶς 39.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν τριακοστὴν πρώτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ἑκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 36.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Ν. Φλογαίτου καὶ Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Ἰουλίου 1844 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσιν τοῦ Λάμπρου Κουρούμαλου καὶ Ζώης Ἀθανατοκοπούλου, παρασθεντῶν διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν δικηγόρου Γ. Ράλλη.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακούργιοδικεῖον ὁ Λάμπρος Κουρούμαλος καὶ Ζώης Ἀθανασακόπουλος διὰ τὴν δικάσθωσιν ὡς ὑπαίτιοι φόνου ἐκ προμελέτηςπραχθέντος κατὰ τοῦ Κώττου Τριγγιλίδου. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης

εἰς τὸ ἐν Πάτραις δικαστήριον τῶν Κακουργιοδικῶν, καὶ ἀρξαμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, ὁ κλητὴρ ἀνέφερεν εἰς τὸν Πρόεδρον, ὅτι εἰς τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, ὁ Κωνσ. Μαγκλάρας ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἦτο φυλαγμένος μετὰ τῶν λοιπῶν καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἠκροάζετο τοὺς μάρτυρας τῆς κατηγορίας. Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπρότεινε νὰ ἐξαιρεθῇ ὁ μάρτυς οὗτος, ὁ δὲ συνήγορος τῶν κατηγορουμένων ἀντέτεινε, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 98 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀπηγόρευσε τὴν ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος τούτου τῆς ὑπερασπίσεως. Ἀκολούθως συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως, οἱ ἔνορκοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. «Ναὶ εἶναι ἔνοχοι ὁ Λάμπρος Κουρούμαλος καὶ Ζώης Ἀθανασακόπουλος, ὅτι ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισαν καὶ ἐξετέλεσαν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Κώτσου Τριγγιλίδου εἰς θέσιν Γουργαράκια τοῦ χωρίου Κούρταγα.» Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 3 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 101 ἀπόφασιν, δι' ἧς κατεδίκασε τοὺς ῥηθέντας Λάμπρον Κουρούμαλον καὶ Ζώην Ἀθανασακόπουλον εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθὼς καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 97, 98 καὶ 99, ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· Ἄρον, Διότι γενομένης αἰτήσεως, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δὲν δύναται, εἰμὴ ν' ἀπαγγεῖλῃ μὲ συνοπτικὴν ἀκρίβειαν τὴν κατηγορίαν, καὶ ὄχι ν' ἀναπτύξῃ αὐτὴν, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθ. 97 ἔδωκε τὸ δικαίωμα εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ν' ἀναπτύξῃ ὅπως θέλει τὴν κατηγορίαν· Βον, Διότι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 98 ἀποφάσεώς του διέταξε νὰ μὴν ἐξετασθῇ ὁ μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως Κωνσ. Μαγκλάρας, ἐνῶ αὐτὸς δὲν παρευρέθη ποσῶς εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὡς τοῦτο προκύπτει ἀπὸ τὰ πρακτικά, καθόσον ἀφοῦ ὁ Γραμματεὺς δὲν ἔκαμε μνεῖαν, ὅτι εἶδεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ἀκροατηρίου, δὲν ἠδύνατο ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, τὴν ὁποίαν δισχυρίζεται, ὅτι ἔλαβε, ν' ἀποφανθῇ, ὅτι ὁ μάρτυς οὗτος παρευρίσκετο· Γον, Διότι ἐκδοθέντος ἐντάλλματος συλλήψεως κατὰ τῶν τεσσάρων μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, Σταματίδου Ἡλιάδου, Λιμπερίου Μητροπούλου, Κωνσταντίνου Κόνιαρη καὶ Χρήστου Γ. Κρεμμυδοπούλου, καὶ γενομένης αἰτήσεως περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης μέχρι τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἐκδικάσεως τῆς ἐπί ψευδομαρτυρίας δίκης, τὸ δικαστήριον διέταξε τὴν πρόοδον τῆς δίκης, στερεῆσαν τοὺς κατηγορουμένους τοῦ δικαίωματος τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναίρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατά τόν Νόμον.

Ἐπειδή ἂν καί ἀποδεικνύεται ἀποχρόντως καί ἀπό τὰ πρακτικά τῆς συνεδριάτεως τοῦ ἐν Πάτραις Κακουργιοδικείου καί ἀπό τήν ὑπ' ἀριθ. 98 ἀπόφασιν τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων, ὅτι ὁ μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως Κωνσ. Μαγκλάρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου καί ἠκροάζετο τὰς ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, μόνον τοῦτο ἢ περίστασις αὕτη δὲν εἶναι ἐκ τῶν παρὰ τοῦ Νόμου διαγραφομένων λόγων ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων (ἀριθ. 113—115 Ποιν. Δικ.) ἐπομένως τὸ ἐν Πάτραις δικαστηριον τῶν Συνέδρων ἀπαγορευσαν τὴν ἐξέτασιν τοῦ εἰρημένου μάρτυρος διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἠκροάσθη τοὺς μάρτυρας τῆς ἀποδείξεως, παρεβίασε τὰς περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καί κατὰ συνέπειαν τούτου περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, τὸ ὁποῖον εἶναι λόγος ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 3 Ἰουλίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 98 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, ἀποφαίνεται ἄκυρον ὅλην τὴν ἐπομένην διαδικασίαν, ἀναιρεῖ ὡσαύτως καί τὰς ὑπ' ἀριθ. 99 καί 101 ἀποφάσεις τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, παραπέμπει τὴν προκειμένην δίκην εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν συστηθησόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καί νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἑφημερίδος, καί ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καί ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Ἀυγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

 ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 37.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη, Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καί Α. Τολμίδου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ δικαστοῦ Κ. Ν. Φλογαίτου, καί τοῦ Παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου, καί παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Μ. Ῥενιέρη καί τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δήμου Ψωροδῆμου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γεωργίου Ἀθανασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμειλοδικῶν, παρέπεμψε διὰ βουλεύματός του, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον τὸν Δῆμον Ψωροδῆμον, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι θέλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν του ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, τὴν νύκτα τῆς ἑκτῆς πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου π. ε. ἔξωθεν τοῦ ὑδρομύλου τῆς μονῆς τοῦ Γέροντος, προσέβαλε διὰ τῆς βίας τὸν Ἀθανάσιον Βουλευώτην, καὶ ἐπιπεσὼν κατ' αὐτοῦ ἔλαβε τὰ χρήματά του καὶ τὸν ἐφόνευσεν. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικῶν, καὶ συζητήσεως γενομένης, οἱ ἔνορκοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. **Ναί**, ὁ Δῆμος Ψωροδῆμος εἶναι ἔνοχος ὅτι τὴν νύκτα τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου 1843, θέλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν του ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, προσέβαλε διὰ τῆς βίας ἔξωθεν τῆς Μονῆς τοῦ Γέροντος ἐν Εὐβοίᾳ, τὸν Ἀθανάσιον Βουλευώτην μωλωνᾶν, τὸν ἐφόνευσε καὶ τῷ ἀφῆρσε ποσότητά τινα χρημάτων. Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἰουλίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 40 ἀποφάσεώς του, τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Δῆμον Ψωροδῆμον εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως ἐκ τῆς ἀποβολῆς τοῦ μάρτυρος τῆς κατηγορίας Κωνσταντίνου Ἀντωνίου, τοῦ ὁποίου τὴν μαρτυρίαν ἐβεβαίουν δῆθεν οἱ ἄλλοι. 2, Διότι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 377, 378, 383, καὶ 423 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀποχώρησις τῶν μαρτύρων ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν, πρέπει νὰ διατάττηται πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ βουλεύματος καὶ τῆς κατηγορίας (ἀριθ. 424), ὥστε ὁ μάρτυς νὰ μένῃ μόνον μὲ τὰς ἰδίας ἐνθυμήσεις, καὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ βουλεύματος τὸ περιεχόμενον ἀπασῶν τῶν μαρτυριῶν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι οἱ μάρτυρες παρέμειναν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλεύματος, καὶ ἡ τοιαύτη τῆς δημοσίας τάξεως παραβίασις, φέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαδικασίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Στ. Γαλάτου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρετέου καὶ τὸν Εἰταγγελέα.

Σχεφθέν κατά τὸν Νόμον.

Ὡς πρὸς τὸν λόγον τῆς ἀναιρέσεως ὅτι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως ἐκ τῆς ἀποβολῆς τοῦ μάρτυρος τῆς κατηγορίας Κωνσ. Ἀντωνίου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος Ἀντωνίου μάρτυς τῆς κατηγορίας, παρουσιασθεὶς διὰ τὴν μαρτυρήσασθαι ἀπεβλήθη κατ' αἴτησιν τοῦ Εἰσαγγελέως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ μάρτυς οὗτος συνεκατηγορήθη μετὰ τοῦ κατηγορουμένου Δήμου Ψωροδήμου ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀνθρωποκτονίᾳ, καὶ τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν ἀπεφάνητο τὴν πρὸς καιρὸν μόνον παῦσιν τῆς ἀνακρίσεως, εἰς δὲ τὴν αἴτησιν τοῦ Εἰσαγγελέως, οἱ συνήγοροι τοῦ κατηγορουμένου ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἀντιτείνουσι, ἐπομένως ἀποκλεισθεὶς τῆς μαρτυρίας ὁ Κωνσταντῖνος Ἀντωνίου καὶ διὰ τῆς συνελεύσεως τοῦ κατηγορουμένου, δὲν περιωρίσθη παντάπασιν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ὡς πρὸς τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ὁ συνήγορος τοῦ ἀναιρετέου ἐπρότεινε διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων του.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν συνδυασμένων ἀρθρῶν 423, 428, 425, 378, 382, προκύπτει ὅτι ἀφοῦ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀπαγγεῖλει τὴν κατηγορίαν παραδίδει τὸν κατάλογον τῶν μαρτύρων εἰς τὸν Πρόεδρον, διὰ τὴν προσκαλεσθῶσι κατ' ὄνομα παρὰ τοῦ κλητῆρος, μετὰ ταῦτα δὲ ἀναγινώσκει τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς καὶ τὸ κατηγορητήριον γεγοειᾶ τῇ φωνῇ καὶ μόνον ὅταν μέλλῃ νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων διατάσσονται οὗτοι ν' ἀναχωρήσωσι τοῦ ἀκροατηρίου· ἐπομένως ἡ παρῆυρσις τῶν μαρτύρων εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλεύματος καὶ τοῦ κατηγορητηρίου, ἐγένετο συμφώνως μὲ τὸν Νόμον, καὶ δὲν παρεβιάσθη καμμία διάταξις ἀφορῶσα τὴν δημοσίαν τάξιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δήμου Ψωροδήμου κατοίκου Ἀπολωνιάς τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς διοικήσεως Εὐβοίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 40 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς εἰκοσιεπτὰ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἐβδόμην Ἀυγούστου τοῦ χιλιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 38.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἄ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Ν. Φλογαίτου, Ἐμ.μ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Μ. Ρενίρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσταντίνου Κεφαλᾶ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Ποτλῆ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον ὁ Κωνσ. Ἄ. Κεφαλᾶς διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος φόνου ἐκ προμελέτης. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτόθι Κακουργιοδικῶν, καὶ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως, οἱ ἑνορχοὶ ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν· « *Ναί, εἶναι ἔνοχος ὁ Κωνσ. Ἄ. Κεφαλᾶς, ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου 1843 εἰς θέσιν μνημα τοῦ Τσελέπη, πλησίον τοῦ χωρίου Μαυρομμάτι, ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρυκῆς ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Παύλου Πολυζώη. Ναί, ὁ ἀναφερθεὶς Παῦλος Πολυζώης ἠρέθισε καὶ παρώργισε τὸν ἀναιρέτην Κωνσ. Ἄ. Κεφαλᾶν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀναφερθείσης πράξεως.* » Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 45 ἀποφάσεώς του τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Κωνσ. Κεφαλᾶν εἰς δέκα ἐτῶν δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι δι' ἄλλην πρᾶξιν κατηγορήθη καὶ δι' ἄλλην κατεδικάσθη· 2, Διότι ἐνῶ ὁ συνήγορος τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐπρότεινε νὰ τεθῇ συγχρόνως εἰς τὸ ζήτημα πρὸς τῇ περιστάσει τῆς δεινῆς ὕβρεως καὶ ἡ αἰκία, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἔσβυσε τὴν δεινὴν ὕβριν καὶ ἔγραψε τὴν αἰκίαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἄ. Πολυζωίδου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσειὸν Κωνσ. Ἄ. Κεφαλᾶς, κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ, πραχθείσῃ ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως, κατεδικάσθη, δυνάμει τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὡς ἔνοχος μὲν τῆς

αὐτῆς πράξεως, ἐκτελεσθείσης ὅμως ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς· ἐπομένως ὁ παρ' αὐτοῦ προτεινόμενος ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι εἰσήχθη εἰς δίκην δι' ἄλλην καὶ κατεδικάσθη δι' ἄλλην πράξιν, δὲν ἔχεται ἀληθείας οὐδεμιᾶς, διότι ἡ κυρία πράξις, δι' ἣν κατηγορήθη, τοῦτέστιν ἡ ἀνθρωποκτονία, ἔμεινεν ἀμετάβλητος, ἔλαβε δὲ μόνον ἄλλον χαρακτηρισμὸν, τείνοντα μάλιστα εἰς ἐλάφρωσιν τῆς τύχης τοῦ καταδικασθέντος.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι προτείναντος τοῦ συνηγόρου νὰ τεθῆ εἰς τὸ ζήτημα πρὸς τῇ περιστάσει τῆς δεινῆς ὕβρεως καὶ ἡ αἰκία, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἐξήλειψε τὴν δεινὴν ὕβριν καὶ ἔγραψε τὴν αἰκίαν, δὲν βεβαιοῦται παντάπασι ἐκ τῶν πρακτικῶν, καὶ ἐπομένως εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνσταντίνου Ἀ. Κεφαλᾶ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 45 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρουσίας δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Αὐγούστου τοῦ χιλιοσοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 39.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, καὶ τῶν δικηγόρων Α. Παΐκου, Α. Μελᾶ καὶ Π. Γαίτα, κωλυομένων τοῦ δικαστοῦ Κ. Ν. Φλογαίτου καὶ τῶν Παρέδρων Ἐμμ. Κοκκίνου καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Διὰ βουλευμάτος τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ὁ Δημήτριος Λάμπρενας καὶ ἡ σύζυγός του Κερατιζοῦ Δερβένη, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 10—12 Φεβρουαρίου ε. ε. μετέβησαν εἰς τὸ ἐντὸς τῆς Κύμης χωράφιον τοῦ Δημητρίου Μπαρῆκου

καὶ ξεριζώσαντες δύο συκέας καὶ δύο μωρέας, ἐνήργησαν αὐτογνωμόνως ἀξίωσιν περὶ δικαιώματος ἐπὶ τῶν ἀγρῶν αὐτοῦ, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρ. 205 τοῦ Ποιν. Νόμου. Εἰσαγωγείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ρηθέντος δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ περαιωθείσης τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, ὁ συνήγορος τῶν κατηγορουμένων ἐζήτησε τὸν λόγον ἀπὸ τὸν Πρόεδρον διὰ τὰ προτείνῃ προδικαστικὸν τι ζήτημα· ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀντέτεινε διατεινόμενος ὅτι δὲν ἐδύνατο τὰ προταθῆ προδικαστικὸν ζήτημα, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασία, καὶ ἐζήτησε τὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὸν συνήγορον πειθαρχικὴ ποινὴ δραχμῶν 30, ὡς ζητοῦντα τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, τὸ δὲ δικαστήριον ἐξέδωκε ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 107, διὰ τῆς ὁποίας ἐπέτρεψεν εἰς τὸν συνήγορον τῶν κατηγορουμένων, τὰ προτείνῃ τὸ προδικαστικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀντικείμενον τὴν τελεσιδικίαν, καὶ ἀπέρριψε τὴν περὶ πειθαρχικῆς ποινῆς πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὁ συνήγορος τῶν κατηγορουμένων ἐπρότεινε, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐδικάσθησαν ἤδη ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου Κύμης περὶ τῆς προκειμένης πράξεως, καὶ ἠθωώθησαν, καὶ ἐπομένως ἐζήτησε τὰ μὴ λάβῃ χώραν ἡ προκειμένη δίκη, ὁ δὲ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε ἂν ἀπορρίφθῃ ἡ πρότασις αὕτη, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ τὸ δεδικασμένον αὐτῆς, οὔτε τὸ συμβούλιον οὔτε ὁ Εἰσαγγελεὺς αὐτὸς ἠδυνήθησαν ἂν ἀνακαλύψουν, ὅτι ἐκ τῆς καταθέσεως τῶν μαρτύρων ἐξάγεται ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἐσυζητήθη εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον, διότι μόνον οἱ μάρτυρες προσεκλήθησαν, ἀλλὰ δὲν ἐξετάσθησαν. Τὸ δὲ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 108 ἀπόφασιν του, διὰ τῆς ὁποίας διετάχθησαν οἱ κατηγορούμενοι τὰ προσάξωσι κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 24 Ἰουλίου τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πταισματοδικίου Κύμης, ἣτις ἐξεδόθη ἐπὶ τοῦ ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου ε. ε. κλητηρίου θεσπίσματος τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Κύμης δημοσίου κατηγοροῦ. Ὁ παρὰ ταῖς ἐν Χαλκίδι Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῶν ρηθεισῶν ἀποφάσεων, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀναιρέσεως λόγους. Τὴν αἴτησιν ταύτην εἰσαγαγὼν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ὁ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελεὺς ἐξητήσατο ἂν ἀπορρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος, δυνάμει τοῦ ἀρθρου 479 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 372 τῆς Ποιν. Δικονο-

μίας, ἀποβαλλομένων τῶν παρεμπιπτουσῶν αἰτήσεων τοῦ Εἰσαγγελέως, οὐδὲ ἡ συνέχεια τῆς Ποιν. Διαδικασίας διακοπτεται, οὐδὲ ἡ ἀπόφασις ἀναβάλλεται, μένει δὲ πάντοτε τὸ δικαίωμα τῆς μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως πρὸς ἀναίρεσιν προσφυγῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀποβληθεισῶν τῶν παρεμπιπτουσῶν αἰτήσεων τοῦ Εἰσαγγελέως, τοῦ ν' ἀπαγορευθῆ εἰς τὸν συνήγορον τῶν κατηγορουμένων, νὰ προτείνῃ τὴν ἔνστασιν τοῦ δεδικασμένου, καὶ νὰ ἐπιβληθῆ εἰς αὐτὸν πειθαρχικὴ ποινὴ δραχμῶν 30, εἶχεν ὁ ῥηθεὶς Εἰσαγγελεὺς τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλλῃ δι' ἀναιρέσεως τὰς παρεμπιπτούσας ὑπ' ἀριθ. 107 καὶ 108 ἀποφάσεις, μόνον ἀφοῦ ἤθελεν ἐκδοθῆ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις καὶ ὄχι πρότερον, ὅθεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἀναιρέσεως αἰτήσις αὐτοῦ καθίσταται ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 17 Ἰουλίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 107 καὶ 108 ἀποφάσεων τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 40

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἀ. Πολυζοῖδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτη καὶ τῶν δικηγόρων Ἀ. Παίκου, Α. Μελά καὶ Π. Γαίτα, κωλυομένων τοῦ δικαστοῦ Ν. Φλογαίτου καὶ τῶν Παρέδρων Ἐμμ. Κοκκίνου καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Αὐγούστου 1844 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργίου Ἰωάννου καὶ Ἀθανασίου Μακρῆ, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Ἀ. Μπαλάνου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Ἀθανάσιος Μακρῆς καὶ ὁ Γεώργιος Ἰωάννου παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 25 βουλεύματος τῶν ἐν Λαμῖα Πλημμελειοδικῶν, μεταρρόυθ-

μισθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 910 βουλευμάτος τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν, διὰ τὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ληστείας, πραχθείσης ἐκ συστάσεως κατὰ τοῦ Δημητρίου Ραϊκόπουλου δι' αἰκίων καὶ ἀπειλῶν ζωῆς κατὰ τὴν 25 Ἰανουαρίου ε. ε. περὶ τὸν Σπερχεῖον ποταμὸν εἰς τὴν ἀπὸ Λαμίας εἰς Ὑπάτην ἄγουσαν δημοσίαν ὁδὸν, καὶ ἐκατηγορήθησαν ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Ἐρέταις Εἰσαγγελέως συμφώνως μὲ τὰ ρηθέντα βουλευμάτα. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων στηριχθὲν ἐπὶ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, φερούσης οὕτω· «Ναί, εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Ἀθανάσιος Μακρῆς, ὅτι τὴν 25 Ἰανουαρίου 1844 παρὰ τὸν Σπερχεῖον ποταμὸν, θέλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἐπέπεσεν ὁμοῦ μὲ ἄλλον εἰς τὸν συνοδοιπόρον τοῦ Δημητρίου Ραϊκόπουλον ἢ Κοντονικολόπουλον καὶ τοῦ ἀφῆρσε χρήματα καὶ ἄλλα πράγματα. Ὅχι, δὲν ἐξετέλεσε τὴν πρᾶξιν ταύτην εἰς δημοσίαν ὁδὸν, τὴν ἄγουσαν ἐκ Λαμίας εἰς Ὑπάτην. Ὅχι, δὲν ἤκισε τὸν Δημήτριον Ραϊκόπουλον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω πράξεως ἀνευ σωματικῆς βλάβης. Ναί, εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Γεώργιος Ἰωάννου, ὅτι τὴν 25 Ἰανουαρίου 1844 παρὰ τὸν Σπερχεῖον ποταμὸν, θέλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἐπέπεσεν ὁμοῦ μὲ ἄλλον εἰς τὸν συνοδοιπόρον τοῦ Δημητρίου Ραϊκόπουλον ἢ Κοντονικολόπουλον καὶ τοῦ ἀφῆρσε χρήματα καὶ ἄλλα πράγματα. Ὅχι, δὲν ἐξετέλεσε τὴν ἀνωτέρω πρᾶξιν εἰς δημοσίαν ὁδὸν, τὴν ἄγουσαν ἐκ Λαμίας εἰς Ὑπάτην. Ὅχι δὲ ἤκισε τὸν Δημήτριον Ραϊκόπουλον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω πράξεως ἀνευ σωματικῆς βλάβης. Ὅχι οἱ εἰρημένοι δύο κατηγορούμενοι Γεώρ. Ἰωάννου καὶ Ἀθανάσιος Μακρῆς, ὑπὸ κοινῷ συμφέροντος κινούμενοι δὲν συναπεφάσισαν προηγουμένως νὰ ἐκτελέσουν τὴν προεκτεθεῖσαν πρᾶξιν, καὶ ἔνεκα τούτου συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμειβαίαν συνδρομήν.» Ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 51 κατὰ τὴν 12 Ἰουλίου ε. ε. δι' ἧς κατεδίκασε τοὺς ρηθέντας κατηγορουμένους εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ ἕκαστον καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης ἀλληλεγγύως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1, Διότι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως μὴ λαβόντος τοῦ συνηγόρου τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅστις διωρίσθη εἰς τὸ ἀκροατήριον ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων, καιρὸν νὰ ἐξετάσῃ τὴν δικογραφίαν καὶ νὰ συμβουλευθῇ μετὰ τῶν κατηγορουμένων· 2, Διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καθότι δύο ἐκ τῶν δικαζόντων Συνέδρων, ἦτοι τὸ μείζον αὐ-

τῶν μέρος ἦσαν ἀναπληρωτικοὶ ὑπάλληλοι, ὁ μὲν Κ. Σεῖδόπουλος ἀναπληρῶν τὸν Πρόεδρον, ὁ δὲ Κ. Παλαμᾶς τὸν Σύνεδρον Κ. Δαρδούγιαν· 3, Διότι ἀνεγνώσθη εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ ἐδόθη πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων τῶν ἡ ἀπὸ 26 Ἰαννουαρίου ε. ε. ἔκθεσις τοῦ Ὑπομοιράρχου καὶ Ἀστυνόμου Ὑπάτης, ἔκθεσις ἀκυρος ὡς μὴ γενομένη παρ' ὄρκισμένου γραφέως, οὐδὲ ἀναφέρουσα τὴν ἔλλειψιν αὐτοῦ, παρεβιάσθη ὅθι·ν τύπος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας διατεταγμένος· 4, Διότι κακῶς ἐφηρμόσθη εἰς τοὺς καταδικασθέντας ἡ ποινὴ τῶν προσκαίρων δεσμῶν ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἡ ληστεία ἐπράχθη ὑπὸ δύο, καθότι οἱ ἐνόρκοι ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἡ ληστεία δὲν ἐγένετο κατὰ συνέπειαν προηγουμένης ἀποφάσεως μεταξὺ τῶν κατηγορηθέντων καὶ καταδικασθέντων, οὔτε ἄλλοθεν ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἐγένετο ὑπὸ δύο· ἂν δὲ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν εἶπον, ὅτι ἕκαστος τῶν κηρυχθέντων ἐνόχων θέλων γὰ ληστεύσῃ, ἐπέπεσε μετ' ἄλλου εἰς τὸν ληστευθέντα, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ληστείαν γενομένην ὑπὸ δύο, καθότι οὔτε ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὅτι ὁ ἄλλος ἐπέπεσε κατὰ τοῦ παθόντος ἐπὶ σκοπῷ ληστείας, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ἐπίπτωσις ἀποτελεῖ τὴν ληστείαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνόδων συμφώνως μὲ τὴν διάταξιν τοῦ 423 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, διώρισεν εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνήγορον τὸν δικηγόρον Π. Πυλαρινόν, ὅστις ἔλαβε τὸν λόγον καὶ τοὺς ὑπερασπίσθη κατὰ τὸν Νόμον, ἐπομένως ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ προεδρεύσας τὸ δικαστήριον τῶν Συνόδων Κ. Δ. Ν. Σεῖδόπουλος διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ἦτον τακτικὸς δικαστής, καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἀναπληρωτικῶν ὑπαλλήλων, περὶ τῶν ὁποίων διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 62 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐπομένως ὁ ἀφορῶν τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου λόγος εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν § 4 τοῦ 17 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἡ προανάκρισις γίνεται καὶ ὑπὸ τῶν ὑπαξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς, αἱ δὲ ἐκθέσεις ὑπογράφονται κατὰ τὸ 73 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας, παρὰ τῶν ἐξετασθέντων ἢ παρόντων διαδίκων καὶ μαρτύρων, παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως καὶ τοῦ δικαστικοῦ Γραμμα-

τέως ἢ παρ' ἄλλων ἐκ τῶν εἰς τὸ 72 ἄρθρον εἰρημένων ὑπαλλήλων, μεταξὺ δὲ τῶν ὑπαλλήλων εἶναι καὶ ὁ Ἀστυνόμος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1844 ἔχθεις εἶναι ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπομοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Ἀστυνόμου Ὑπάτης, ὁμολογησάντων τῶν κατηγορουμένων ἀγνοίαν γραμμάτων, ἐπομένως ἢ ῥηθεῖσα ἔχθεις φέρει ὅλους τοὺς νομίμους τύπους, καὶ ὁ ἀφορῶν τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ ἀπαράδεκτος, ὡς ἀφορῶν ἀκυρότητα συμβᾶσαν δῆθεν κατὰ τὴν προανάκρισιν, καὶ μὴ προταθείς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν Συνέδρων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἑκάτερος τῶν νῦν ἀναιρεσειόντων ἐπέπεσεν εἰς τὸν συνοδοιπόρον τοῦ Δημήτριον Παϊκόπουλον κτλ. ὥστε ἔλαβε χώραν ἢ προβλεπομένη ἀπὸ τὸν § 5 τοῦ 366 ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐπιβαρυντικὴ περίστασις, ὡς γενόμενης τῆς ληστείας ὑπὸ δύο, ἐπομένως ὀρθῶς τὸ δικαστήριον ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς τὴν ποινὴν τῶν προσκαίρων δεσμῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Ἰωάννου καὶ Ἀθανασίου Μακρῆ, κατοίκων τοῦ χωρίου Κούτσικα τοῦ Ἀσπροποτάμου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 51 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτους ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 28 Αὐγούστου.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 41.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόστου, Στ. Γαλάτου, Ν. Φλογαίτου, Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ τοῦ Παρέδρου Ἐμμ. Κοκκίνου, ἀπόντος τοῦ Κ. Ἰω. Μαυροματάτου Ἀρειοπαγίτου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 31 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὸν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσταντίνου Γώγου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Κ. Δ. Πανᾶ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Κωνσταντῖνος Γῶγος παρεπέμφθη μετὰ τοῦ Νικολάου Γ. Νέλα διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Ἰαννουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 8 βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Λαμῖα Πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κικουργιοδικεῖον, διὰ τὰ δικαιολογητὰ ὡς ὑπαίτιος, τοῦ ὅτι τὴν νύκτα τῆς 3 κατὰ τὴν 4 Νοεμβρίου π. ε. εἰς θέσιν Καραπαλῆ χανδάκι τοῦ χωρίου Ῥοβολιάρη, ἠνάγκασεν εἰς ἀσελγειαν τὴν Ἀγορίτζαν σύζυγον τοῦ Κωνσταντῖνου Ἀναγνώστου, καὶ ἠσέλγησε κατ' αὐτῆς, μεταχειρισθεὶς βίαν σωματικὴν διὰ τῶν χειρῶν καὶ ὀδόντων του, καὶ ἀπειλὰς ἠνωμένας μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος διὰ τοῦ χαντζαρίου του. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικῶν, καὶ συζητήσεως γενομένης, οἱ ἑνόρκοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἔτυμηγορίαν. « Ναὶ εἶναι ἑνοχος ὁ κατηγορούμενος Κωνσταντῖνος Γῶγος, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 3 πρὸς 4ην Νοεμβρίου 1843, πέρξ τοῦ χωρίου Ῥοβολιάρη τοῦ δήμου Μακροκόμης, κατὰ τὴν θέσιν τοῦ Καραπαλῆ χανδάκι, ἠνάγκασε τὴν Ἀγορίτζαν εἰς ἀσελγειαν, σύζυγον Κωνστ. Ἀναγνώστου, μεταχειρισθεὶς πρὸς τοῦτο σωματικὴν βίαν, ἀλλ' ὄχι μὲ ἀπειλὰς ἠνωμένας μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς. Ὅχι δὲν εἶναι ἑνοχος ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος Κωνσταντῖνος Γῶγος, ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον, θέλων τὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν του, αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ τὰ τὴν ἔχη ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, προτέβαλε διὰ βίας τὴν εἰρημένην Ἀγορίτζαν σύζυγον τοῦ Κωνστ. Ἀναγνώστου, καὶ τὴν Ἀγόρω σύζυγον Δημ. Κοτρονιά, ἀφαιρέσας παρ' αὐτῶν τὰ ὁποῖα ἔφερον ἀργυρᾶ κοσμίματα. Τὴν ἔτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ἰουλίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 65 ἀποφάσεώς του τὸν Κωνσ. Γῶγον εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν. Ἐτῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι διὰ τὰ χαρακτηρισθῆ βιασμός τιμωρητέος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 273 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀπαιτεῖται τὰ ἠναγκάσθῃ εἰς ἀσελγειαν θήλυ ἢ ἄρρεν διὰ σωματικῆς βίας ἠνωμένης μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς, κτλ. ἐπὶ δὲ τῆς κατηγορίας τοῦ Κωνστ. Γῶγου ἢ ἔτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, δὲν φέρει εἰμὴ τὴν σωματικὴν βίαν ἀπλῶς, ἐπομένως ἐσφαλμένως ἠρμηνεύθη καὶ κακῶς ἐφηρμόσθη εἰς τὴν ταιαύτην ἔτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἢ διάταξις τοῦ § 3 τοῦ 273 ἀρθροῦ τοῦ Ποιν. Νόμου. 2, Διότι καὶ ἐκτὸς τούτων ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἔθεσε κακῶς, καὶ παρὰ τὸν ὄρισμόν τοῦ Νόμου, τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ζητήματος πρὸς τοὺς ἐνόρκους ἐπὶ τῆς κατηγορίας τοῦ ἀναίρεσειόντος.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Στ. Γαλάτου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρесеῖοντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 273 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἔχοντος οὕτως, ὅστις ἀναγκάζει εἰς ἀσέλγειαν θῆλυ ἢ ἄρρεν, μεταχειριζόμενος σωματικὴν βίαν ἢ ἀπειλὰς, ἠνωμένας μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς, τιμωρεῖται ἕνεκα βιασμοῦ. Προκύπτει, ὅτι βιασμός ὑπάρχει, ὅταν πραγματικῶς ἐγένετο κατάχρησις εἰς ἀσέλγειαν προσώπου τινὸς ἄρρενος ἢ θήλεος, καὶ ὅταν τὸ βιασθὲν πρόσωπον ἠναγκάσθη πρὸς τοῦτο διὰ σωματικῆς βίας, ἢ δι' ἀπειλῶν ἠνωμένους μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς ἦτοι ὅταν κατηναγκάσθη πρὸς τοῦτο διὰ φυσικῆς ἢ ἠθικῆς βίας· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς συντάξεως τοῦ ἄρθρου συνάγεται ὅτι ἡ φράσις ἠνωμένας μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν σωματικὴν βίαν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς ἀπειλὰς, διότι συμφώνως καὶ μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πολιτικοῦ Δικαίου, βία εἶναι ἀνωτέρα φυσικῆ δύναμις τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ἀπωθήσῃ τις, καὶ ἦτις τὸν ἀναγκάζει νὰ ὑποφέρει τι ἐναντίον τῆς θελήσεώς του, καταναγκασμός ἄρα δύναται νὰ ὑπάρξῃ διὰ μόνης τῆς σωματικῆς βίας, χωρὶς αὕτη νὰ ἦναι ἠνωμένη μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς, ἀλλὰ αἱ ἀπειλαὶ μόναι δὲν θεωροῦνται ὡς ἱκαναὶ νὰ προξενήσωσι καταναγκασμόν, ἐὰν δὲν ἦναι ἠνωμένη μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς. (Πανδ. Νομ. 9 βιβλ. 4 τιτλ. 2 καὶ κώδῆξ. Νομ. 13 βιβλ. 2 τιτλ. 4.). Ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀποφανθέντος τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των, ὅτι ὁ κατηγορούμενος Κωνσταντῖνος Γῶγος, ἠνάγκασεν εἰς ἀσέλγειαν τὴν Ἀγορίτζαν σύζυγον τοῦ Κωνστ. Ἀναγνώστου, μεταχειρισθεὶς πρὸς τοῦτο σωματικὴν βίαν, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ἐφήρμοσε καλῶς εἰς τὴν τοιαύτην πράξιν τὸ ἄρθρον 273 τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ ἡρμήνευσε τὸ αὐτὸ ἄρθρον ὀρθῶς.

Ὡς πρὸς τὸν λόγον τῆς ἀναιρέσεως, ὅτι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων κακῶς ἔθεσε τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ζητήματος.

Ἐπειδὴ ὡς προερέθη, βιασμός ὑπάρχει, ὅταν πρόσωπόν τι θῆλυ ἢ ἄρρεν, ἠναγκάσθη εἰς ἀσέλγειαν, εἴτε διὰ σωματικῆς βίας, εἴτε δι' ἀπειλῶν ἠνωμένων μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς, ἐπομένως ἂν ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων, ἀντὶ νὰ θέσῃ ἐν ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους κατὰ τὸν ἐπίλογον τοῦ ἐγκλητηρίου, ἦτοι ἐὰν ὁ Κωνστ. Γῶγος ἠνάγκασεν εἰς ἀσέλγειαν τὴν Ἀγορίτζαν, μεταχειρισθεὶς σωματικὴν βίαν καὶ ἀπειλὰς, ἠνωμένας μὲ ἐπικείμε-

νον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς, ἔθεσε τὸ ζήτημα διηρημένως ὡς πρὸς τὰ μέσα, ἅτινα μετεχειρίσθη οὗτος πρὸς καταναγκασμὸν, ἥτοι ἐὰν μετεχειρίσθη πρὸς τοῦτο σωματικὴν βίαν, ἢ ἀπειλὰς ἠγνωσμένης μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς δὲν παρεβίασε κανένα Νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνσταντίνου Γώγου κατοίκου Ῥοβολιαρίου τοῦ δήμου Μακροκώμης, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 65 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχμὰς εἰκοσιεννέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 42.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Ν. Φλογαίτου, Μ. Ρενιέρη καὶ Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Ἰω. Μαυροματάτου καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρεῆ Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Ἐδ. Μάσσωνος καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Νικολάου Γ. Κούτζη, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Λ. Μελά καὶ Γ. Α. Ράλλη.

Ὁ Νικόλαος Γ. Κούτζης καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰωάννης Κούτζης παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 280 βουλευμάτων τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, διὰ τὴν δικάσῃ ὡς ὑπαίτιοι φόνου ἐκ προμελέτηςπραχθέντος εἰς Σπέτζας κατὰ τοῦ Ἀναργύρου Λεμπέση. Συζητηθείσης τῆς υποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Κακουργιοδικῶν, οἱ ἔνορκοι ἀπεφάνθησαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ὡς ἐφεξῆς. Ὅχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ Νικόλαος Γ. Κούτζης ἐτῶν 45, γεννηθεὶς καὶ κάτοικος εἰς Σπέτζας, πλοίαρχος, ὅτι ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του Ἰω. Γ. Κούτζην, ὑπὸ κοινοῦ συμπερόντος κινούμενος, συναπεφάτισε τὴν ἐκτέλεσιν ἀνθρωποκτο-

νίας, καὶ ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως ταύτης, συνομολογήσας μετ' αὐτοῦ ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομὴν τὴν δεκάτην πέμπτην Νοεμβρίου 1842, εἰς Σπέτζας ἐσκεμμένως ἐξετέλεσε τὴν παρ' αὐτοῦπραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀναργύρου Λεμπέση. Ὅχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ Ἰω. Γ. Κούτζης, ἐτῶν 45, γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν εἰς Σπέτζας, πλοίαρχος, ὅτι ὁμοῦ μὲ τὸν εἰρημένον ἀδελφόν του Νικόλαον Γ. Κούτζην, ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος, συναπεφάσισε τὴν ἐκτέλεσιν ἀνθρωποκτονίας, καὶ ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως ταύτης, συνομολογήσας μετ' αὐτοῦ ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομὴν, τὴν 15 Νοεμβρίου 1842, εἰς Σπέτζας ἐσκεμμένως ἐξετέλεσε τὴν παρ' αὐτοῦπραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀναργύρου Λεμπέση. Γ'. Ναι, εἶναι ἔνοχος ὁ ῥηθεὶς Νικόλαος Γ. Κούτζης, ὅτι τὴν 15 Νοεμβρίου 1842, εἰς Σπέτζας ἀπρομελετητῶς κοὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀναργύρου Λεμπέση. Δ'. Ὅχι ὁ ῥηθεὶς Νικόλαος Γ. Κούτζης δὲν ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσε τὴν κατὰ τοῦ εἰρημένου Ἀναργύρου Λεμπέση ἀνθρωποκτονίαν ταύτην διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν καθ' ἑαυτοῦ ἢ τοῦ ἀδελφοῦ του Γ. Κούτζη βιαίαν καὶ παράνομον ἐπίθεσιν τοῦ Ἀναργύρου Λεμπέση, ἠνωμένην μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἢ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου Γ. Κούτζη, τὴν ὁποίαν ἐπίθεσιν ἀνωτέρα βοήθεια δὲν ἠδύνατο τότε νὰ ἀποτρέψῃ. Ε'. Ναι εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὁ ῥηθεὶς Νικόλαος Γ. Κούτζης εἶχε καιρὸν καὶ εὐκολίαν νὰ μεταχειρισθῇ μικρότερα καὶ γνωστὰ εἰς αὐτὸν μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἠδύνατο αὐτὸς, ἢ ὁ ἀδελφός του Ἰωάννης Γ. Κούτζης, ἄνευ τινὸς κινδύνου νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ῥηθέντος Ἀναργύρου Λεμπέση, καὶ μολοντοῦτο δὲν μετεχειρίσθη ὁ Νικόλαος Κούτζης τὰ μέσα ταῦτα, ἀλλ' ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἀμύνης. ς'. Ναι προκύπτει μετὰ θετικότητος ἐκ τῶν περιστάσεων, ὅτι ὁ εἰρημένος Νικόλαος Γ. Κούτζης ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἀμύνης ἀπὸ τὸν αἰφνίδιον, ἢ ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν φόβον, ἢ ἀπὸ ταραχὴν νοός. Ζ'. Ὅχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ ῥηθεὶς Ἰωάννης Γ. Κούτζης, ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξεν ἀμέσως διὰ τῆς συνδρομῆς του τὴν τῆς κατὰ τοῦ Ἀ. Λεμπέση ἀνθρωποκτονίαν πρᾶξιν τοῦ ἀδελφοῦ του Ν. Γ. Κούτζη. Η'. Ὅχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ εἰρημένος Ἰ. Γ. Κούτζης, ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς 15 Νοεμβρίου 1842 εἰς Σπέτζας ἐξύβρισε τὸν Ἀστυνόμον Σπετζῶν Ἰωάννην Β. Βουρίκην δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων, καὶ ἐπαπειλῆσεν αὐτὸν μὲ τὰς λέξεις, φύγε μὴ σέ σκοτώσω, ἐνῶ ἐξετέλει τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του. » Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης ἀπὸ τὸν προϊστάμενον τῶν ἐνόρκων, ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ Κακουργιοδικεῖῳ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησεν, ὥστε νὰ διαταχθῇ

παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ἢ ἐπάνοδος τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ
 δωμάτιον τῶν διασκέψεων των διὰ νὰ διορθώσωσιν οὗτοι τὴν ἐτυ-
 μηγορίαν των, τῆς ὁποίας τὸ δ'. κεφάλαιον εἶναι εἰς ἀντίφασιν μὲ
 τὰ κεφάλαια ε. καὶ ς'. καθότι, ἐνῶ διὰ τοῦ πρώτου δὲν παραδέχε-
 ται τὴν ἀμυναν, διὰ τῶν τελευταίων ἀναφέρει, ὅτι ἔγεινεν ὑπέρβα-
 σις τῶν ὀρίων τῆς ἀμύνης. Οἱ συνήγοροι τοῦ Νικολάου Γ. Κούτζη
 ἀντέτεινον διὰ τὸν λόγον, ὅτι διὰ τῶν ε. καὶ ς'. κεφαλαίων τῆς ἐ-
 τυμηγορίας οἱ ἐνορκοὶ ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἔλαβε χώραν ἀμυνα καὶ
 ὅτι ἔγεινεν ὑπέρβασις τῶν ὀρίων αὐτοῦ· ἐπομένως ὁ Ν. Γ. Κούτζης
 ἀπέκτησε δικαίωμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ τοῦ προσβληθῇ πλέον
 ὑπὸ τῶν ἐνόρκων. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 15
 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 128 ἀποφάσεώς του διέταξε τὴν εἰς τὸ δω-
 μάτιον τῶν διασκέψεων ἐπάνοδον τῶν ἐνόρκων πρὸς διόρθωσιν τῆς
 ἐτυμηγορίας των ὡς πρὸς τὰ ἀνωτέρω κεφάλαια. Ἐπανελθόντες οἱ
 ἐνορκοὶ εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀνέγνωσαν τῆς ἐτυμηγορίαν των ἔχου-
 σαν οὕτω· « Α'. Ὁχι, δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ Νικόλαος Γ. Κούτζης, ἐ-
 τῶν 44, γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν εἰς Σπέτζας, πλοίαρχος, ὅτι ὁμοῦ
 μὲ τὸν ἀδελφόν του Ἰωάννην Γ. Κούτζην ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος
 κινούμενος συναπεφάσισε τὴν ἐκτέλεσιν ἀνθρωποκτονίας, καὶ ἔνεκα
 τῆς ἐκτελέσεως ταύτης συνομολογήσας μετ' αὐτοῦ ἀμοιβαίαν πρὸς
 ἀλλήλους συνδρομήν, τὴν 15 Νοεμβρίου 1842 εἰς Σπέτζας ἐσκεμ-
 μένως ἐξετέλεσε τὴν παρ' αὐτοῦ πραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ
 τοῦ Ἀναργύρου Λεμπέση Β'. Ὁχι, δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ ῥηθεὶς Ἰω.
 Γ. Κούτζης, ἐτῶν 45, γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν εἰς Σπέτζας, πλοί-
 αρχος, ὅτι ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του Νικόλαον Γ. Κούτζην ὑπὸ
 κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος συναπεφάσισε τὴν ἐκτέλεσιν ἀνθρω-
 ποκτονίας καὶ ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως ταύτης συνομολογήσας μετ' αὐ-
 τοῦ ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομήν, τὴν 15 Νοεμβρίου 1842
 εἰς Σπέτζας ἐσκεμμένως ἐξετέλεσε τὴν παρ' αὐτοῦ πραχθεῖσαν ἀν-
 θρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀναργύρου Λεμπέση Γ'. Ναι, εἶναι ἔνοχος
 ὁ ῥηθεὶς Νικόλαος Γ. Κούτζης, ὅτι τὴν 15 Νοεμβρίου 1842 εἰς
 Σπέτζας ἀπρομελετητῶς καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἀπεφά-
 σισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀναργύρου Λεμπέση
 Δ'. Ὁχι, ὁ ῥηθεὶς Νικόλαος Γ. Κούτζης δὲν ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέ-
 λεσεν τὴν κατὰ τοῦ εἰρημένου Ἀναργύρου Λεμπέση ἀνθρωποκτονίαν
 ταύτην διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν καθ' ἑαυτοῦ, ἢ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάν-
 νου Γ. Κούτζη βιαιάν καὶ παράνομον ἐπίθεσιν τοῦ Ἀναργύρου Λεμ-
 πέση, ἠνωμένην μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἢ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰω.
 Γ. Κούτζη, τὴν ὁποίαν ἐπίθεσιν ἀνωτέρω βοήθεια δὲν ἠδύνατο τότε
 νὰ ἀποτρέψῃ· Ε'. Ὁχι, δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ ῥηθεὶς Ἰω. Γ. Κούτζης,

ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξεν ἀμέσως διὰ τῆς συνδρομῆς του τὴν τῆς κατὰ τοῦ Ἀναργύρου Λεμπέση ἀνθρωποκτονίας πράξιν τοῦ ἀδελφοῦ του Νικολάου Γ. Κούτζη· σ'. Ὅχι, δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ εἰρημένος Ἰωάννης Γ. Κούτζης, ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς 15 Νοεμβρίου 1842 εἰς Σπέτζας ἐξύβρισε τὸν Ἀστυνόμον Σπετζῶν Ἰωάννην Β. Βουρούκη δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων, καὶ ἐπαπαίλησεν αὐτὸν μὲ τὰς λέξεις, φύγε μὴ σε σκοτώσω, ἐνῶ ἐξετέλει τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του· καὶ κατὰ συνέπειαν αὐτῆς ὁ μὲν Ἰωάννης Γ. Κούτζης ἐκηρύχθη ἀθῶος, ὁ δὲ Νικόλαος Γ. Κούτζης διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 131 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνόδων κατεδικάσθη, δυνάμει τοῦ ἀρθρου 293 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, εἰς δέκα πέντε ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Ὁ καταδικασθεὶς Νικόλαος Γ. Κούτζης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 128, 129 καὶ 131 ἀποφάσεων τῶν ἐν Πάτραις Συνόδων, ὡς καὶ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· Α'. Διότι ἕκαστον ἐκ τῶν τριῶν κεφαλαίων 4, 5 καὶ 6 τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐμπεριέχει αὐτοτελὲς καὶ αὐθύπαρκτον ζήτημα τῆς ὑπερβάσεως τῶν ὀρίων τῆς ἀμύνης καὶ τῆς νοητικῆς καταστάσεως τοῦ κατηγορουμένου ὡς πρὸς τὴν ὑπέρβασιν τῆς ἀμύνης, οἱ ἔνοργοι μὴ παραδεχθέντες τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, ἠδύνατο νὰ παραδεχθῶσι τὸ τελευταῖον, τὸ ὁποῖον καθὸ ἀφορῶν ἐν γένει τὴν νοητικὴν κατάστασιν τοῦ κατηγορουμένου, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μεταβληθῇ· Β'. Διότι οὐδεμία πραγματικὴ ἀντίφασις μεταξὺ τῶν εἰρημένων τριῶν κεφαλαίων τῆς ἐτυμηγορίας ὑπάρχει, ἀλλὰ μᾶλλον φαινομένη τις ἀντίφασις, τὴν ὁποίαν ὄφειλε τὸ δικαστήριον τῶν Συνόδων νὰ ἐρμηνεύσῃ κατὰ τὰς περὶ ἐρμηνείας ἀρχάς, καὶ οὐχὶ νὰ διατάξῃ τὴν ἐκ νέου ἀπόφασιν ἐκ μέρους τῶν ἐνόρκων ἐπὶ τῶν αὐτῶν ζητημάτων· ἢ μόνη ἐρμηνεία, ἣτις ἔπρεπε νὰ γείνη, ἦτο, ὅτι οἱ ἔνοργοι δὲν ἠθέλησαν νὰ παραδεχθῶσι τὴν ἄμυναν, ἣτις ἀποκλείει ὀλοτελῶς τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως, οὔτε νὰ παραδεχθῶσιν ἀπλῶς τὴν ὑπέρβασιν τῶν ὀρίων τῆς ἀμύνης, ἀλλ' ἠθέλον νὰ παραδεχθῶσι τὴν ἄμυναν, τὴν ὑπέρβασιν τῶν ὀρίων τῆς ἀμύνης, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν πεφοβισμένην καὶ τεταραγμένην κατάστασιν τοῦ νοῦς καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ κατηγορουμένου· Γ'. Διότι διὰ τοῦ 6 κεφαλαίου τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐκηρύχθη ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος καὶ ἐκτίησται τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ τοῦ ἀφαιρεθῇ. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, οἱ πληρεξούσιοι τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἐπρόσθεσαν καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους· Α'. Διότι διὰ νὰ σταλῶσιν οἱ ἔνοργοι ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διακρίψεων τῶν πρὸς σύνταξιν τῆς ἐτυμηγορίας, ἀπαιτεῖται προη-

γουμένως δι' ἀποφάσεως τῶν Συνέδρων νὰ κηρυχθῆ ἄκυρος ἡ πρώτη των ἐτυμηγορία (Persin Code de jures, σελ. 285 καὶ ἀποφ. τοῦ ἀκυρωτικοῦ 11 Μαΐου 1818, 18 Νοεμβρίου 1819, 15 Ἰουνίου 1820 κτλ.)· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπόφασις τῶν Συνέδρων, δι' ἧς ἔνορκοι ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν των, δὲν ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν πρώτην ἐτυμηγορίαν, ὥστε μὴ κηρυχθεῖσθαι ἄκυρος τῆς πρώτης, δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ νομίμως χώραν ἡ δευτέρα ἐτυμηγορία, καὶ ἐπομένως ἡ ἐπ' αὐτῆς ὡς παρανόμου στηριχθεῖσα καταδίκη καθίσταται ἀναιρετέα· Β'. Διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ πρώτη ἐτυμηγορία δὲν ἠδύνατο νὰ κηρυχθῆ ἄκυρος, οὔτε ἀτελής, διότι εἰς ὅλα τὰ παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων τεθέντα ζητήματα ἀπήντησαν ἀκριβῶς οἱ ἔνορκοι, οὔτε ἀντιφατικῶς, διότι ἡ παρὰ τῶν Συνέδρων ἀνευρεθεῖσα δῆθεν ἀντίφασις μεταξὺ τοῦ δ' καὶ ε' κεφαλαίου δὲν ἦτο πραγματικῶς τοιαύτη διὰ τοὺς ἐφεξῆς λόγους· Α'. Διότι διὰ μὲν τοῦ δ' ζητήματος οἱ ἔνορκοι ἐρωτήθησαν ἂν ὑπῆρξε μία ἐκ τῶν περιπτώσεων τῆς ἀμύνης, διὰ δὲ τοῦ ε' ἂν ὑπῆρξεν ὑπέρβασις ἀμύνης, οἱ δὲ ἔνορκοι ἀπαντήσαντες εἰς μὲν τὸ τέταρτον ἀποφατικῶς, εἰς δὲ τὸ πέμπτον καταφατικῶς, δὲν ὑπέπεσαν βεβαίως εἰς οὐδεμίαν ἀντίφασιν, καθὼς δὲν ἠθέλην ἀντιφάσκει, ἐὰν π. χ. ἔλεγον δὲν ὑπῆρξεν ἀπλή κλοπὴ, ἀλλ' ὑπῆρξε κλοπὴ διὰ ῥήξεως· Β'. Διότι τὸ δ' ζήτημα δὲν διελάμβανεν, εἰμὴ μίαν τῶν πολλῶν περιπτώσεων τῆς ἀμύνης (ἐπίθεσιν ἠνωμένην μὲ κίνδυνον ζωῆς), ὥστε οἱ ἔνορκοι ἀπαντήσαντες εἰς αὐτὸ ἀποφατικῶς δὲν ἠνῆθησαν καὶ ὅλας τὰς ἄλλας δυνατάς περιπτώσεις τῆς ἀμύνης (ἐπίθεσις ἠνωμένη μὲ κίνδυνον ὑγείας), καὶ ἐπομένως ἠδύνατο χωρὶς νὰ ὑποπέσωσιν εἰς οὐδεμίαν ἀντίφασιν, νὰ εἴπωσιν εἰς τὸ ε' ζήτημα, ὅτι ὑπῆρξεν ὑπέρβασις ἀμύνης, ἐννοοῦντες βεβαίως, ὅτι ὑπῆρξεν ἄλλη παρὰ τὴν εἰς τὸ δ' ζήτημα διαλαμβανομένην περιπτώσιν ἀμύνης.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τοὺς πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ μὲν τοῦ δ' κεφαλαίου τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας των οἱ ἔνορκοι ἀπεφάνθησαν, ὅτι ὁ ἀναιρεσειὼν Νικόλαος Γ. Κούτζης δὲν εὑρέθη εἰς κατάστασιν ἀμύνης, ὅταν ἐξετέλεσε τὴν κατὰ τοῦ Ἀναργύρου Λεμπέση ἀνθρωποκτονίαν, διὰ δὲ τῶν κεφαλαίων ε' καὶ ς' τῆς αὐτῆς ἐτυμηγορίας, ὅτι ὁ αὐτὸς Κούτζης ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἀμύνης, καὶ ὅτι ἡ ὑπέρβασις αὕτη προῆλθεν ἀπὸ ὑπερβολικὸν φόβον ἢ ἀπὸ ταραχὴν τοῦ νοός. Ἐκ τούτου δὲ προκύπτει σαφῶς, ὅτι τὸ τέταρτον κεφάλαιον ἀντιφάσκει ἀπ' εὐθείας πρὸς τὰ κεφάλαια πέμπτον

καὶ ἔκτον, ὥστε ὀρθῶς ποιῆσαν τὸ ἐν Πάτραις δικαστήριον τῶν Συνέδρων, παρέπεμψε τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον τῆς διασκέψεως πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἀντιφατικοῦ τούτου μέρους τῆς ἐτυμηγορίας των.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσείουτος, ὅτι τὸ μὲν τέταρτον ζήτημα τῆς εἰρημένης ἐτυμηγορίας ἀφορᾷ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν βιαία καὶ παράνομος ἐπίθεσις, ἠνωμένη μὲ κίνδυνον ζωῆς, ἐπιτρέπει τὴν δι' οἰκείας δυνάμεως ἄμυναν, τὰ δὲ κεφάλαια πέμπτον καὶ ἕκτον τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ἡ ἄμυνα πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνου υγείας, ἐλευθερίας ἢ τιμῆς, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι τὰ ζητήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀπεφάνθησαν οἱ ἐνόρκοι, δὲν ἀναφέρουν, εἰμὴ μόνον τὴν περίπτωσιν τῆς ἐπιθέσεως, ἠνωμένης μὲ κίνδυνον ζωῆς, ἐπομένως οἱ ἐνόρκοι δὲν ἐδύναντο νὰ ἀποφανθῶσιν ἐπὶ περιστάσεων, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἔγεινε λόγος εἰς τὰ ζητήματα.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἀνυπόστατος εἶναι καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσείουτος, ὅτι τὸ ἐν Πάτραις δικαστήριον τῶν Συνέδρων δὲν ἐκήρυξεν ἄκυρα τὰ πρὸς ἀλληλα ἀντιφάσκοντα κεφάλαια τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, διότι ἡ ἀκύρωσις ἔγεινεν ἤδη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 128 ἀποφάσεως τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου, δι' ἧς διετάχθησαν νὰ ἐπαγέλθωσιν οἱ ἐνόρκοι εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων των πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τοῦ εἰρημένου κεφαλαίου τῆς ἐτυμηγορίας των.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικολάου Γ. Κούτζη, κατοίκου Σπετζῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 15 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 128, 129, καὶ ἀπὸ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὑπ' ἀριθ. 128, 129, καὶ ἀπὸ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὑπ' ἀριθ. 131 ἀποφάσεων τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην τετάρτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιεσοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τεσσαρακοσοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 43.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ τῶν δικηγόρων Α. Μελά καὶ Σ. Πήλληλα, βωλυομένου τοῦ Παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Στ. Γαλάτου, καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Ἰουλίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ Νόμου αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἱερομόναχος τῆς ἐν Αἰγίῳ Μονῆς τῶν Ταξιάρχων, ὡς ἐπιμελητῆς τοῦ Παφνούτιου ἱεροδιακόνου αὐτοῦ, κατεμηνύσεν ἐνώπιον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως τὸν Ἀστυνόμον τοῦ Αἰγίου Γεώργιον Βαρβίαν, ὅτι μεταβάς οὗτος κατὰ τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1842, εἰς τὴν ῥηθεῖσαν μονὴν τῶν Ταξιάρχων μετὰ δύο στρατιωτῶν καὶ ἐνὸς κλητῆρος, πρὸς ἀνάκρισιν τῆς ἐν τῷ κελλίῳ τοῦ ἱερομονάχου Θεωνᾶ γενομένης κλοπῆς 60 ταλλήρων, ὡς αὐτουργὸς τῆς ὁποίας εἶχε καταμνηθῆ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος Θεωνᾶ, ὁ προμνηυθεὶς ἱεροδιάκονος Παφνούτιος, καὶ συλλαβὼν τοῦτον τὸν ἔκλεισεν εἰς ἐν κελλίον, τὸν ἔδωκε, τὸν ἐκρέμασε, τὸν ἐράβδισε, καὶ τὸν ἐβασάνισε πολυτρόπως. Κατὰ συνέπειαν τῆς μηνύσεως ταύτης γενομένης ἀνακρίσεως, καὶ περαιωθείσης ταύτης, ὁ αὐτὸς Εἰσαγγελεὺς ὑπέβαλλε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἐπρότεινε νὰ παραπεμφθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον ὁ Ἀστυνόμος Αἰγίου, καὶ οἱ λοιποὶ, διὰ τὴν δικάσῃ ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 473, συνδυασμένου μὲ τὸ ἄρθρον 56 τοῦ Ποιν. Νόμου. Τὸ ῥηθὲν Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκε τὸ ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου 1842, ὑπ' ἀριθ. 532 Βούλευμα, δι' οὗ σκεφθὲν ὅτι, ἂν καὶ ἐκ τῆς γενομένης ἀνακρίσεως ἐξάγεται ὅτι, ὁ Ἀστυνόμος Αἰγίου Γ. Βαρβίας, μεταβάς κατὰ τὴν 13 Σεπτεμβρίου μετὰ τριῶν στρατιωτῶν, εἰς τὴν ῥηθεῖσαν Μονὴν τῶν Ταξιάρχων, διὰ τὴν ἐνεργήσῃ προανακριτικὰς ἐξετάσεις, πρὸς βεβαίωσιν τῆς πράξεως τῆς κλοπῆς, συνέλαβε καὶ ἐβασάνισε τὸν Παφνούτιον ἱεροδιάκονον, μεταχειρισθεὶς κατ' αὐτοῦ ἀπειλὰς καὶ κακώσεις, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ κλέπτης, ὅτι ὁ ῥηθεὶς Παφνούτιος, εἴτε ὢν αὐτουργὸς τῆς πράξεως εἴτε μὴ, φοβηθεὶς ὡμολόγησεν, ὅτι αὐτὸς καὶ εἷς συμμοναζῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ Μονῇ ἱεροδιάκων Ἰερεμίας, εἶναι οἱ ἐνεργήσαντες τὴν κλοπὴν τῶν χρημάτων τοῦ Θεωνᾶ, εἰς δὲ τὴν πράξιν ταύτην τοῦ Ἀστυνόμου συνήργησαν καὶ οἱ ἕτεροι τρεῖς κατηγορούμενοι, ὅτι ὅμως ἡ πράξις αὕτη τῶν κατηγορουμένων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς προνοουμένη καὶ τιμωρουμένη παρὰ τοῦ ἀρθροῦ 473 τῆς τοῦ Ποιν. Νόμου, καθότι τὸ ἄρθρον τούτου προβλέπει τὴν περίστασιν μόνην, καθ' ἣν αἰκίζονται φυλακισμένοι παρ' ἀνακριτικῶν ἢ Ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, ὁ δὲ εἰρημένος Παφνούτιος δὲν ἦτο φυλακισμένος, ἀλλ' ἐξεβιάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτὸν ἔνοχον ἐξεταζόμενος, ἡ δὲ τοιαύτη πράξις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ εἰμὴ ὡς τιμωρουμένη πειθαρχικῶς, διότι παυσάσης τῆς κατὰ τοῦ παθόντος Παφνούτιου ποινικῆς καταδιώξεως

διὰ τοῦ ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1842, ὑπ' ἀριθ. 520 Βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἀπὸ Πλημμελειοδικῶν, ἕνεκα τῆς πράξεως τῆς κλοπῆς τῶν χρημάτων τοῦ Θεωνᾶ, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τοῦ Ἀστυνόμου καὶ τῶν συγκατηγορουμένων αὐτῶ, οὐδὲ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 472 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἣτις προβλέπει τὴν περίστατιν μόνην, καθ' ἣν ὁ ἐκβιασθεὶς ἦτον ἀθῶος, ἀλλ' οὐδὲ εἶναι χαρακτηριστέα ἡ πράξις τῆς, ὡς Πλημμέλημα προνοούμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 494, συνδιατρίβον μετὰ τὸ ἄρθρ. 403, διότι δὲν ἀπεδείχθη ἡ νόσος, καὶ ἡ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης τοῦ Παφνούτιου. Ἀπεφάνθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Γεωργίου Βαρβία Ἀστυνόμου Αἰγίου καὶ λοιπῶν συγκατηγορηθέντων ἕνεκα τῆς ῥηθείσης πράξεως. Τοῦ βουλευμάτος τούτου ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγιῳ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε δι' ἐκθέσεώς του κατὰ τὴν 6 Μαρτίου 1843, τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν, ἐπὶ παραβιάσει τοῦ ἄρθρ. 472 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐφηρμόσθη ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

Ἀκοῦσαν τῆς ἐκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, τὴν προφορικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Εἰσαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς νομοθεσίας, πᾶς κατηγορούμενος νομίζεται ἀθῶος πρὶν κηρυχθῆ ἕνοχος, καὶ καταδικασθῆ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ κλοπῇ ἱεροδιάκονος Παφνούτιος, δὲν εἶχε κηρυχθῆ ἕνοχος παρ' οὐδενὸς δικαστηρίου, καθ' ὃν καιρὸν ἠκίσθη παρὰ τοῦ ἐνεργοῦντος καθήκοντα ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου Ἀστυνόμου Αἰγίου Γεωργίου Βαρβία, ὡς βεβαιοῦται ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 538 τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1842 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, καὶ κατὰ τὴν νομικὴν πρόληψιν ἦτον ἀθῶος· ἐπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, μὴ ἐφαρμόσαν κατὰ τοῦ ῥηθέντος Ἀστυνόμου Γεωργ. Βαρβία τὸ 472 ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ ἱεροδιάκονος Παφνούτιος δὲν ἦτον ἀθῶος, καθ' ὃν καιρὸν ἠκίσθη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Βαρβία, ἠρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ἄρθρ. 372 τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ῥηθὲν ὑπ' ἀριθ. 538 βούλευμά του εἶναι ἀναιρετέον.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ ὑπὲρ τοῦ Νόμου τὸ ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου 1842 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἀναιρεθέντος βουλευμάτος, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος, ἀποφασίζει δὲ τὰ ἐξῆς τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βῆρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Αὐγούστου τοῦ χι-
λιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Σεπτεμβρίου 1844.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 44.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη, Προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ν. Φλογαίτου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ν. Μαυροματάτου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν δεκάτην τετάρτην Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Θεοδώρου Δούνια, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γ. Α. Ράλλη.

Ὁ Θεόδωρος Ἰω. Δούνιας, παρεπέμφθη μετὰ τῶν ἀδελφῶν του Γεωργίου καὶ Κωνσταντίνου, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 51 καὶ ἀπὸ 8 Ἀπριλίου ε. ε. βουλευμάτος τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν, νὰ δικάσθῃ ἔτι κατὰ τὸν Μάρτιον 1843 ἔτους, κατέστη μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπαίτιος ἀπλῆς χρεωκοπίας. Κλητευθεὶς κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλευμάτος τούτου εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικάσθῃ, ἐπαρουσιάσθη τὴν 18 Αὐγούστου ε. ε. καὶ κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν, ἐπρότεινεν ὅτι μὴ συμπληρώσας τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ μὴ ὄν χειράφετος, δὲν ἠδύνατο νὰ ᾔῃαι ἔμπορος· ἐπομένως δὲ οὐδὲ νὰ τιμωρηθῇ ὡς ἀπλοῦς χρεοκόπος. Τὸ δὲ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 18 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 131 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας σκεφθὲν ὅτι, « ἡ προτεινομένη ἀνηλικιότης τοῦ κατηγορουμένου Θεοδώρου Δούνια, καθ' ὃν χρόνον κατηγορεῖται ὅτι ἐξέτελεσε τὴν ἀποδιδομένην αὐτῷ ἀπλῆν χρεωκοπίαν, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπιβροήν ὡς πρὸς τὸ ἀξιοποιεῖν τῆς πράξεως δι' ἣν κατηγορεῖται, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ἔγκυρον ἢ μὴ τῶν ἐμπορικῶν αὐτοῦ πράξεων ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου τούτου. » Ἐκήρυξε τὸν Θεόδωρον Δούνιαν ἑτῶν 19 ἔμπορον ἐκ Λεωνιδίου τῆς Πελοποννήσου ἑνοχον, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1843, ὄν ὁμόβρυθος συνεταῖρος μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, κατέστη ἐν Ἐρ-

μουπόλει υπαίτιος ἀπλῆς χρεωκοπίας, μὴ δηλώτας ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ἐμποροδικείου κατὰ τὸ ἄρθρον 440 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν του, φυγῶν καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς αὐτηπροσώπως εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ πράκτορας καὶ συνδίκους, κατὰ τὰς παρὰ τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὠρισμένας προθεσμίας, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς ὀκτὼ μηνῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς Θεόδωρος Ἰω. Δούνας ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ὡς ἐκ τῶν ρητῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 437, 438 καὶ 586 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, καὶ 405 τοῦ Ποιν. φαίνεται, ἡ ἀπλῆ χρεωκοπία εἶναι πλημμέλημα εἰδικόν, τοῦ ὁποίου μόνον οἱ ἔμποροι δύνανται νὰ κηρυχθῶσιν ἔνοχοι. 2, Διότι ἐκ τῶν λοιπῶν προσόντων, διὰ νὰ ᾗται τις ἔμπορος κατὰ Νόμον, πρέπει νὰ ὑπερέβῃ τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἂν εἰσέτι ᾗται ἀνήλιξ δὲν ἐξεπληρώθησαν ὡς πρὸς αὐτὸν οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 2ου τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου. 3, Διότι ὁ Θεόδωρος Δούνας ἀναγνωρισθεὶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐτῶν 19, κατὰ τὴν 18 Αὐγούστου ε. ε. ἡμέραν τῆς ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου ἐκδικάσεώς του, δὲν εἶχεν ἀναγκαίως εἰσέτι συμπληρώσει τὰ 18 ἔτη, κατὰ τὴν εἰκοστήν τετάρτην Μαΐου 1843, ἡμέραν εἰς ἣν ἀναφέρεται ἡ ἐναρξίς τῆς πτωχεύσεώς του, καὶ ἡ πρᾶξις τῆς ἀπλῆς χρεωκοπίας. 4, Διότι ἀπλῶς δὲν ἐξεπληρώθησαν οἱ λοιποὶ ὅροι τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου· ἰδίως δὲν τῷ ἐδόθη ἄδεια τοῦ ἐμπορεύεσθαι παρὰ τῆς ἐπιζώσης μητρὸς του ἢ του συγγενικοῦ Συμβουλίου, οὐδὲ ἐτοιχοκολλήθη κατὰ Νόμον, τοιαύτη ἄδεια εἰς τὸ ἐν Σύρῳ ἐμποροδικεῖον, ὡς ὅλα ταῦτα ἐξάγονται καὶ ἀπὸ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, καὶ ἀπὸ τὸ πιστοποιητικόν τοῦ Γραμματέως τοῦ Ἐμποροδικείου Σύρου. 5, Διότι τὸ Πλημμελειοδικεῖον Σύρου καταδικάσαν μόλαταῦτα τὸν Θεόδωρον Δούναν, ὡς ἔνοχον ἀπλῆς χρεωκοπίας, ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὸ ἄρθρον 405 τοῦ Ποιν. Νόμου· πρὸς δὲ τούτοις ἐζητήσατο ν' ἀπολυθῇ ἐντελῶς, καθ' ὃ μὴ ὑπαρχούσης κολατίμου πράξεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Στ. Γαλάτου τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, πᾶς ἀνήλιξ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου γένους, ὅστις θέλει νὰ μετέλθῃ τὴν ἐμπορίαν, δὲν δύναται νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἐργασίας του, μήτε νὰ λογισθῇ ἀνήλιξ ὡς πρὸς τὰς συμφωνίας τὰς παρ' αὐτοῦ γενομένας δι' ἐπιχειρήσεις ἐμπορικὰς, ἂν δὲν ἐσυμπλήρωσε τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἰὰν

δὲν ἦναι χειράφετος, καὶ ἐὰν δὲν ἔλαβι προηγουμένως τὴν ἄδειαν, παρὰ τοῦ πατρὸς του ἢ τῆς μητρὸς του, ἢ ἐν ἄλλείψει αὐτῶν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ περιπλέον ἐὰν τὸ ἔγγραφοι τῆς ἀδείας δὲν κατεστιχώθη καὶ ἐτοιχοκολλήθη εἰς τὸ τῶν ἐμποροδικῶν δικαστήριον τοῦ τόπου, ὅπου θέλει νὰ καταστήσῃ τὴν κατοικίαν του.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιοῦται, ὅτι ὁ Θεόδωρος Δούνιας, ὅτε κατὰ τὴν 18 Αὐγούστου ε. ε. κατεδικάσθη ὡς ἀπλοῦς χρεωκόπος, ἦτο μόνον 19 ἐτῶν, ἐπομένως, ὅτε ἡ ὁμόρρυθμος ἐταιρία τῶν ἀδελφῶν τοῦ Γεωργίου καὶ Κωνσταντίνου, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο συνεταῖρος, εἶχεν ἀρχίσει τὰς ἐμπορικὰς τῆς ἐργασίας, δὲν ἦτον εἰσέτι 18 ἐτῶν, διότι ἡ ἐταιρία ἐπτώχευσε κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1843 ἔτους.

Ἐπειδὴ προσέτι ἐκ τοῦ ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1844 ἀποδεικτικοῦ τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι πώποτε δὲν κατετέθη, οὔτε ἐτοιχοκολλήθη, οὔτε κατεστιχώθη εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ἐν Σύρῳ ὑπάρχοντος Ἐμποροδικείου κανὲν ἔγγραφοι, δι' οὗ νὰ ἐδίδετο εἰς τὸν Θεόδωρον Δούνιαν ἡ ἄδεια τοῦ ἐμπορευέσθαι εἴτε παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, εἴτε παρὰ τῆς μητρὸς του, εἴτε παρὰ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, καὶ μὲν ταῦτα ὁ Θεόδωρος Δούνιας εἶχε λάβει μέρος εἰς τὴν ὁμόρρυθμον ἐταιρίαν τῶν ἀδελφῶν του, ἣτις ἔπαυσε τὰς πληρωμὰς τῆς τὸν Μάρτιον τοῦ ἔτους 1843, καὶ ὡς ὁμόρρυθμος συνεταιῖρος ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν ὡς ἀπλοῦς χρεωκόπος καὶ κατεδικάσθη παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου εἰς ὀκτῶ μηνῶν φυλάκισιν, μόνον ὅτι ὁ ὑπερασπιστὴς αὐτοῦ ἐπρότεινεν, ὅτι ὁ Θεόδωρος Δούνιας ἦτον ἀνήλιξ, ὅτε ἤρχισε τὰς ἐμπορικὰς τοῦ ἐργασίας καὶ δὲν εἶχεν τὴν ἀπαιτουμένην ἄδειαν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπλή χρεωκοπία εἶναι εἰδικὸν πλημμέλημα, διὰ τὸ ὁποῖον μόνον οἱ ἔμποροι δύνανται νὰ κηρυχθῶσιν ἐνοχοι, τοῦτο δὲ συναγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 405 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, δρίζοντος οἱ ἔμποροι, οἷτινες κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου λογίζονται ἐνοχοι ἢ συναίτιοι δολλίας ἢ ἀπ.πῆς χρεωκοπίας, τιμωροῦνται κτλ. αἱ δὲ αὐστηραὶ ποιναί, αἱ ἐπιβαλλόμεναι εἰς τοὺς χρεωκόπους, εἶναι ἰδιαίτερα ἐγγύησις διὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν εἰς ἐκεῖνους, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Νόμος ἀπηγόρευσε τὴν ἐμπορίαν, ἢ δὲν τὴν ἐπιτρέπει, εἰμὴ ὑφ' ὅρους τινάς· ἐναπόκειται δὲ εἰς τοὺς ἐμπορευομένους μὲ ἓνα ἀνήλικα νὰ ἐξετάσωσι προηγουμένως ἐὰν οὗτος ἦναι ἱκανὸς νὰ ἐμπορευῆται κατὰ τοὺς πολιτικούς καὶ ἐμπορικούς Νόμους, ἐὰν δὲ ἀμελήσωσι τοῦτο, ἡ ἀμέλεια αὐτῶν δὲν δύναται νὰ ἦναι λόγος διὰ νὰ γίνῃ

δημοσία κατηγορία κατὰ τῶν ἀηλίκων, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ καταχθῶσι μεταξὺ τῶν ἐμπορῶν, εἰμὴ ὑπ' ὄρους τιμᾶς ἐπομένως τὸ ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικεῖον κηρύξεν τὸν Θεόδωρον Δούνιαν, ἐτῶν 19, ἐνοχον ἀπλῆς χρεωκοπίας, καὶ καταδικάσεν αὐτὸν ὡς τοιοῦτον εἰς ὀκτῶ μηνῶν φυλάκισιν, κακῶς ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον 587 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 405 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ παρέβιασε τὰς ῥητὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 587 τοῦ αὐτοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει ἀξιώποινός τις πράξις, ἐπομένως συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 500 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη παραπομπῆς, ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος οφείλει νὰ ἀθωώσῃ τὸν καταδικασθέντα.

Διὰ ταῦτα παραδέχεται τὴν ἀπὸ 22 Αὐγούστου ε. ε. αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Θεοδώρου Δούνια κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 131 καὶ ἀπὸ 18 Αὐγούστου ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἀκυροῖ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν καὶ ἀπολύει τὸν Θεόδωρον Δούνιαν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, διατάττει ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς φυλακίσεως, ἐὰν δι' ἄλλους λόγους δὲν κρατῆται, νὰ ἐπιστραφῇ εἰς αὐτὸν τὸ παρακατατεθὲν παράβολον τῶν πενήτηκοντα δραχμῶν, καὶ νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν πρώτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 45.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικατῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάση Προέδρου, Ἄ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτη, Μ. Ρεπιέρη, Ν. Φλογαίτου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, ἀπόντος τοῦ Ἄρειοπαγίτου Κ. Ἰ. Γ. Ν. Μαυρομαμάτου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Μήτρου Σελιάμη, Σπύρου Ν. Τζίκια, Δημητρίου Ἄ. Κιύστη, Γεωργίου Σ. Τζόρη, Ν. Ζάχου καὶ Σταμάτη Δ. Τζικιάκη, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν Γ. Ἄ. Ράλλη καὶ Δ. Πανᾶ δικηγόρων.

Οἱ ῥηθέντες Μῆτρος Σελιάμης, Σπῦρος Ν. Τζίκας, Δημήτριος Ἄ. Κιούσης, Γεώργιος Σ. Τζόρης, Ν. Ζάχος καὶ Σταμάτιος Δ. Τζικάκης, παρεπέμφθησαν ὁμοῦ μὲ ἄλλους διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4,417 καὶ ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου ε. ε. βουλευμάτων τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδκῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφεσῶν Κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ληστείας, διότι τὴν νύκτα τῆς 17—18 Νοεμβρίου τοῦ π. ε. μετὰ προηγηθεῖσαν συνενόησιν φεροντες ὅπλα καὶ καταστήσαντες ἑαυτοὺς ἀγνωρίστους διὰ μελανώσεως τοῦ προσώπου, εἰσεχώρησαν ἐν καιρῷ νυκτός διὰ ῥήξεως ἐντὸς τῆς κατὰ τὴν θέσιν Καλολειβάδι Μονῆς, ἐν ἣ διέῤῥηξαν τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ Μοναχοῦ Συμεῶνος, ἤρισαν αὐτὸν καὶ δεσμεύσαντες τὸν ἐβασάνισαν σωματικῶς, ἵνα τοῖς ὁμολογήσῃ ποῦ ἔχει τὰ χρήματά του, καὶ διαῤῥήξαντες τὸ κιβώτιόν του ἔλαβον αὐτογνωμόνως διὰ νὰ τὰ ἔχωσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν ὑπὲρ τὰς χιλίας δραχμὰς καὶ διάφορα κινητὰ πράγματα, ἀξίας μείζονος τῶν 20 δραχμῶν, ἀνήκοντα εἰς τὸν Μοναχὸν Συμεῶνα, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τούτου, καὶ διένειμον αὐτὰ ἅπαντες οἱ κατηγορούμενοι μεταξύ των. Εἰσαχθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ συζητήσεως γενομένης τὴν 14 καὶ 15 Ἰουλίου ε. ε. ἐτέθησαν τὰ ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὁ προϊστάμενος τῶν ὁποίων ἀπήγγειλε τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. «Ναί, ὁ Μῆτρος Σελιάμης εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 17 πρὸς τὴν 18 Νοεμβρίου 1843 ἐν τῷ κατὰ τὴν θέσιν Καλολειβάδι τῆς Ἀττικῆς Ἱερᾶς Μονῆς μετ' ἄλλων, πλειόνων τῶν δύο, θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν, προσέβαλον διὰ τῆς βίας τὸν ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ Μοναχὸν Συμεῶνα, καὶ ὅτι τοῦ ἀφῆρσαν χρήματα, ὑπερβαίνοντα τὸ ποσὸν τῶν χιλίων δραχμῶν καὶ ἄλλα κινητὰ. Ναί, ὁ Σταμάτιος Δ. Τζικάκης εἶναι ἔνοχος ὡσαύτως. . . . Ναί, ὁ Νικόλαος Ζάχος εἶναι ἔνοχος ἐπίσης. . . . Ναί, οἱ λησταὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω ληστείας εἰσέβαλλον δι' ἀναβάσεως εἰς τὴν ἀναφερθεῖσαν Μονήν. Ναί, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀναφερθείσης ληστείας, οἱ λησταὶ ἤρισαν τὸν Συμεῶνα Ἱερομόναχον μετὰ σωματικῆς βλάβης, ἀλλ' οὐχὶ καιρίως. Ναί, οἱ Δημήτριος Ἄ. Κούκης, Γεώργιος Σ. Τζόρης καὶ Σπῦρος Ν. Τζίκας εἶναι ἔνοχοι, ὅτι μετ' ἄλλων ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συναπεφάπισαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κατὰ τὴν νύκτα τῆς 17 Νοεμβρίου 1843 πράχθεσης ὡς εἴρηται ληστείας, καὶ ὅτι παρευρέθησαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Ὁχι οἱ λησταὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω ληστείας δὲν ἠθέλησαν νὰ καταστήσωσιν ἑαυτοὺς ἀγνωρίστους διὰ μελανώσεως τοῦ προσώπου

των, οὐδὲ εἰσέβαλον διὰ ῥήξεως εἰς τὴν ἀναφερθεῖσαν Μονήν, οὐδὲ ἐβασάνισαν σωματικῶς τὸν Συμεῶνα Ἱερομόναχον διὰ τὰ τὸν ἀναγκάσωσι ν' ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν του. Ὅχι ἡ ἀναφερθεῖσα ληστεία δὲν ἐπράχθη ὑπὸ συμμορίας ληστῶν. Κατὰ συνέπειαν τῆν ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 15 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 52 ἀπόφασιν, δι' ἧς οἱ εἰρημένοι ἐπὶ ληστεία κατηγορηθέντες κατεδικάσθησαν εἰς δέκα ἐτῶν καὶ ἕξ μηνῶν δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1, Διότι διαρκούσης τῆς συζητήσεως ὁ ἔνορκος Π. Ποῦλος ἔλαβε κοινωνίαν ἰδιαίτεράν μετὰ τοῦ μάρτυρος Σκουρτανιώτου, γενόμενης καὶ τότε προτάσεως ἀπὸ μέρους τῆς ὑπερασπίσεως, τὸ δικαστήριον δὲν ἐπροχώρησε νὰ ἐξετάσῃ μάρτυρας διὰ τὰ βεβαιωθῇ· 2, Διότι ὁ παρὰ τοῦ δικαστηρίου διορισθεὶς διερμηνεὺς Χρ. Βάρφης δὲν ἐγνώριζε καλῶς τὴν Ἀλβανικὴν διάλεκτον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Ἀ. Πολυζωίδου, τοὺς δικηγόρους τῶν αἰτούντων τὸν ἀναίρεσιν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι ὁ ἔνορκος Ποῦλος ἔλαβε κοινωνίαν ἰδιαίτεράν μετὰ τοῦ μάρτυρος Σκουρτανιώτου, εἶναι ἀνυπόστατος ὡς μὴ βεβαιούμενος οὐδαμῶς ἐκ τῶν πρακτικῶν, οὐδὲ ἄλλως πως ἀποδειχθεὶς.

Ἐπειδὴ ὁ δεῦτερος λόγος, ὅτι ὁ παρὰ τοῦ δικαστηρίου διορισθεὶς διερμηνεὺς Χρ. Βάρφης δὲν ἐγνώριζε καλῶς τὴν Ἀλβανικὴν, εἶναι ἀνίσχυρος, διότι ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει, ὁ εἰρημένος διερμηνεὺς ὠμολόγησε μὲν ἐπὶ ἀκροατηρίῳ, ὅτι ἡ γλῶσσα τῆς μάρτυρος, τῆς ὁποίας τὴν κατάθεσιν ἐπρόκειτο νὰ μεθερμηνεύσῃ, εἶχε διαφορὰν τινα ἀπὸ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐγνώριζεν, ὑποσχεθεὶς ὅμως ἐνόρκως νὰ κάμῃ ὅσον ἔνεστιν ἀκριβῆ, ἀλλὰ πάντοτε πιστὴν διερμηνεύσειν, ἐξεπλήρωσε τὸ ἔργον τοῦτο κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 133 ἄρθρου τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἄλλο τι δὲν ἀπαιτεῖ, εἰμὴ πιστὴν διερμηνεύσειν· ἄλλως δὲ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀναιρεσειόντων ἢ ἐκ τῶν συνηγόρων των διήγειρον ἐπὶ ἀκροατηρίῳ τὴν ἐλαχίστην κατὰ τῆς πιστῆς διερμηνεύσεως ὑπόνοιαν ἢ ἔνστασιν, καὶ ἡ περίπτωσις αὕτη ἐπιβεβαιῶν ἔτι μᾶλλον τὸ ἀνίσχυρον καὶ παράκαιρον τῆς νῦν αὐτῶν διίσχυρίσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μήτρου Σελιάμη καὶ Νικολάου Ζάγου, κατοίκων Ἀθηνῶν, Γεωργίου Σπύρου Τζόρη καὶ Σταμάτη Δ. Τζικίκη, κατοίκων Κοροπῆς, Σπύρου Νι-

κολάου Τζίκου, κατοικοῦντος εἰς Λιώπην, καὶ Δημητρίου Ἀ. Κιοῦση, κατοικοῦντος ἐν Καλάμῳ, γενομένην κατὰ τῆς 15 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 58 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημερινῆς δραχμᾶς εἰκοσιοκτῶ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δευτέραν Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 46.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ν. Φλογαίτου, Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς ἐνημερίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Ὁ ὑποδιοικητὴς Σπετζῶν κατεμήνυσε, τὸν ἐκ Σπετζῶν πλοίαρχον τοῦ Ἑλληνικοῦ Βρικήου ἢ Εὐαγγελίστρια, Ἰωάν. Γ. Ματθιοῦ, ὅτι προσορμισθεὶς τὴν 21 Ἰουλίου 1843, εἰς τὴν νῆσον Σπετζῶν, καὶ εἰδοποιηθεὶς παρὰ τοῦ ἐκεῖ ὑπολιμεναρχοῦ, ὅτι ὄφειλε νὰ τεθῆ ὑπὸ τὴν κανονισμένην κάθαρσιν, ὡς προερχόμενος ἐκ Σφάξας τῆς Ἀφρικῆς, τόπου ὑπαγομένου εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑπόπτων μερῶν, ἀπέπλευσεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν νῆσον Μῆλον, ἔνθα ἔλαβεν ἐλευθέραν κοινωνίαν, παραστήσας εἰς τὰς ἐκεῖ ἀρχὰς ὅτι προήρχετο ἐκ Μελίτης καὶ οὐχὶ ἐκ Σφάξας. Τὴν δὲ 24 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπανῆλθεν αὐθις εἰς Σπέτζας, μὲν νῆαν ὑπ' ἐλευθέραν κοινωνίαν ὑγειονομικὴν πιστοποιήσιν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπετράπη νὰ ἐλευθεροκοινωνήσῃ, καὶ ὑπεβλήθη εἰς τὴν νενομισμένην κάθαρσιν. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς περὶ τῆς προσεκτεθείσης πράξεως ἀνακρίσεως, τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπεβλήθη ἡ δικογραφία, διὰ τοῦ ἀπὸ 2 Αὐγούστου ἐνεστῶτος ἔτους ὑπ' ἀριθ. 406 βουλευμάτος του ἀπεφάνθη ἀναρμοδίους τὰς κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν ἀνακριτικὰς καὶ δικαστικὰς ἀρχὰς, ὡς πρὸς τὴν προκειμένην κατὰ τοῦ εἰρημένου Ματθιοῦ καὶ τῶν αὐτῶν του πράξιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι αὕτη ἐξετελέσθη εἰς Μῆλον, ὑπαγομένην εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν. Ἀποσταλείσης

ὄθεν τῆς ὑποθέσεως πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέα, καὶ ὑπεβληθείσης παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 149 τῆς 13 τρέχοντος ἔτους βουλεύματός του, ἀπεφάνητο ἑαυτὸ ἀναρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς εἰρημένης ὑποθέσεως, λέγων ὅτι, ὅτε πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου του εἰσὶ κάτοικοι Σπετζῶν, ὑπαγομένων εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, καὶ προσέτι ὁ παρ' αὐτῷ ἀνακριτῆς ἐκάθεσε πρῶτος καὶ ἐπεραίωσε τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεὺς, διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 6,101 ἐγγράφου του πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον, ἐξητήσατο ν' ἀποφασίσῃ ἀρμόδιον τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, νὰ ἐπιληφθῇ τῆς οὐσίας τῆς προκειμένης πράξεως.

Ἀκούσαν τὸν Εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ
 Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἐνεργειθείσης ἀναρίσεως παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου, καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 149 βουλεύματος τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν, ἢ εἰς τὸν κατηγορούμενον πλοίαρχον Ἰωάννην Γ. Μαθιοῦ, καὶ εἰς τοὺς ναῦτας αὐτοῦ ἀποδιδόμενη πρᾶξις, ἔχει χαρακτῆρα κακουργήματος, ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ εἰρημένος πλοίαρχος καὶ οἱ συγκατηγορούμενοί αὐτοῦ ναῦται, κατοικοῦσιν εἰς τὴν νῆσον Σπετζῶν, ὑπαγομένων εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν· ἐπομένως κατὰ τὰ ἄρθρα 29 καὶ 31 τῆς Ποιν. Δικονομίας, πρὸς ἐκδίκασιν Πλημμελήματος τινὸς ἢ κακουργήματος εἶναι ἀρμόδια τὰ δικαστήρια, εἴτε τοῦ τόπου ὅπου συνέβη ἡ πρᾶξις, εἴτε τοῦ τόπου ἔνθα κατοικεῖ ἢ διαμένει προσωρινῶς ὁ κατηγορούμενος· μεταξὺ δὲ πολλῶν συνεπιλαβομένων καὶ ἐπίσης ἀρμόδιων δικαστηρίων, προτιμᾶται τὸ πρότερον καλέσαν τὸν ἐγκαλούμενον ἢ διατάξαν τὴν φυλάκισιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ, ὡς προκρίπτει ἐκ τῆς ἀναρίσεως ὁ ἐγκαλούμενος πλοίαρχος Ἰωάννης Γ. Μαθιοῦ, καὶ οἱ ναῦται αὐτοῦ κατοικοῦσιν εἰς Σπέτζας· ἐπομένως ἀρμόδιον ἐπὶ τῆς κατὰ τῶν εἰρημένων κατηγορίας, εἶναι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον προσέτι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἡ πρᾶξις ἐγένετο ἐντὸς τῆς περιφέρειᾶς τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν, ἐπελήφθη ὁμῶς πρῶτον τῆς ὑποθέσεως.

Διὰ ταῦτα λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 46 καὶ 47 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καὶ παραδεχόμενον τὴν περὶ κληρονομίας ἀρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως

ἀποφαίνεται ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν, τῆς κατὰ τοῦ Ἰωάννου Γ. Ματθιοῦ καὶ τῶν ναυτῶν αὐτοῦ, ἕνεκα παραβιάσεως τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων κατηγορίας, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης, νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρους τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δευτέραν Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 47.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ν. Φλογαίτου, Ἐδ. Μάσσωνος, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν τε ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ἀταλάντης δημοσίου κατηγοροῦ, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεύοντος δικαστοῦ.

Ἡ Ἀργύρω σύζυγος τοῦ Μήτζου Ἀθανασίου, κατεμήνυσεν εἰς τὸν παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ἀταλάντης δημόσιον κατήγορον, ὅτι ἡ σκύλα τοῦ Δημητρίου Πρεσβεία τὸν Μάϊον μῆνα ε. ε. ἐξελθοῦσα τοῦ κατωγείου τῆς οἰκίας του, ἐδάγκασεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα. Κατηγορηθέντος ἕνεκα τούτου τοῦ Δημητρίου Πρεσβεία ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 614 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου, ὅπου παρέστη καὶ ἡ παθοῦσα ὡς πολιτικῶς ἐνάγουσα, τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 18 Αὐγούστου ὑπ' ἀριθ. 11 ἀποφάσεως σκεφθὲν ὅτι ἡ σκύλα τοῦ κατηγορουμένου δὲν ὑπέκειτο εἰς κακοήθη ιδιώματα, ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἀρθρ. 612 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀπέλυσε μὲν αὐτὸν, τὸν κατεδίκασε δὲ συγχρόνως εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς τὴν Ἀργύρω ἐκ ὄραχ. 20. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε κατὰ τὴν 21 Αὐγούστου ε. ε. ὁ δημόσιος κατήγορος Ἀταλάντης τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι ὁ Πταισματοδίκης ἦτον ἀναρμόδιος νὰ δικάσῃ τὴν ἀπὸ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ ἱατροῦ φαινομένην δεκαήμερον ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν τῆς μηνύτριας, καὶ 2, Διότι ἀφοῦ ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἀπεδείχθη. α. ὅτι ἡ σκύλα τοῦ κατηγορουμένου ἐδάγκασε τὴν παθοῦσαν, καὶ

β'. ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔτρεφεν εἰς τὴν σκύλα λυκόπουλα, τὰ ὁποῖα εἶναι φύσει ἐπιζήμια, ὁ Πταισματοδίκης ἐσφαλμένως ἐρμηνεύσας τὸν Νόμον, ἀθώωσε ποινικῶς τὸν κατηγορούμενον ἀφ' ἑνός, ἐναντίον τοῦ διαγεγραμμένου ὅρου εἰς τὰ ἄρθρα 614—616 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸν κατεδίκασε δὲ ἀφ' ἑτέρου μὲ τὴν ἰδίαν ἀπόφασιν εἰς τὰς πολιτικὰς ἀποζημιώσεις τῆς παθούσης. Τὴν αἴτησιν ταύτην εἰσαγαγὼν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς ὡς ἀπαράδεκτον δυνάμει τοῦ ἄρθρου 480 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐξητήσατο ἐπομένως τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν· πρῶτον, διότι ἀπελύθη δι' αὐτῆς ὁ κατηγορούμενος δι' ἔλλειψιν δῆθεν Νόμου· καὶ δεύτερον, διότι ἀπολυθέντος τοῦ κατηγορουμένου, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς πολιτικὰς ἀποζημιώσεις, καὶ εἰς τὰ ἐξόδα ἀναρμοδίως, καὶ καθ' ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων του.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Μ. Ῥενιέρη καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν περὶ ἀπαράδεκτου αἴτησιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας κατ' ἀθροιστικῆς ἀποφάσεως, δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ἄρθρῳ ὠρισμένων προσώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ζητεῖται ἀναίρεσις παρὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου τοῦ Πταισματοδικείου Ἀταλάντης.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ ὁ Πταισματοδίκης Ἀταλάντης ἀνεγνώρισε διὰ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ κύων τοῦ Δημητρίου Πρεσβεία δὲν ὑπόκειται εἰς κακοθήη ιδιώματα· ἐπομένως μὴ ἐφαρμοζομένου τοῦ 614 ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τὸ ὁποῖον τιμωρεῖ μόνον τοὺς μὴ φυλάττοντας ζῶα, ὑποκείμενα εἰς κακοθήη ιδιώματα, ὀρθῶς ἀπέλυσε τὸν κατηγορούμενον.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀπολυθέντος τοῦ κατηγορουμένου, ὁ Πταισματοδίκης δὲν ἠδύνατο νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς τὴν πολιτικῶς ἐνάγουσαν, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 85 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τότε μόνον εἶναι ἀρμόδιον τὸ Ποινικὸν δικαστήριον νὰ συνδικάσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ὅταν ἀποφανθῇ τὸν κατηγορούμενον ἐνοχον· ἂν δὲ τὸ 346 ἄρθρον διαλαμβάνῃ, ὅτι ὅταν ἡ πρᾶξις ἀπεδείχθῃ μὲν, δὲν εἶναι δὲ κολάσιμος, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος καί, γενομένης αἰτήσεως, ἐκδίδεται κατὰ τὸ ἄρθρον 86, ἀπόφασις περὶ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων· τὸ ἄρθρον τοῦτο,

ὡς ἐκ τῆς πραραπομπῆς αὐτοῦ εἰς τὸ 86 ἄρθρον ἐξάγεται, ἀφορᾷ μόνον τὰς περὶ ἀποζημιώσεως, ἱκανοποιήσεως καὶ ἐξόδων ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεις τοῦ ἀθωωθέντος κατηγορουμένου, ἐπομένως ὁ Πταισματοδίκης Ἀταλάντης ἀπολύσας μὲν τῆς κατηγορίας τὸν Δημήτριον Πρεσβείαν, καταδικάσας δὲ αὐτὸν εἰς ἀποζημίωσιν δραχμῶν εἴκοσι, ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ἀταλάντης δημοσίου κατηγοροῦ, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 11 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου, ἀναιρεῖ δὲ ὑπὲρ τοῦ Νόμου τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δευτέραν Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 48.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δρ. Ν. Δρόσου Στ. Γαλάτου, Ν. Φλογαίτου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστι.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν τρίτην Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ δικηγόρου Δ. Ζωντανοῦ πληρεξουσίου τοῦ ὑπομοιράρχου Α. Κυριακίδου, γενομένην κατὰ τῶν ἀπὸ 4 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 99 καὶ 100 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Λαμία δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Γ. Ἀ. Πάλλη. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης, ὁ Εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 8,128 πρὸς τὸν Ἀρειον Πάγον ἐγγράφου του, ἐξητήτατο τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς, ὡς ἐκπροθέσμου, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 487 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ν. Φλογαίτου, τὸν Εἰσαγγελέα, καὶ τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος αἰτήσαντα τὴν ἀπόρριψιν τῆς τοῦ ἀπαράδεκτου αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστῇ

ρίω τούτω Είσαγγελέως, διότι ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι ἐμπρό-
 θεσμος, καθότι καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ κατηγορούμενος παρίσταται
 διὰ συνηγόρου ἢ πρὸς ἀναιρέσιν προθεσμία δὲν ἄρχεται εἰμὴ ἀπὸ
 τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, αἱ δὲ προσβαλλόμεναι ὑπ' ἀριθ.
 99 καὶ 100 ἀποφάσεις τοῦ ἐν Λαμῖα δικαστηρίου τῶν Πλημμε-
 λειοδικῶν, δὲν ἐκοινοποιήθησαν εἰσέτι εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα Α. Κυ-
 ριακίδην.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τὴν ἐνεργῆται τὸ ἔκτακτον μέσον τῆς ἀναιρέσεως ἀ-
 παιτεῖται πάντοτε κατὰ τὸ ἄρθρ. 97 ἀριθ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας
 εἰδικὴ πληρεξουσιότης, ἡ διάταξις δὲ αὕτη μὴ ὑπάρχοντος ἐναντίου
 ὀρισμοῦ ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ποινικὰς ὑ-
 ποθέσεις, ἡ ἐντολὴ ἄρα τοῦ κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 25
 τῆς Ποιν. Δικονομίας, παριστῶντος τὸν κατηγορούμενον συνηγόρου
 ἢ ἀντικλήτου, μὴ ἔχοντος παρὰ τοῦ Νόμου τὸ δικαίωμα ἢ ῥητὴν
 πληρεξουσιότητα, ἐπὶ αἰτήσῃ ἀναιρέσεως, παύει ἀναγκαίως κατὰ
 τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 102 ἀριθ. 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἡ
 ἐπὶ παρυσία ἐπομένως αὐτοῦ γενομένη δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως
 δὲν δύναται νὰ ἔχη συνέπειαν τὴν ἐναρξίν τῆς πρὸς ἀναιρέσιν προ-
 θεσμίας, αἱ δὲ διατάξεις τῶν ἄρθρων 406, 305 καὶ 359 τῆς Ποιν.
 Δικονομίας, ὀρίζουσαι τὴν πρὸς αἴτησιν ἀναιρέσεως προθεσμίαν, εἰς
 πέντε ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως, ὑποθέτουσι τὸν κατηγορούμε-
 νον παρόντα αὐτοπροσώπως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἄλλως τὸ δικαίωμα
 τῆς πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον προσφυγῆς, ἤθελεν ἀποβῆ διὰ τοὺς πα-
 ρισταμένους διὰ συνηγόρου κατηγορουμένου ἐπισφαλές.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν τοῦ ἀπαραδέκτου
 αἰτήσιν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέως, δέχεται ὡς
 ἐμπρόθεσμον τὴν δι' ἐκθέσεως ἀπὸ 16 Ἰουλίου ε. ε. ἀναιρέσεως
 αἰτήσιν τοῦ Δημητρίου Γ. Ζωντανοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἄντωνίου
 Κυριακίδου κατοικοῦ Ναυπλίας, γενομένην κατὰ τῶν ἀπὸ 4 Ἰου-
 λίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 99 καὶ 100 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Λαμῖα δικαστη-
 ρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας
 δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην Αὐ-
 γούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 5 Ὀκτωβρίου ε. ε.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 49.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτη, Μ. Ῥενιέρη, Ν. Φλογαίτου, Ἐδ. Μάτσωνος, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Ὀκτωβρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Δημητρίου Κριτζινέλη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου Ἀ. Παίικου.

Ὁ Δημήτριος Κριτζινέλης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4,567 βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου, ἵνα δικασθῆ ὡς ὑπάιτιος τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 20 Μαΐου 1844 ἐν Ἀθήναις μεταχειρισθεὶς σωματικὴν βίαν κατὰ τῆς ἐννεαστοῦς Αἰκατερίνης, θυγατρὸς τοῦ Νικολάου Ἀντωνίου, ἠνάγκασεν αὐτὴν εἰς ἀσέλγειαν. Εἰσαχθέντος δὲ αὐτοῦ εἰς δίκην τὴν 19 Αὐγούστου 1844 ἐνώπιον τοῦ ῥηθέντος Κακουργιοδικείου, καὶ συζητήσεως γενομένης ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου Δ. Κριτζινέλη ἐζητήσατο νὰ τεθῆ τοῖς ἐνόρχοις καὶ τὸ ζήτημα· «ἂν ὁ κατηγορούμενος ἔπραξεν ἄλλας πράξεις, προσβαλλούσας τὴν αἰδῶ.» Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 116 προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του, ἐκδοθείσης αὐθημερόν, ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ ἐπομένως ἀπηγγεληθείσης τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρχων, ἐχούσης οὕτω. «Ναί, ὁ Δημήτριος Κριτζινέλης εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὴν 20 Μαΐου ἐν Ἀθήναις ἠσέλγησε κατὰ τῆς ἐννεαστοῦς Αἰκατερίνης Νικολάου Ἀντωνίου,» ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 117 ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐκδοθείσης τὴν 19 Αὐγούστου ε. ε. καθὼς καὶ τῆς προδικαστικῆς ὑπ' ἀριθ. 116, ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν· διότι, ζητήσαντος τοῦ δικηγόρου του νὰ τεθῆ ἰδιαίτερον ζήτημα, ἂν χωρὶς νὰ ἀσελγήσῃ κατὰ τῆς Αἰκατερίνης Ν. Ἀντωνίου, ἔπραξε κατ' αὐτῆς ἄλλην τινὰ πρᾶξιν ἀκόλαστον, προσβάλλουσαν τὴν αἰδῶ, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀπεποιήθη τῆς θέσιν τοῦ ζητήματος διὰ τὸν λόγον, ὅτι τοιοῦτόν τι δὲν προέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως, καὶ οὕτω παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 420 καὶ 365 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καὶ κακῶς ἠρμηνεύθησαν καὶ ἐφηρμόσθησαν τὰ ἄρθρα 272 καὶ 274 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ προ-

σέτι, διότι δὲν ἐτέθη ἰδιαιτέρον περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ κατηγορουμένου ζήτημα· καὶ διότι τὸ περὶ τῆς ἡλικίας τῆς παθούσης ζήτημα ἐτέθη δεύτερον καὶ ὄχι τρίτον κατὰ τὴν τάξιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Ἀ. Πολυζωΐδου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 429 καὶ 430 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας εἰς τὰς ἐπὶ κακουργήματι δίκας τὸ κύριον ζήτημα, περὶ οὗ πρόκειται νὰ ἐτυμηγορήσωσιν οἱ ἑνορκοὶ, στηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν, καὶ ἂν ἐπὶ τῆς συζητήσεως ἀναφανῶσι κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβαρύνουσαι περιστάσεις, ἢ ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος ἀναφέρῃ περὶ ἑαυτοῦ πράγματα, δυνάμενα νὰ ἔχωσιν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, τίθενται καὶ περὶ τούτου ἰδιαιτέρα ζητήματα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δηλοῦται, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ἀφοῦ ἔθεσεν εἰς τοὺς ἐνόρκους ὡς κύριον ζήτημα τὴν προᾶξιν, δι' ἣν ὁ κατηγορούμενος, νῦν ἀναιρεσειῶν, Δημήτριος Κριτζινέλης παρεπέμφθη νὰ δικασθῆ, ἥτοι ἂν ἠνάγκατεν εἰς ἀσέλγειαν διὰ σωματικῆς βίας τὴν Αἰκατερίνην Νικολάου Ἀντωνίου, ἔχουσιν ἡλικίαν κατωτέραν τῶν δώδεκα ἐτῶν, ἐπρόσθεσε καὶ δεύτερον ἄλλο ζήτημα, ἔχον ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς ποινῆς, ἥτοι ἂν ὁ εἰρημένος ἀπλῶς ἠσέλγησεν ἄνευ σωματικῆς βίας· οἱ δὲ ἑνορκοὶ ἀπήντησαν εἰς μὲν τὸ πρῶτον ἀποφατικῶς, εἰς δὲ τὸ δεύτερον καταφατικῶς, προσδιόρισαντες συνάμα καὶ τὴν ἡλικίαν τῆς παθούσης εἰς δεκαετῆ· ἐπομένως ὁ λόγος τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὅτι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων δὲν ἔθεσε τὸ παρ' αὐτοῦ προταθὲν ἰδιαιτέρον ζήτημα, ἂν δηλαδὴ ἔπραξεν ἄλλας πράξεις, προσβαλλούσας τὴν αἰδῶ, εἶναι παντάσασιν ἀνίσχυρος, καθόσον ἐκτὸς ὅτι τὸ προταθὲν ζήτημα δὲν προσέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως, ἀλλ' οὐδὲ εἶχεν οὐδεμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς κατηγορίας, ἔτεινε δὲ μόνον ὅπως ἐτέθη εἰς τὸ νὰ φέρῃ τὴν τελείαν ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, ἂν οἱ ἑνορκοὶ ἤθελαν πεισθοῦν περὶ αὐτοῦ, ἠδύνατο ἐπίσης νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἀποφατικῆς ἀπαντήσεώς των καὶ εἰς τὸ δεύτερον ζήτημα. Οὕτως ἄρα δὲν ἔλαβον χώραν, ὡς ὁ ἀναιρεσειῶν διίσχυρίζεται, οὐδὲ ἡ παραβίασις τῶν ἄρθρων 420 καὶ 365 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, οὐδὲ ἡ κακὴ ἐρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τῶν ἄρθρων 272 καὶ 274 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐπὶ ἀκροατηρίου προστεθείς λόγος, ὅτι τὸ περὶ τῆς

ἡλικίας τῆς παθούσης ζήτημα εἰσέθη δεύτερον καὶ ὄχι τρίτον κατὰ τὴν τάξιν, εἶναι ἐπίσης ἀνίσχυρος, διότι ὁ τρόπος τῆς τάξεως τῶν ζητημάτων δὲν προσδιορίζεται παρ' οὐδενὸς Νόμου, καὶ ἐπομένως ἀνήκει ὅλως εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Κριτ-
ζινέλη, κατοίκου Γαστούνης, γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 19 Αὐγούσου
ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 116 καὶ 117 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστη-
ρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς
τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμᾶς εἰκοσιοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἐνάτην Ὀκτωβρίου τοῦ
χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 50.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντι-
προέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρό-
σου. Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ν. Φλογαίτου, Ἐδ. Μάσσωνος,
Γ. Ἀ. Ράλλη δικηγόρου, κωλυομένων τῶν Παρέδρων Κ. Κ. Ἐμ.
Κοκκίνου καὶ Γ. Ἀφθονίδου, παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰ-
σαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάτου καὶ τοῦ Γραμ-
ματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Ὀκτωβρίου ε. ε. διὰ
νὰ δικάσῃ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Σίμπρου ἢ Σδροῦ
μὴ ἐμφανισθέντος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Στ. Γαλάτου καὶ τὸν
Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 492 τῆς Ποιν. Δικονομίας, μὴ ἐμφα-
νισθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ
δικαστήριον ἀκοῦσαν τὸν Εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν, καὶ
καταδικάζει τὸν ἠττηθέντα εἰς τὸ παράβολον, ἐκτὸς τῶν ἐπὶ κα-
κουργήματι καταδικασθέντων, κατὰ τὸ ἄρθρον 493 τῆς αὐτῆς Δι-
κονομίας, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ
ἀναιρεσιῶν Γ. Σέμπρος ἢ Σδροῦς, καταδικασθεὶς ἐπὶ κακουργή-
ματι, καὶ κλητευθεὶς διὰ τῆς ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ.
8,244 κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέως, νὰ

ἐμφανισθῆ πρὸς συζητήσιν τῆς παρ' αὐτοῦ αἰτηθείσης ἀναιρέσεως δὲν ἐνεφανίσθη, οὐδὲ διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, καὶ τοι παρελθούσης τῆς πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμίας, ὡς ἐπιδοθείσης τῆς μνησθείσης κλήσεως, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεώς της πρὸς τὸν ἀναιρεσίοντα, κατὰ τὸ ἐπιδοτήριον τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ κλητῆρος.

Διὰ ταῦτα ἀποβρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Σίμπρου ἢ Σδροῦ, κατοίκου Μαυούρης τῆς Λεβαδίας γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 129 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἀθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 51.

Το Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ν. Φλογαίτου, Ἐδ. Μάτσωνος καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρεῆ Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστια.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Μῆτρου Μαργέτης, παρσταθέντος διὰ τοῦ συνηγόρου του Λ. Μελά δικηγόρου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 938 βουλευμάτος τοῦ ἐν Ἀθήναις Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, δι' οὗ μετερρίθμησθη τὸ ἀπὸ 5 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθμὸν 4,476 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, παρεπέμφθη ὁ Μῆτρος Γ. Μαργέτης εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακυργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικάσθῃ ὡς ὑπάιτιος, τοῦ ὅτι τὴν 3—4 Μαρτίου ε. ε. μετ' ἄλλων ἐκ συστάσεως ἔπραξε ληστείαν, διὰ ῥήξεως καὶ ἀναβάσεως εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις κατοικειμένην οἰκίαν τοῦ Κωνσταντίνου Κλεομβρότου, καὶ προσβαλὼν ἐνόπλιος δι' ἀπειλῶν σώματος καὶ ζωῆς τὸν οἰκοδεσπότην τοῦτον καὶ τὸν ὑπηρέτην του, ἀφῆρσεν ἀντικείμενα ὑπερβαίοντα τὴν ἀξίαν τῶν τετρακοσίων δραχμῶν. Εἰσαγθείσης τῆς ὑ-

ποθέσεως εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν Κακουργιοδικῶν, καὶ συζητήσεως γενομένης, οἱ ἑνόρκοι ἀπήγγειλαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. Ναὶ εἶναι ἑνοχος, ὅτι ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος καὶ ἄλλοι ἄγνωστοι, ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συναποφάσισαν νὰ ἐκτελέσωσι τὴν προεκτεθεῖσαν ληστείαν κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Κλεομβρότου, καὶ ἔνεκα τούτου συνωμολόγησαν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν πρὸς ἀλλήλους. Ναὶ εἰσεχώρησαν οἱ συστασιῶται ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις κατοικίαν αὐτοῦ τοῦ Κλεομβρότου. Ναὶ, εἰσέβαλον διὰ ῥήξεως καὶ ἀναβάσεως εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην. Ναὶ ἔπραξαν τὴν ληστείαν ταύτην ἐνόπλιως μὲ ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς κατὰ τοῦ Χαραλάμπους Νικολάου, ἢ τοῦ Κ. Κλεομβρότου. Ναὶ ὁ ῥηθεὶς κατηγορούμενος Μῆτρος Γ. Μαργέτης παρευρέθη εἰς τὴν παρὰ τῶν στασιαστῶν γενομένην ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω ληστείας. Ναὶ συνήργησεν εἰς αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, διὰ τῆς ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1844, ὑπ' ἀριθ. 130 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τὸν Μῆτρον Γ. Μαργέτην, εἰς δέκα ἐτῶν καὶ δέκα μηνῶν πρόσκαιρα δεσμὰ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, Διότι διὰ νὰ καταδικασθῆ τις ἔνεκα πράξεώς τινος, ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἠθικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται διὰ τῆς λέξεως ἑνοχος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Μῆτρος Γ. Μαργέτης κατεδικάσθη, διότι παρευρέθη, καὶ διότι συνήργησε εἰς τὴν παρ' ἄλλων ἐκτελεσθεῖσαν ληστείαν χωρὶς νὰ κηρύττεται ἑνοχος, τῆς τοιαύτης παρευρέσεως καὶ συνεργείας, ὥστε ἐλλείποντος τοῦ ἠθικοῦ στοιχείου τῆς πράξεως δὲν ὑπῆρχεν ἔγκλημα, καὶ ἐπομένως οὐδὲ καταδίκη νόμιμος ἢ δύνατο νὰ λάβῃ χώραν, ὅθεν παρεβιάσθη τὸ ἀρθρ. 429 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ νὰ τίθεται ἡ λέξις ἑνοχος εἰς τὸ ζήτημα, καὶ ἔλαβεν χώραν ὑπέρβασις τῶν καθηκόντων τῶν Συνέδρων, ἀναπληρωσάντων τὸ μὴ διαλαμβανόμενον εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν ἠθικὸν στοιχεῖον τῆς πράξεως. καὶ 2, Διότι ὁ Μῆτρος Γ. Μαργέτης διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ἐκηρύχθη ἑνοχος μόνον, τοῦ ὅτι συναπεφάσισε μετ' ἄλλων τὴν ἐκτέλεσιν ληστείας, καὶ συνωμολόγησεν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, οὐχὶ δὲ καὶ ἑνοχος, τοῦ ὅτι παρευρέθη ἢ τοῦ ὅτι συνήργησεν, ὥστε ἐσφαλμένως ἐφηρμοσθῆ κατ' αὐτοῦ ἡ πλήρης ποινὴ τοῦ ἐγκλήματος, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τῷ ἐφαρμοσθῆ ἡ ποινὴ τῆς ἀποπειράς, κατὰ τὸ ἀρθρ. 62 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὥστε ἡ ἀπόφασις τῶν Συνέδρων περιέχει ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθροῦ 57, καὶ παρεβιάσιν τοῦ ἀρθρ. 62 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου.

ἸΑκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, τὸν
 συνήγορον τοῦ ἀναιρετέου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ πράξις διὰ τὴν ὁποίαν ἐκατηγορεῖτο ὁ ἀναιρεσίω, ὑπεβλήθη εἰς τοὺς ἐνόρχους δι' ἑνὸς καὶ μόνου ζητήματος· εἰς τὸ ζήτημα δὲ τοῦτο προηγείται ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κατὰ τοῦ Κ. Κλεομβρότου ληστείας γενομένη σύστασις, καὶ εἶποντο συνεχῶς μὲν, ἀλλ' ὡς εἰς ἰδιαιτέρους παραγράφους, πρὸς περισσοτέραν εὐκολίαν τῆς ἀπαντήσεως τῶν ἐνόρχων, τὰ μέσα δι' ὧν ἐξετελέσθη ἡ ῥηθεῖσα ληστεία, καὶ τὰ συνοδεύοντα αὐτὴν περιστατικά· ἀρῶν δὲ οἱ ἐνόρχοι ἀπήνησαν κατὰ γράμμα ἐπὶ τοῦ ζητήματος καταφατικῶς προσιμιάσαντες τῇ ἐτυμηγορίᾳ των, μὲ τὴν δηλωτικὴν τῆς ἠθικῆς ἐνοχῆς φράσιν ἦτοι, καὶ εἶναι ἐνοχος, ἢ ἀπόφασίς των αὐτὴ περιέχει πληρέστατα καθ' ὅλα τὰ μέρη αὐτῆς, τὸ ἠθικὸν στοιχεῖον, τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ ὁποίου ἐκηρύχθη ἐνοχος ὁ ἀναιρεσίω· ἐπομένως ἢ ὑπ' ἀριθ. 130 ἀπόφασίς των ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὸν Νόμον, χωρὶς ποσῶς νὰ παραβιάσῃ τὸ ἄρθρον 429 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μήτρου Γ. Μαργέτου, κατοικοῦ Κουκουβαούνων τῆς Ἀττικῆς, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 25 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 130 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀνίρεσιν, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχμᾶς εἰκοσιαικῶ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δωδεκάτῃν Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιεσῶ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 52.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, κωλυμένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ν. Φλογαίτου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, Μ. Ποτλῆ δικηγόρου, ἐξαιρουμένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου, καὶ κωλυμένου τοῦ ἑτέρου Παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Ὀκτωβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθανασίου Τζιτζιλιώνη κλπ. παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Λαμῖα Πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθέντος τὴν 31 Μαρτίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 80 καὶ ἐπικυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 920 τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὁ Γιάννης Σούτος, Παναγιώτης Πατῆς ἢ Ἀναγνωστόπουλος, Κώστας Παππαδόγαμβρος, Ἀθανάσιος Τζιτζιλιώνης, Θεόδωρος Μπαλατζούρας, Κωνσταντῖνος Ἀθανασίου, Ἀθανάσιος Σφικόπουλος, Θεόδωρος Μπερυστιάνου καὶ Ἀθανάσιος Γουφιόπουλος παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν Ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι ὑπὸ κοινῶν συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν νὰ ληστεύτωσι τὸν Ἀθανάσιον Μουστάκα, συνομολογήσαντες πρὸς τοῦτο ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομήν, ἐφ' ᾧ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25—26 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπῆγον ἐνοπλοὶ καὶ ἔχοντες μελανωμένα τὰ πρόσωπά των εἰς τὴν κατὰ τὴν θέσιν Χαλίκι, πλησίον τοῦ χωρίου Φραντζῆ, καλύβην τοῦ εἰρημένου Ἀθανασίου Μουστάκα, καὶ αἰκίσαντες αὐτὸν ἐλῆστευσαν, ἀφαιρέσαντες ἀργυρὰ σολίσματα, διάφορα χρήματα καὶ ἐνδύματα. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ρηθέντος Κακουργιοδικεῖου καὶ συζητήσεως γενομένης, οἱ ἔνορχοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἀπεφῆναντο τοὺς μὲν Γιάννην Σούταν, Παναγιώτην Πατῆν ἢ Ἀναγνωστόπουλον, Ἀθανάσιον Τζιτζιλιώνην καὶ Θεόδωρον Μπαλατζούραν ἐνόχους, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25—26 Φεβρουαρίου ε. ε. εἰς θέσιν Χαλίκι, πλησίον τῆς Λαμίας, μετ' ἄλλων, πλειόνων τῶν δύω, θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Ἀθανασίου Μουστάκα καὶ τοῦ ἀφῆρσαν διάφορα κινητὰ καὶ τινα χρηματικὴν ποσότητα· τοὺς δὲ Κώσαν Παππαδόγαμβρον, Κωνσταντῖνον Ἀθανασίου, Ἀθανάσιον Σφικόπουλον, Θεόδωρον Μπερυστιάνον καὶ Ἀθανάσιον Γουφιόπουλον ἐνόχους τῆς πράξεως ταύτης ἀποφηνάμενοι ταῦτοχρόνως· 1, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας ὁ Γιάννης Σούτας καὶ Παναγιώτης Πατῆς ἠθέλησαν νὰ καταστήσωσιν ἑαυτοὺς ἀγνωρίστους διὰ μελανώσεως τοῦ προσώπου των, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ἀθανάσιος Τζιτζιλιώνης καὶ Θεόδωρος Μπαλατζούρας· 2, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας ὁ ληστευθεὶς Ἀθανάσιος Μουστάκας ἠκίσθη, ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης· 3, ὅτι ἡ ληστεία αὕτη ἐπράχθη ἐνόπλιως, ἀλλ' οὐχὶ μὲ ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς· 4, ὅτι ὁ Ἀθανάσιος Σφικόπουλος, Θεόδωρος Μπερυστιάνος

καὶ Κωνσταντῖνος Ἀθανασίου εἶναι ἔνοχοι, ὅτι μετ' ἄλλων ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συναπεφάσισαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προεκτελεσθείσης ληστείας, δὲν παρευρέθησαν ὁμοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσίν τῆς ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 12 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 97 ἀποφάσεώς του καταδίκασε τοὺς μὲν Ἰωάννην Σούταν καὶ Παναγιώτη Πατὴν ἢ Ἀναγνωστόπουλον, εἰς δώδεκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ, τοὺς δὲ Θεόδωρον Μπλατζούραν καὶ Ἀθανάσιον Τζιτζιλιώνην εἰς ἑνδεκα ἐτῶν, καὶ τοὺς Ἀθανάσιον Σφικόπουλον, Θεόδωρον Μπαρεστιανὸν καὶ Κωνσταντῖνον Ἀθανασίου εἰς εἰρκτὴν ἕξ ἐτῶν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1, Διότι ἀφοῦ τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα ἀποδέχεται διηγηματικῶς, ὅτι οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν ἦσαν μελανωμένοι, ἡ δὲ περίπτωσις αὐτῆ μὴ περιέχουσα ἐν ἑαυτῇ δολίαν προαίρεσιν, οὐδὲ σκοπὸν νὰ καταστήσωσιν ἑαυτοὺς ἀγνωρίστους, δὲν ἠδύνατο ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐπισύρῃ κατ' αὐτῶν ποινὰς, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὁμοῦ παρήλλαξε τὴν βᾶσιν τοῦ βουλευματος καὶ τοῦ κατηγορητηρίου ἐγγράφου, καὶ χωρὶς καὶ νὰ αἰτιολογήσῃ, ὅτι προσέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως, ἔθεσε θέμα περιέχον τὴν δολίαν ὡς πρὸς τὸ μελάνωμα προαίρεσιν· 2, Διότι καὶ τὰ ζητήματα, ἂν ἡ ληστεία ἐπράχθη μὲ ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς, ὡς τὸ ἕτερον, ἂν ὁ Μουστάκας ἠκίσθη ἄνευ σωματικῆς βλάβης ἔλαβον ἀντιφάσκουταν λύσιν, εἰπόντων τῶν ἐνόρκων, ὅτι ἠκίσθη, ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης, καθότι δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ χώραν αἰκία χωρὶς νὰ συνυπάρξῃ καὶ σωματικὴ βλάβη· 3, Διότι τὸ τελευταῖον ζήτημα, ἂν ὁ Ἀθανάσιος Τζιτζιλιώνης καὶ λοιποὶ παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας, ἐτέθη ἑλλειπῶς, καθότι ἔπρεπε νὰ ἐρωτηθῶσιν οἱ ἔνοχοι, ἂν ὁ Τζιτζιλιώνης κτλ. ἦναι ἔνοχοι, διὰ νὰ προκύψῃ ἢ ἐντὸς τῆς λέξεως ἔνοχος ἐνυπάρχουσα δολία προαίρεσις, καθότι ἄνευ τοῦ στοιχείου τούτου ἡ ἀπλὴ προαίρεσις εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐγκλήματός τινος δὲν κατασταίνει ἐγκληματίαν τὸν παρευρεθέντα, δὲν ἔλαβε καὶ τὴν λύσιν τοῦ ὡς πρὸς ὅλους ἐκ μέρους τῶν ἐνόρκων· 4, Διότι, ἐνῶ ἦσαν πολλοὶ οἱ κατηγορούμενοι, καὶ ἐπομένως ἕκαστος εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξαιρεῖν τοὺς ἐνόρκους ἀναλόγως δὲν προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ἔλαβε χώραν ἢ ἀπὸ τὸν Νόμον ἀπαιτουμένη διασάφητις, καθότι τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως ἀνετέθη εἰς τὸν συήγορον μόνον μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐνόρκων, ἀναγνωρισθέντα παρὰ τοῦ δικαστηρίου ὡς συήγορον τῶν κατηγορουμένων· 5, Διότι τὰ πάντα μέχρι τῆς ὁροδοσίας τῶν κατηγορουμένων ἔλαβον χώραν πρὶν εἰτέτι γνωρισθῆ ἢ ταυτότης αὐτῶν· 6, Διότι ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων δὲν διεσαφῆσεν

εἰς τοὺς ἐνόρκους ὁποῖα εἶναι ἡ καταρτίζουσα τὴν καταδικαστικὴν πλειονοψηφίαν ἐτυμηγορία, οὔτε πῶς λαμβάνει χώραν ἡ ἰσοψηφία, οὔτε τί γίνεται συμπιπτούσης αὐτῆς.

Ἄκουσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ν. Φλογαίτου, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 458 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας πᾶσα παραβίασις τύπου τῆς διαδικασίας μὴ μνημονευομένη ῥητῶς ἐν τῷ ῥηθέντι ἄρθρῳ δύναται νὰ προβληθῇ μόον διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων· ὁ δὲ περὶ τῶν ζητημάτων τύπος ὅχι μόνον δὲν περιέχεται εἰς τὸ προκείμενον ἄρθρον, ἀλλὰ καὶ ῥητῶς αἱ κατ' αὐτῶν παρατηρήσεις τοῦ Εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου πρέπει νὰ προτείνωνται κατὰ τὸ 428 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἐξάγεται, παρατήρησις οὐδεμία ἐγένετο ἐκ μέρους τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ τῶν ζητημάτων τοῦ Προέδρου, ὁ λόγος ἐπομένως, ὅτι τὸ ζήτημα τὸ περὶ τῆς ἐπιβαρυνούσης περιστάσεως τῆς μελανώσεως τῶν ἀναιρεσειόντων κατὰ τὴν λήστευσιν, δὲν ἐξετέθη ὅπως ἐν τῷ βουλευματι ἀναφέρεται, ἀποβαίνει ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 429 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας τὸ κύριον ζήτημα ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν καὶ περιέχει τὴν ἐρώτησιν, ἂν ὁ κατηγορούμενος ᾖ ἢναι ἔνοχος τῆς διὰ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου προσαπτομένης εἰς αὐτὴν πράξεως ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας ἐπιβαρυνούσας ἢ ἐλαφρυνούσας περιστάσεις, καμμία δὲ τοῦ Νόμου διάταξις δὲν ἀπαγορεύει τὴν δι' ἄλλων φράσεων παρὰ τὴν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἔκθεσιν τοῦ τε κυρίου ζητήματος καὶ τῶν συνοδευουσῶν τὴν πράξιν περιστάσεων, ἀρκεῖ νὰ μὴ μεταβάλλεται ἐκ τούτου ἡ ἔννοια διὰ τοῦ ζητήματος, ἐπομένως τιθεμένου παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων, ἂν οἱ κατηγορούμενοι ἠθέλησαν νὰ καταστήσουν ἑαυτοὺς ἀγνωρίστους διὰ μελανώσεως, δὲν ἠλλοιώθη παντάπασι ἡ ἔννοια τοῦ ἐπιλόγου τοῦ ἐγκλητηρίου, ἢ τοῦ βουλευματος τῆς παραπομπῆς ὡς πρὸς τὴν πρόστασιν τῆς μελανώσεως· καθότι διὰ τῶν φράσεων τοῦ ἐγκλητηρίου, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι συναπεφάτισαν νὰ ληστεύσωσι τὸν Ἀθανάσιον Μουττάκαν ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι καὶ πρὸς τοῦτο συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ἐρ' ὃ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25 πρὸς τὴν 27 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπῆγαν ἔνοχοι καὶ μελανωμένοι τὸ πρόσωπον κτλ.» ἀποχρώτως προκύπτει ὁ σκο-

πὸς τοῦ νὰ καταστήσωσιν ἑαυτοὺς ἀγνώστους, ὥστε καὶ ἂν ὑποτεθῆ παραδεκτὸς ὁ λόγος οὗτος τῆς ἀναιρέσεως, δὲν εἶναι ὅμως νόμιμος πρὸς ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 366 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἡ ληστεία τιμωρεῖται μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐάν τις ἠκίσθη, ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης, ἡ αἰκία ἄρα δύναται νὰ υπάρξῃ χωρὶς βλάβην, οὕτως ἐπομένως λυθέντος ὑπὸ τῶν ἐνόρκων τοῦ παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων τεθέντος ζητήματος, ἂν ὁ ληστευθεὶς Ἀθανάσιος Μουστάκας ἠκίσθη ἄνευ σωματικῆς βλάβης, δὲν παρήγαγε καμμίαν ἀντίρρασιν, ἐπομένως καὶ ὁ λόγος οὗτος τῆς ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυποστήρικτος.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἐξάγεται, ὅτι ὁ Γιάννης Σούτος, Παναγῆς Πατῆς ἢ Ἀναγνωστοπούλου, Θεόδωρος Μπαλατζούρας, Ἀθανάσιος Τζιτζιλιώνης ἐκτρώχθησαν ἐνοχοί, ὅτι ἐλήσισταν αυτοπροσώπως τὸν Ἀθανάσιον Μουστάκαν, ἡ σιωπὴ τῶν ἐνόρκων ἐπὶ τῶν ἰδιαιτέρων ζητημάτων, ἂν οἱ ἀναιρεσειόντες παρευρέθησαν κατὰ τὴν λήστευσιν, ἢ ἡ ἔλλειψις τῆς λέξεως ἐνοχος εἰς τὰ ἰδιαιτέρως περὶ τῆς παρευρέσεως ζητήματα τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων, μὴ ἔχουσα καμμίαν εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐπιρροήν, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ νόμιμον ἀναιρέσεως λόγον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 423 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων διορίζει μὲν τὸν συνήγορον εἰς τοὺς κατηγορουμένους, ἐάν τοιοῦτον εἰσέτι δὲν ἔχωσι, μετὰ τὸν προσδιορισμὸν διὰ κλήρου καὶ τὴν ὀρκισιν τῶν ἐνόρκων, δὲν προκύπτει δὲ ἐντεῦθεν τὸ ἄκυρον τῆς χρήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐνόρκων, ἀνατεθείσης πρῆγουμένως ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον εἰς δικηγόρον τινά ἐπομένως ὁ λόγος τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅτι ἀνέθεσαν τὴν χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῶν τούτου πρὸ τῆς ὁμολογίας τῆς ταυτότητός των, πρὸ τῆς στιγμῆς δηλαδὴ, καθ' ἣν ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων διορίζει τὸν συνήγορον, δὲν στηρίζεται εἰς κανένα Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 431, ἐδ. β'. τῆς Ποιν. Δικον. μετὰ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων προσκαλεῖ τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 441 καὶ 458 ἀριθ. 12 καὶ 13 διατεταγμένα, ὡς δὲ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἐξάγεται, ἡ πρόκλησις αὕτη ἐγένετο, ἐπομένως ὁ λόγος, ὅτι πρὸς τοὺς ἐνόρκους δὲν ἐγένοντο αἱ ἀπαιτούμεναι διςσαφῆσεις, εἶναι ἀνυποστήρικτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθανασίου Τζιτζιλιώνη, Θεοδώρου Μπαλατζούρα, Γιάννη Σούτου, Ἀθανασίου Σχοποπούλου, Θεοδώρου Μπερεσιανῶ καὶ Κωνσταντίνου Ἀθανασίου, κατόικων Κομποτίδων, καὶ Παναγιώτου Πατῆ ἢ Ἀναγνωστοπούλου,

κατοικοῦντος εἰς Κωσταλέξη τῆς Φθιώτιδος, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 12 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 97 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τρίτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 53.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Ν. Φλογαίτου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ὀκτωβρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κληρονομίᾳ ἀρμοδιότητος αἰτήσιν, τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως.

Ὁ Εἰσηγητὴς τοῦ β' δικροῦς Στρατοδικείου, ἐνεργήσας κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργείου, προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν κατὰ τοῦ πρώην Μοιράρχου Ἀρκαδίας Γεωργίου Κλεώπα, κατηγορηθέντος ὅτι, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐκράτησε μέρος ἐκ τοῦ μισθοῦ καὶ ἄλλων δικαιωμάτων διαφορῶν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν αὐτοῦ εὐρισκομένων ὑπαξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς καὶ χωροφυλάκων, διεύθυνε τὰ ἀρροῶντα τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἔγγραφον πρὸς τὸ ρηθὲν ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργεῖον, παρατηρήσας διὰ τοῦ ἀπὸ Α. Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 130 ἐγγράφου του, ὅτι αἱ εἰς τὸν εἰρημένον πρώην Μοιράρχον Ἀρκαδίας ἀποδόμεναι πράξεις εἰσὶ κοιναί, καὶ ὡς τοιαῦται ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν Ποινικῶν δικαστηρίων, καὶ ὅτι ἐπομένως θεωρεῖ ἑαυτὸν ἀναρμόδιον. Τὸ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργεῖον διεύθυνε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέα, ὡς ἀρμόδιον δῆθεν τὴν προβῆ εἰς τὴν περαιτέρω ἀνάκρισιν αἰτήσας, ὅστις θεωρήσας ὅτι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος πράξεις δὲν εἶναι ἐκ τῶν κοινῶν, ἀλλὰ συνιστῶσι παράβασιν καθήκοντος τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ πρώην Μοιράρχου Ἀρκαδίας, ἐνυπάρχοντος εἰς τὴν φύσιν καὶ ιδιότητα τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ἢ

διαγεγραμμένου δι' ἐτέρων ὁδηγιῶν, καὶ ὅτι ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρ. 173 τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς, καὶ τὸ ἄρθρ. 38 τῆς Ποιν. Δικονομίας, αἱ πράξεις αὗται ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Στρατιωτικῶν δικαστηρίων, ὑπέβαλε τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπόθεσιν εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν, ὅπερ ἀπεφάνητο ἐαυτὸ ἀναρμόδιον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 573 βουλευματός του, συμφώνως μετὰ τῶν προεκτεθεισῶν παρατηρήσεων τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, ὅστις ἀπευθύνει τὴν αἴτησίν του πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα, ἐξητήσατο νὰ κανονισθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀρμοδιότης πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

Ἀκοῦσαν τὸν Εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν, καὶ

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ χωροφυλακὴ, κατὰ τὸ 2 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1833 Διατάγματος, καὶ τὰ ἄρθ. 243 καὶ ἐπόμενα τοῦ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ἀποτελοῦσα συμπληρωτικὸν μέρος τοῦ στρατοῦ, ἐκτὸς τῶν καθηκόντων τῆς ὡς ὑπαλλήλου διοικητικῆς καὶ δικαστικῆς Ἀστυνομίας, ἐκπληροῖ καὶ καθήκοντα στρατιωτικὰ, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 134 τοῦ αὐτοῦ κανονισμοῦ, καὶ τὸ 38 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικονομίας, οἱ χωροφύλακες ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικά Ποιν. δικαστήρια, ἕνεκα τῶν κοινῶν Πταισμάτων καὶ Κακουρηγμάτων, τὰ ὁποῖα πράττουσιν ἐνῶ ἐνεργοῦσιν ὡς Διοικητικῆς καὶ δικαστικῆς Ἀστυνομίας ὑπάλληλοι, διὰ δὲ τὰ πταίσματα καὶ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα πράττουσιν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὑπόκεινται εἰς μόνην τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου αἱ ἀποδιδόμεναι πράξεις εἰς τὸν πρῶτον Μοίραρχον Ἀρκαδίας Γεώργιον Κλεώπαν, ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνητο τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 573 βουλευματός του, πραχθεῖσαι περὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, διότι αὗται ἀφορῶσι τὰς παρὰ τοῦ κατηγορουμένου γενομένας δῆθεν παραβάσεις, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ καθηκόντων, καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὴν διανομὴν τῆς μισθοδοσίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὑπαξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς καὶ χωροφυλάκων, καθήκον εἰς τὸν κανονισμὸν τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας διαγεγραμμένον.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, ἀποφαίνεται ἀρμόδιον τὸ ἐν Ναυπλίῳ Β' διαρκὲς Στρατοδικεῖον,

πρὸς ἐκδίκασιν τοῦ πρῶτη Μοιράρχου Ἀρχαδίας Γεωργίου Κλεώπα, κατηγορουμένου ὅτι, ὅτε διετέλει οὗτος ἐν ἐνεργείᾳ Μοίραρχος Ἀρχαδίας, κατὰ διαφορὰς ἐποχὰς ἐκράτησε μέρος ἐκ τοῦ μισθοῦ καὶ ἄλλων δικαιωμάτων διαφορῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του εὕρισκομένων ὑπαξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς καὶ χωροφυλάκων, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης, νὰ λογισθῶσιν εἰς βῆρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἐνδεκάτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδυσμοσιεύθη τὴν 16 Νοεμβρίου 1844.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 54.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάττη, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάτσωνος Ἐμ. Κοκκίνου Παρέδρου, ἀπόντος τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Β. Κουρουτοπούλου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἰ. Γ. Ν. Μαυροματάτου, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Νοεμβρίου 1844, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Ἀντεισαγγελέως.

Ὁ Ἀ. Διαμνητάκος κατεμήνυτε πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέα τὸν Κ. Παππακωσταντόπουλον καὶ Σταυριανὸν Μενούτην ἐξ Ἀνωγείων καὶ τοὺς ἐκ Παλαιοπαναγιᾶς Ἀντων. καὶ Κωνστ. ἀδελφοὺς Χαντζαίους, ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς 30 Ἰουλίου ε. ε. ἐπὶ κεφαλῆς πολλῶν ἄλλων, ὑπῆγον εἰς τὴν ἐν παλαιᾷ Παναγιᾷ οἰκίαν του, καὶ ἀφοῦ συνέθλασαν μὲ λίθους τὰς κεράμους τῆς στέγης τὴν θύραν καὶ δύο παράθυρα, ἤγαγκάσθη αὐτὸς μετὰ τῆς συζύγου του, νὰ ἐξέλθωσι δι' ἐὸς παραθύρου, φοβηθέντες καὶ διανυκτερεύσαντες μακρὰν τῆς οἰκίας του· τὴν ἐπιούσαν δὲ ἐπέστρεψαν καὶ εὔρον ἐλλείποντα ἀπὸ τὴν οἰκίαν 300 δραχμάς, 20 λίτρας κουκούλια, δακτυλίδια δύο χρυσᾶ, καὶ ἓνα πίθον σπατμένον καὶ γυμένον τὸ ἐν αὐτῷ ἔλαιον ὀκτάδων 100 κτλ. Διαταχθείσης καὶ περαιωθείσης τῆς περὶ τῶν πράξεων τούτων ἀνακρίσεως, τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμολειοδικῶν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 259 βουλευματος, ἔπαυσε πρὸς καιρὸν τὴν περαιτέρω καταδίωξιν κατὰ τῶν ἀνωτέρω καταμηνυθέντων. Ἀνακοπέντος τοῦ βουλευματος τούτου,

καὶ ὑποβληθέντος εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, ὁ παρ' αὐτοῖς Ἀντισταγγελεὺς, ἐξητήσατο νὰ μεταρρυθμηθῇ τοῦτο καὶ νὰ παραπεμφθῶσιν οἱ μνησθέντες ὡς ὑπαίτιοι διαταράξεως κοινῆς εἰρήνης, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρ. 193 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου. Τὸ δὲ Συμβούλιον τοῦτο διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 120 βουλευμάτος του, παρέπεμψε τοὺς διαληφθέντας κατηγορουμένους εἰς τὸ ἀκροατήριον, τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου, ἵνα δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὴν 30 Ἰουνίου ε. ε. ὁμοῦ μὲ ἄλλους πολλοὺς ἀγνώστους, εἰσέβαλον παρανόμως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀναστασίου Διαμαντάκου εἰς παλαιὰν Παναγιάν, ἐπιχειρήσαντες αὐτίθι πράξεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἶχον κανέν δικαίον, ταραξάντες δι' ἀπροετοῦς τρόπου τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην αὐτοῦ, καὶ πράξαντες βιαιοπραγίαν εἰς πράγματα, ἥτοι συνθλάσαντες τὰς κεράμους διὰ λιθοβολίσεων καὶ τοὺς πθους· καὶ ὅτι ἠνωμένοι ὄντες, ταυτοχρόνως ἐπροξένησαν ἐκ προθέσεως φθορὰν εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του, ὑπερβαίνουσαν τὴν ἀξίαν εἴκοσι δραχμῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τετρακοσίων, ἥτοι ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθρ. 422 § 1, 201. § 2 καὶ 109 τοῦ Ποιν. Νόμου. Τοῦ Βουλευμάτος τούτου, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Ἀντισταγγελεὺς ἐζήτησεν τὴν ἀναίρεσιν, ἐπὶ ψευδῇ καὶ ἐσφαλμένῃ ἐρημηγείᾳ τοῦ 193 ἀρθροῦ τοῦ Ποιν. Νόμου. Ὁ δὲ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελεὺς ὑπέβαλε τὴν αἴτησιν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον, ἀποῦ προηγουμένως ἐκλήτευσε τοὺς ἀναιρεσιβλήτους, διὰ νὰ παρασταθῶσιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, κατὰ τὴν δικάσιμον διὰ πληρεξουσίου αὐτῶν.

Ἀκούσαν τὴν ἔχθεισιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν διορισθέντα ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσιβλήτων Σ. Τριανταφύλλην δικηγόρον.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 193 τοῦ Ποιν. Νόμου, δύο εἶναι τὰ στοιχεῖα τ' ἀποτελοῦντα τὴν διατάραξιν τῆς κοινῆς εἰρήνης, ἡ ἔνωσις πολλῶν γινομένη ἐπίτηδες πρὸς παράνομον εἰσβολὴν εἰς ξένας οἰκίας, καὶ αὐτὴ ἡ παράνομος εἰσβολή.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, οἱ ἀναιρεσιβλήτοι δὲν ἠνώθησαν ἐπίτηδες μετ' ἄλλων, διὰ νὰ εἰσπέσωσιν παρανόμως εἰς ξένας οἰκίας· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τοῦτο, ὀρθῶς ἐπράξε μὴ χαρακτηρίσαν τὴν πράξιν των ὡς διατάραξιν κοινῆς εἰρήνης, καὶ δὲν ἠρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ μνησθὲν 193 ἀρθρ. τοῦ Ποιν. Νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν

Ναυπλίου Ἐφετάς, Ἀντισαγγελέως, γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 120 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, καὶ ἀποφατίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης λογιθῶσιν εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τρίτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους. Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 55.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Β. Κουρουσοπούλου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος γρῆς Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομάτου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰωάννου Μιχαλέα, καὶ Ἰωάννου Μαντέα, μὴ ἐμφανισθέντων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἐδ. Μάσσωνος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα ἐπὶ ἀκροατηρίου τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, καθότι οἱ αἰτοῦντες αὐτὴν, κλητευθέντες προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθησαν, οὔτε αὐτοπροσώπως οὐδὲ διὰ πληρεξουσίου των.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 492 ἄρθρ. τῆς Ποιν. Δικονομίας, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ἀκοῦσαν τὸν Εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν, καὶ καταδικάζει τὸν ἠττηθέντα εἰς τὸ πρόστιμον καὶ εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, οἱ ἀναιρεσεῖοντες κλητευθέντες διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 8,060 κλήτεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέως δὲν ἐνεφανίσθησαν οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε δι' ἐπιτρόπου αὐτῶν κατὰ τὴν δικάσιμον, καὶ τοὶ παρελθούσης τῆς προθεσμίας τῶν δεκαῆξ ἡμερῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Μιχαλέα καὶ Ἰωάννου Μαντέα, κατοίκων Πραστείων τοῦ δήμου Καρδαμῆλης τῆς Μαιωνίας γενομένην κατὰ τῶν ἀπὸ 26 Μαΐου 1844, ὑπ' ἀριθ. 52 καὶ 53 ἀποφάσεων τοῦ Πταισματοδικείου Κάμπου,

καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν πενήτηναια δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν τριακοστὴν Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 56.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Φενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάου, καὶ παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Δεκεμβρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Λουκᾶ Μπλαβούκου ἢ Ντρένια, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Κ. Π. Πλατύ.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν ἀπὸ 10 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 4,639 παρεπέμφθη ὁ ρηθεὶς Λουκᾶς Μπλαβούκας εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακούργιοδικεῖον διὰ τὴν δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ἔτι κατὰ τὴν 21 Ἰουλίου 1844 εἰς τὸ χωρίον Χασιά τοῦ δήμου Φυλῆς, ἀπρομελετητῶς, εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀσμῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσε ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τῆς Ὀρσῆς συζύγου τοῦ Ἀναστασίου Λέκα. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι Κακούργιοδικεῖον καὶ συζητήσεως γενομένης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν 14 Ὀκτωβρίου ε. ε. οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐκήρυξαν ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον Λουκᾶν Μπλαβούκην, ὅτι κατὰ τὴν 21 Ἰουλίου ε. ε. εἰς τὸ χωρίον Χασίων τοῦ δήμου Φυλῆς, ἀπρομελετητῶς καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀσμῆς ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τῆς Ὀρσῆς συζύγου τοῦ Ἀναστασίου Λουκᾶ ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 9 ἀποφάσεώς του κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς δεσμὰ δεκαπέντε ἐτῶν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: I, Διότι περαιωθείσης τῆς περὶ ἀποδείξεως διαδικασίας, καὶ διατάξεως τοῦ Κ. Προέδρου τῶν Συνέδρων διακοπὴν, πρὸς στιγ-

μιαίαν αναφυχήν οί ένορκοι δέν έπρεπε ν' αναχωρήσουν εις τας οικίας των και να λάβουν συγκοινωνίαν έξωθεν, απαγορευομένην παρά του Νόμου 2, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων κακῶς καθυπέβαλεν ὑπ' ὄψιν τῶν ἐνόρκων ἔκθεσιν νεκροφίας ἄκυρον, καί τοι προσβληθεῖσαν, θεωρηθεῖσαν μόλα ταῦτα ἔγκαιρον παρ' αὐτῶν, ἐνῶ δέν ὑπῆρχεν ἔκθεσις ὀρκοδοσίας τοῦ ἱατροῦ, οὔτε ἐφαίνετο ἀπὸ ἄλλο ἔγγραφον, ὅτι ὁ ἱατρὸς οὔτος ὠρκίσθη ἅπαξ διὰ νὰ ἐνεργῇ τοιαύτας δικαστικοῖατρικὰς ἐκθέσεις, καί ἐνῶ ἡ ἔκθεσις συνετάχθη εἰς ἄλλο μέρος παρ' ἐκεῖνο, ὅπου ἔγεινεν ἡ νεκροφία 3, Διότι μὴ παραιτηθεὶς ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων, ἀλλ' ἀναδεχθεὶς τὰ χρέη τούτου ἄλλος διὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν λοιπῶν, δέν ἔγεινεν ὁ διορισμὸς συμφώνως μὲ τὸν Νόμον, ἀλλὰ παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις οὐσιώδους τύπου 4, Διότι οἱ Συνέδροι κακῶς κατεδίκασαν αὐτὸν εἰς δεσμὰ δεκαπέντε ἐτῶν, ἐνῶ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δέν ἀναφέρει, ὅτι ἡ ἀνθρωποκτονία ἐνεργήθη εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς καὶ ἄνευ τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 293, § 2 καὶ 3 ἐλαφρυτικῶν περιπτώσεων· καὶ 5, Διότι τὸ πρῶτον τεθὲν ζήτημα, καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀόριστος καὶ ἀσαφής.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Δρ. Ν. Δρόσου, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ δέν ἐξάγεται παντάπασι ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, μηδ' ἄλλη τις ἀπόδειξις προσήχθη, ὅτι οἱ ἔνορκοι ἔλαβον συγκοινωνίαν έξωθεν διαρκούσης τῆς πρὸς ἀναφυχήν τῶν ἐνόρκων καὶ τῶν Συνέδρων γενομένης στιγμιαίας διακοπῆς τῆς συζητήσεως, ὅθεν ὁ λόγος, ὅτι οἱ ἔνορκοι ἀπεχώρησαν εἰς τὰ καφενεῖα καὶ τὰς οικίας των, καθ' ὃν καιρὸν ἔλαβε χώραν ἡ ῥηθεῖσα διακοπὴ τῆς συζητήσεως, εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀκυρώσεως τῆς νεκροφίας αἴτησις τοῦ ἀναιρεσειοντος ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 8 ἀποφάσεως τῶν Συνέδρων, μὴ ζητηθείσης δι' ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, δέν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ λόγος οὔτος.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως ἐξάγεται, ὅτι ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἐκλέχθη παμφηρεῖ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐνόρκων, ἐπομένως δέν εἶναι ἀληθές, ὅτι δέν ὑπῆρξεν ἡ συναίνεσις τοῦ διὰ τοῦ κλήρου λαχόντος τὴν θέσιν τοῦ προϊσταμένου, διότι εἰς τὴν ὁμόψηφον ἐκλογὴν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ συναίνεσις τούτου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀπέδειξε τὸν ἀναιρεσειόντα ἔνορχοι τοῦ ὅτι ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἀπερά-

σισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν· ἐπομένως οἱ Σύεδροι ὀρθῶς ἐφήρυσαν τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 293 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τὸ ὁποῖον προβλέπει καὶ τιμωρεῖ τὴν πράξιν, τῆς ὁποίας ὁ ἀναιρεσεῖων ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὃ δὲ λόγος, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναφέρηται εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν, ὅτι δὲν ἔλαβον χώραν αἱ εἰς τὸν 2 καὶ 3 § διαλαμβανόμεναι ἐλαφρυντικαὶ περιπτώσεις, εἶναι ὅλως διόλου ἀνυπόστατος, διότι αἱ ἐλαφρυντικαὶ αὗται περιπτώσεις τίθενται διακεκριμένως εἰς τὸ ζήτημα τότε μόνον, ὅταν ἐκ τῆς συζητήσεως προκύπτει, ὅτι ἔλαβον αὗται χώραν, ὅπερ δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ διὰ τοὺς ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει διαλαμβανομένους λόγους, ἐπίσης ἀνυπόστατος εἶναι καὶ ὁ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προστεθεὶς λόγος τοῦ ὅτι ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἀόριστος καὶ ἀσαφής, διότι αὕτη δὲν περιέχει τὰς ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις, περὶ ὧν ἔγεινε λόγος εἰς τὴν προηγουμένην σκέψιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Λουκᾶ Μπλαβούκου ἢ Ντρένια, κατοικοῦ Χασιῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 9 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς εἰκοσιεννέα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἐβδόμην Δεκεμβρίου τ. Ὑ γιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδῆμοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 57.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ῥενιέρη, Ἐδ. Μάτσωνος, Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμιάτου, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ Πέτρου Μιχαὴλ Κορτέση, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Χ. Κρασιᾶ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ἐξ Ἄνδρου Πέτρος Μιχαὴλ Κορτέσης, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 116 καὶ ἀπὸ 5 Αὐγούστου ε. ε. βουλευμάτος τοῦ Συμ-

βουλίου τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν, ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου, ἵνα δικασθῆ ὅτι τὴν 31 Μαρτίου ε. ε. εἰς χωρίον Πλουμάρι τῆς Μιτυλήνης ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου Ματαράγκα, τραυματίσας αὐτὸν διὰ ξίφους, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 291 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἐν Μεσολογγίῳ συστηθὲν Κακουργιοδικεῖον, καὶ συζητήσεως γενομένης οἱ ἑνόρκοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. Α'. **Ναὶ εἶναι ἑνοχος ὁ Πέτρος Μιχαὴλ Κορτέσης,** ὅτι κατὰ τὴν 31 Μαρτίου 1844, εἰς χωρίον Πλουμάρι τῆς Μιτυλήνης, ἀπεφάσισεν ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου Ματαράγκα, τραυματίσας αὐτὸν διὰ ξίφους. Β'. **Ναὶ εἶναι ἀποδεγείμμενον ὅτι ὁ εἰρημέρος κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὴν πράξιν εἰς κατάστασιν ἀναίτιου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦς του, καθ' ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη συνείδησιν τῆς πράξεώς του καὶ τῆς ἀξιοποίνου αὐτῆς, ἕνεκα μέθης, δηλαδὴ εἰς ἔλλειπῆ ἐνεργείας κατάστασιν τοῦ λογικοῦ του.** Γ'. **Ὅχι δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἦτον μὲν ἐντελῶς ἀποκλεισμένη, εἰς βαθμὸν ὅμως οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἡλαττωμένη.** Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Συνέδρων, ἀπήντησεν ὅτι ἡ γνώμη τῶν ἐνόρκων εἶναι, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔπραξεν μὲν τὴν φόνον, κατὰ τὸ πρῶτον ζήτημα, ἀλλ' ἦτο μεθυμένος, ὅχι ὅμως εἰς τοιαύτην καιάστασιν, ὥστε νὰ μὴ ἔχη συνείδησιν τῆς πράξεώς του, ἐντελῶς οὕτως ἀποκλεισμένης τῆς ἐνεργείας τοῦ λογικοῦ του, ἀλλὰ μόνον οὐσιωδῶς τεταραγμένης καὶ ἡλαττωμένης. Ἐρωτηθέντες περὶ τούτου καὶ οἱ λοιποὶ ἑνόρκοι ἀπήντησαν ὁμοφώνως ὅτι αὕτη εἶναι ἡ γνώμη των τὴν ὁποίαν ὁ προϊστάμενός των ἐξέφρασεν. Ἀκολούθως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀπεφάσισε χωρὶς νὰ ἐκδώσῃ ἔγγραφον ἀπόφασιν, νὰ ἀποχωρήσωσιν αὐθις οἱ ἑνόρκοι εἰς τὸ πρὸς διάσκεψιν δωμάτιον, διὰ νὰ διορθώσωσι κατὰ τὴν ἐκφρασθεῖσαν γνώμην των τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῶν. Ἐξελθόντων δὲ τῶν ἐνόρκων, ὁ προϊστάμενος αὐτῶν ἀπήγγειλε τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. **Ναὶ εἶναι ἑνοχος ὁ κατηγορούμενος Η. Μιχαὴλ Κορτέσης,** ὅτι κατὰ τὴν 31 Μαρτίου 1844, εἰς χωρίον Πλουμάρι τῆς Μιτυλήνης, ἀπεφάσισεν ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου Ματαράγκα, τραυματίσας αὐτὸν διὰ ξίφους. Β'. **Ὅχι δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὁ εἰρημέρος κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὴν πράξιν, εἰς κατάστασιν ἀναίτιου συγχύσεως**

τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦς του, καθ' ἣν δὲν ἐδύνατο νὰ ἔχη συνείδησιν τῆς πράξεώς του, καὶ τοῦ ἀξιοποίνου αὐτῆς ἐνεκα μέθης, δηλαδὴ εἰς ἑλλειπῆ ἐνεργείας κατάστασιν τοῦ λογικοῦ του. Γ'. Ναὶ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ τοῦ κατηγορουμένου, δὲν ἦτον μὲν ἐντελῶς ἀποκλεισμένη, εἰς βαθμὸν ὅμως οὐσιωδῶς τετραγαμμένη καὶ ἡλαττωμένη. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ἀκοῦσαν τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν κατηγορούμενον, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 27 ἀπόφασιν, δι' ἧς κατεδίκασε τὸν εἰρημένον Πέτρον Μιχαὴλ Κορτέσην εἰς πέντε ἐτῶν εἰρητὴν κτλ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1, διότι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του καὶ παρεβίασε τὸ δεδικασμένον, καθότι ἀφοῦ διὰ τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας των οἱ ἑνορκοὶ ἀπεφάνθησαν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔπραξε τὴν πρᾶξιν, εἰς ἑλλειπῆ ἐνεργείας κατάστασιν τοῦ λογικοῦ του, δὲν ἐδύνατο πλέον τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, νὰ παραπέμψῃ αὐτοὺς εἰς τὸ δωματίον των διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν των, ἥτις οὔτε ἀντιφατικὴ οὔτε ἀτελής ὑπῆρχεν, ἀλλὰ ὄφειλε νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόλυσίν του. 2, Διότι περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως, καθότι ὁ διορισθεὶς παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων υπερασπιστὴς τοῦ ἀναιρεσειόντος δικηγόρος, μετὰ τὴν ἀπολογίαν του ἀνεχώρησε ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, καὶ ἄφησεν αὐτὸν μέχρι τέλους ἀνυπεράσπιστον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυρομμάτου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθ. 436—443 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καὶ 180 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀπαγγελθεῖσα ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου των, καὶ σαφὴς οὔσα καὶ ἐντελής ἐφ' ἑλῶν τῶν τεθέντων αὐτοῖς ζητημάτων, καθίσταται ἀμετάκλητος, μὴ ἐχόντων πλέον ἐξουσίαν τῶν ἐνόρκων, πρὸς ἔκδοσιν νέας, μόνον δὲ ἐν περιπτώσει ἀτελείας ἢ ἀντιφάσεως τῆς ἐτυμηγορίας, ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, δύναται καὶ ὄφειλε μάλιστα δι' ἐγγράφου ἀποφάσεώς του, διαδηλοῦσης τὴν ἀτέλειαν ἢ ἀντίφασιν τῆς ἐτυμηγορίας, νὰ διατάξῃ τοὺς ἐνόρκους ν' ἀπέλθωσιν εἰς τὸ δωματίον τους πρὸς ἔκδοσιν νέας ἐτυμηγορίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἢ τὸ πρῶτον ἀπαγγελθεῖσα ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων ἐτυμηγορία, ἂνευ οὐδεμιᾶς οἰκθοῦν παρατηρήσεως τῶν ἐνόρκων, μετὰ προσηρηθεῖσαν μάλιστα διασάφησιν ἐπὶ τῶν ζητημάτων, ζητη-

θεΐσαν παρά τοῦ προέδρου τῶν Συνέδρων ἐκ μέρους τῶν ἐνόρκων διὰ τοῦ προϊσταμένου των, ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς καταφαίνεται, ἐντελής καὶ μὴ ἀντιφατικὴ οὖσα, κατέστη ἀμετάκλητος, καὶ τὸ δι' αὐτῆς ἀποκτηθὲν δικαίωμα τοῦ κατηγορουμένου ἀναφείρετον· ἐπομένως μήτε ὁ Πρόεδρος μήτε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ἠδύναντο νὰ ἔλθωσι περὶ τῆς ἐτυμηγορίας εἰς συνδιαλέξεις μετὰ τῶν ἐνόρκων, οἵτινες ὡς ἐρρέθη, οὐδεμίαν οἰκοθεν ἔκαμον παρατήρησιν εἰς τὸν προϊσταμένον των, καθ' ὃν καιρὸν ἀπήγγειλεν αὐτῇ, καὶ κατὰ συνέπειαν αὐτῶν νὰ πέμψωσιν εἰς τὸ δωμάτιον τοὺς ἐνόρκους πρὸς ἔκδοσιν νέας ἐτυμηγορίας, ἐνῶ εἶχε παύσει πλέον ἢ δικαστικῆ των ἐξουσία μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας.

Ἐπειδὴ παρά τὰ ἄνω ἐκτεθέντα καὶ ἐναντίον τοῦ δεδωκεμένου ἤδη, ἢ ἐκδοθεῖσα δευτέρα ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων θεωρεῖται ὡς ἄκυρος καὶ μὴ οὖσα, ἐπομένως καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐσφαλμένως ἐφαρμόσασα τὸν Νόμον ἐπὶ τοιαύτης ἐτυμηγορίας, εἶναι κατὰ τὸ ἀρθρ. 458 § 19 τῆς Ποιν. Δικονομίας πάντῃ ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 500 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀναιρεθείσης ἀποφάτεως τινος ἐπὶ ἐσφαλμένη ἐφαρμογῇ τοῦ Ποιν. Νόμου, ὁ Ἄρειος Πάγος ἢ ἐφαρμόζει αὐτὸν ἢ ἀπολύει τὸν καταδικασθέντα, μὴ οὖσης τῆς πράξεως κολασίμου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐκ τῆς πρώτης ὡς ἄνω ἐκτίθεται ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐξάγεται ἀριδῆλως ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπραξε μὲν τὴν πρᾶξιν, δι' ἣν ἐκατηγορεῖτο, ἀλλ' ἐπραξεν αὐτὴν, ἐντελῶς ἔχων ἐξ ἀναίτιου μέθης ἀποκεκλεισμένη τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ του, ἐπομένως ἡ πρᾶξις αὐτὴ ἐκτελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου εἰς τοιαύτην κατάστασιν νοδὸς εὐρισκομένου, δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς αὐτὸν, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 86 § 4 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὀρίζοντος, « πρᾶξις τις δὲν » δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐξετέλεσαν ταύτην, « ἐνῶ δὲν ἦσαν κύριοι τῆς γρήσειος τοῦ λογικοῦ· εἰς τὴν τάξιν δὲ » τῶν τοιούτων ἀήκουσιν ἰδίως (§ 4), ὅσοι ἐξετέλεσαν τὴν πρᾶξιν εἰς κατάστασιν ἀναίτιου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοδὸς, καθ' ἣν δὲν ἐδύναντο νὰ ἔχωσι συνείδησιν τῆς πράξεώς των » ἢ τοῦ ἀξιοποίνου αὐτῆς. »

Διὰ ταῦτα ἀναρεῖ τὴν ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1844, ὑπ' ἀριθ. 27 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Συνέδρων, ἡπολύει τὸν Πέτρον Μιχαὴλ Κορτέση ἐντελῶς τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, διατάσσει τὴν ἀποφυλάκισίν του, καὶ τὴν ἐγγραφὴν τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀνααιρεθείσης, καὶ

τὴν δημοσίευσίν τῆς διὰ τῆς ἑφημερίδος, ἐπιβάλλει δὲ τὰ ἔξοδα εἰς βῆρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην τετάρτην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 58.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ τῶν δικηγόρων Λ. Μελά καὶ Ἀ. Τολμίδου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἰω. Γ. Ν. Μαυροματάτου καὶ Β. Κουρουσοπούλου, καὶ τοῦ Παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου, παρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἐδ. Μάτσωνος, καὶ τοῦ υπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 23 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀντωνίου Κυριακίδου, υπομοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Γ. Ἀ. Ράλλη.

Ὁ ῥηθὲς Ἀντώνιος Κυριακίδης, κλητευθεὶς κατὰ συνέπειαν βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν ἐνώπιον τῶν ἐν Λαμία Πλημμελειοδικῶν ὑπὸ τοῦ παρ' αὐτοῖς Εἰσαγγελέως διὰ τὴν δικάσῃ κατὰ τὴν πρώτην Ἰουνίου ε. ε. ὡς ὑπαίτιος, ὅτι κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1839 ἔτους, διατάξας εἰς τὸ χωρίον Πλέσσα τὴν σύλληψιν καὶ φυλάκισιν τοῦ Δημητρίου Κοκομοστοῦ, καὶ ἀκολούθως ἀπολύσας αὐτὸν ἐπὶ ἀμοιβῇ, λαβὼν τεσσαράκοντα τέσσαρα τάληρα, παρεβίασε τὰ ἰδιαιτέρα καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας του, ἣ δὲ παράβασις αὕτη ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας, καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς, ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη ἐρήμην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 82 ἀποφάσεως. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὁ ῥηθὲς Ἀ. Κυριακίδης ἀνέκοψε κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκρατηρίου συζήτησιν, ὁ πληρεξούσιος τοῦ κατηγορουμένου ἐπρότεινε τὴν ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἀναβολὴν τῆς δίκης διὰ τὴν δυνηθῆναι τὴν παραστῆσθαι μάρτυρας εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἀνυπάρκτου τῆς κατηγορίας καὶ ὅτι εἶχεν ἀνωτέραν διαταγὴν τὴν συλλαμβάνη τοὺς ὑπόπτους ληστὰς καὶ ἄλλων ἀνομημάτων, καὶ ἀφοῦ τοὺς καθυποβάλλη εἰς ἐγγύησιν τὴν τοὺς ἀπολύη. Τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 99 ἀ-

ποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν του πεισθὲν, ὅτι ἡ αἰτησίς του εἶχε σκοπὸν ματαιίας ἀναβολῆς, καθόσον ὁ κατηγορούμενος ἤβουλοτο ἂν ἤθελε νὰ προτάξῃ πρὸ πολλοῦ τὰς ἀποδείξεις του, καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 4 Ιουλίου 1844 ὑπ' ἀριθ. 100 ἀποφάσεώς του κηρύξαν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον τῆς προσαφθείσης αὐτῷ πράξεως, κατεδίκασεν αὐτὸν, δυνάμει τῶν ἄρθρων 487 καὶ 24 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, εἰς 500 δραχμῶν πρόστιμον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, καὶ συγχρόνως διέταξε τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἔκπτωσιν του, τὴν στέρησιν τῶν συνημμένων μετ' αὐτῆς δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων καὶ τὴν ἐπὶ τρία ἔτη ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Ἀντώνιος Κυριακίδης ἐξητήσατο τὴν ἀναίρεσιν, καθὼς καὶ τῆς παρεμπιπτούσης ὑπ' ἀριθ. 99, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1, Διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμία Πλημμελειοδικῶν ἀπορρίψαι τὴν αἴτησιν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσεῖοντος περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ μάρτυρας καὶ ἀποδείξεις περὶ τοῦ ὅτι οὗτος εἶχε διαταγὰς ῥητὰς τῶν προϊσταμένων του ν' ἀπολύῃ ἐπὶ ἐγγυήσει τοὺς ὡς ὑπαιτίους ληστὰς συλλαμβανομένους, περιώρισεν οὐτιωδῶς τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως. 2, Διότι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη καὶ ψευδῶς ἠρμηνεύθη τὸ 487 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὡς παραβάτης τοῦ ὁποίου ἐκηρύχθη ὁ ἀναιρεσεῖων· καθότι, ἐπὶ τὸ πραγματικὸν τῆς ὑποθέσεως συνίστατο κατὰ τὴν κατηγορίαν, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων ἔλαβε χρήματα καὶ ἀπέλυσε τὸν συλληθέντα ὡς ὑποπτον ληστείας Κοκομητῆν, ἐδικάσθη μ' ὄλον τοῦτο καὶ κατεδικάσθη διὰ πράξιν, προβλεπομένην ἀπὸ τὸ ἄρθρον 487 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καθ' ὃ ἡ ὠφέλεια πρέπει νὰ ἦναι σκοπὸς τῆς παραβάσεως τῶν καθηκόντων τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ οὐχὶ τὸ μέσον τῆς παραβάσεως αὐτῆς, ὅπως ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Στ Γαλάτου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθεν κατὰ τὸν Νόμον.

Ὡς πρὸς τὸν λόγον ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 99 προδικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 167 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας προκύπτει, ὅτι ἐπιτρέπεται μὲν εἰς τὸν κατηγορούμενον νὰ ζητήσῃ τὴν εἰς ἄλλην συνεδρίασιν ἀναβολὴν τῆς δίκης διὰ λόγους οὐτιωδεις, ἀλλὰ τὸ οὐσιῶδες τῶν λόγων ἐναπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου προτεινόμενος τοῦ συνηγόρου τοῦ ἀναιρεσεῖοντος Ἀντωνίου Κυριακίδου κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς 4 Ιου-

λίου ε. ε. ενώπιον τῶν ἐν Λαμία Πλημμελειοδικῶν τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἤθελε νὰ προσκαλέσῃ μάρτυρας, τοὺς ὁποίους δὲν ἔλαβε εἶπεν καιρὸν νὰ προσκαλέσῃ διὰ τὴν ἀποδείξιν, ὅτι ἐσκευωρήθη ἢ κατ' αὐτοῦ γενομένη κατηγορία καὶ ὅτι εἶχεν ἀνωτέρας διαταγὰς νὰ ἐνεργῇ ἔκτακτα μέτρα κατὰ τῶν ὑπόπτων ληστείας καὶ ζωοκλοπῆς, ἤτοι νὰ τοὺς συλλαμβάνῃ καὶ νὰ τοὺς ἀπολύῃ ἐπὶ ἐγγυήσει, δακτύλιος δὲν εὑρίσκειν ἀφορμὴν καταδιώξεως, τὸ δικαστήριον ἐκτιμῆται τοὺς λόγους τῆς ἀναβολῆς καὶ θεωρήσαν, ὅτι ἡ αἴτησις δὲν εἴπεν, εἰμὴ πρὸς ἀπέραντον ἀναβολὴν τῆς δίκης, καθόσον τὰ μέσα τῆς υπερασπίσεως, τὰ ἑποῖα ἐπρότεινεν ὁ κατηγορούμενος τὴν ἀποδείξιν, δὲν τὰ εἶχε ποτέ προβάλλει οὔτε ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, οὔτε κατὰ τὴν γενομένην ἀνακοπὴν τοῦ βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Λαμία Πλημμελειοδικῶν, καὶ διότι εἶχεν ἀρκετὸν καιρὸν νὰ προσκαλέσῃ τοὺς μάρτυρας αὐτοὺς, προσέτι δὲ, διότι ἡ ἀποδείξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος δὲν ἐδύνατο νὰ τὸν ὠφελήσῃ, καθότι καὶ διαταγὴν ἀνωτέραν ἢ εἶχεν, αὕτη δὲν τὸν ἀπήλλαττε τῆς ἐνοχῆς, διότι καμμία ἀρχὴ δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ δώσῃ τοιαύτην διαταγὴν, ὥστε τὴν ἀπαλλάτῃ τοὺς ὑπόπτους ληστείας ἐπὶ ἀπλῆ ἐγγυήσει, ἢ νὰ συλλαμβάνωνται ὑπόπτοι καὶ νὰ μὴ παραπέμπωνται εἰς τοὺς ἀρμοδίους ἀνακριτὰς καὶ διότι ἡ διαταγὴ ἔπρεπε νὰ ᾖ ἐγγραφὸς, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν δὲν παρεβίασε τὸ ἄρθρον 167 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, οὔτε τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως.

Ὡς πρὸς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100 ἀποφάσεως, διότι εἶπεν κακῶς ἡρμηγυῆθη τὸ ἄρθρον 487 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ γενομένη κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑπομοιράρχου Ἀντωνίου Κυριακίδου κατηγορία, συμφώνως μὲ τὸ βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Ἰφειτῶν, συνέστατο εἰς τὸ ἔτι κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1839 εἰς τὸ χωρίον Πλέσσα, διατάξαι τὴν σύλληψιν καὶ φυλάκισιν τοῦ Δημητρίου Κοκομοῦ καὶ ἀκολούθως ἀπολύσας αὐτὸν ἐν Ἀμφίσσῃ, ἀφοῦ ἔλαβε 44 τάλληρα, παρέβη τὰ ἰδιαίτερα καθήκοντα τῆς υπηρεσίας του, ἡ δὲ παράβασις αὕτη ἐγένετο ἐπὶ σκοπῶ ἰδίας ὠφελείας, καὶ ἐκ τῆς γενομένης συζητήσεως ἡ κατηγορία αὕτη ἐβεβαιώθη, ἐπομένως τὸ δικαστήριον καλῶς ἐφῆρμονεν εἰς τὰ ἀποδειχθέντα περιστατικὰ τὸ ἄρθρον 487 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ἀντωνίου Κυριακίδου, ὑπομοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς, διαμένοντος προσωρινῶς εἰς Ναύπλιον, ἧς ἐγένετο κατὰ τῶν ἀπὸ 4 Ἰουλίου 1844 ὑπ' ἀρθ.

99 καὶ 100 ἀποφάσεων τῶν ἐν Λαμῖα Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήτηντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημερινῆς δραχμᾶς εἰκοσιεπτὰ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην τετάρτην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἑκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 59.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέδρου Χ. Κλονάρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ρενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Ἐμμ. Κοκκίνου Παρέδρου, καὶ Σ. Πήλληχα δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου καὶ τοῦ Παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ πικρόντων τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Ἰω. Μαυρομάτου, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 Νοεμβρίου 1844, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Εὐαγγέλη Κωνσταντίνου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Π. Χαλικοπούλου.

Ὁ ῥηθεὶς Εὐαγγέλης Κωνσταντίνου, καὶ τις Γεώργιος Λιάπης παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 70, καὶ ἀπὸ 22 Μαρτίου ε. ε. βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν Κακουργιοδικείου, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπάκιτοι, ὅτι κατὰ τὴν 19 Φεβρουαρίου ε. ε. κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἀπὸ χωρίον Καστέλλα εἰς Χαλκίδα, κατὰ τὴν θέσιν Λάκκ, θέλοντες νὰ λάβωσιν αὐτογνωμόνως εἰς τὴν κατοχὴν των, τὰ ὁποῖα εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ χρήματα καὶ ἄλλα κινητὰ ὁ Νικόλαος Μπεκιάρης, διὰ νὰ τὰ ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ, καὶ πληγώσαντες αὐτὸν καιρίως κατὰ τὴν κεφαλὴν διὰ πυροβόλου, τὸ ὁποῖον ἐκένωσεν ὁ Γεώργιος Λιάπης, κρατοῦντος αὐτὸν τοῦ Εὐαγγέλη Κωνσταντίνου, ἔβαλον εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν του, καὶ τῷ ἀφῆρσαν τὰ ἐνδύματά του, ἑπτὰ κεφάλια κηροῦ καὶ ὅσα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ χρήματα περίπου τῶν 50 δραχμῶν. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικείου, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσιν οὕτω.

Ναί, ὁ Εὐαγγέλης Κωνσταντίνου εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὴν 19 Φεβρουαρίου 1844, εἰς τὴν θέσιν Λάκα πλησίον τῆς Χαλκίδος, μεθ' ἑνὸς ἄλλου, θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Νικολάου Μπεκιάρη, καὶ τοῦ ἀφῆρσαν διάφορα κινητὰ, καὶ τινὰ χρηματικὴν ποσότητα. Ὅχι ὁ Γεώργιος Ἀθανασίου Σφίνης ἢ Λιάπης δὲν εἶναι ἔνοχος ὅτι κτλ. Ὅχι, ἡ ληστεία αὕτη δὲν ἐπράχθη εἰς δημοσίαν ὁδόν. Ναί, ἡ ληστεία αὕτη ἐπράχθη μεταχειρισθέντων τῶν ληστῶν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς ὄπλα. Ναί, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας ταύτης, οἱ λησταὶ ἐπλήρωσαν διὰ πυροβόλου τὸν Νικόλαον Μπεκιάρη κατὰ τὴν κεφαλὴν· καὶ σκεφθὲν ὅτι ἡ πράξις τῆς ὁποίας ὁ Εὐαγγέλης Κωνσταντίνου ἐκηρύχθη ἔνοχος, τιμωρεῖται ἀπὸ τὰ ἄρθρα 363 § 1 καὶ 364 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς, διὰ τὸν λόγον, ὅτι κακῶς ἐφηρμόσθη ὁ Νόμος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Μ. Ῥενιέρη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ περὶ πληγῶν ζήτημα ἐτέθη συμπεπλεγμένως καὶ ὄχι ἀναλελυμένως, ὡς ἐκ τούτου δὲ προσέκυψε σύγχυσις εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἀποφανθέντες ὅτι καὶ ὁ Εὐαγγέλης Κωνσταντίνου ἐπλήρωσεν, ἐνῶ ὡς ἐκ τῆς κατηγορίας καὶ ἐκ τοῦ παραπομπῆς βουλευμάτος ἐξάγεται ὁ ἕτερος τῶν ληστῶν ἐπυροβόλητε καὶ ἐπλήρωσε τὸν ληττευθέντα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν οἱ ἐνόρκοι ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ Εὐαγγέλης Κωνσταντίνου μεθ' ἑνὸς ἄλλου ἐλήστευσε τὸν Νικόλαον Μπεκιάρη, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας ταύτης οἱ λησταὶ ἐπλήρωσαν αὐτὸν καιρίως, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὀρθῶς ἐφήρμοσε ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἄρθρον 364 τοῦ Ποιν. Νόμου τὸ ὁποῖον τιμωρεῖ μὲ θάνατον ληστὰς, αἵτινες ἐπλήρωσαν τινὰ καιρίως.

Ἐπειδὴ ἂν τὸ περὶ πληγῶν ζήτημα δὲν ἐτέθη ἀναλελυμένως, τοὔτέστι δὲν ἐρωτήθησαν οἱ ἐνόρκοι ἂν ὁ Εὐαγγέλης Κωνσταντίνου ἐπλήρωσεν, ἀλλ' ἐν γένει ἂν δύο λησταὶ ἐπλήρωσαν τὸν Ν. Μπεκιάρη, τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐτυμηγορίας, διότι κατὰ τὴν Ποινικὴν Δικονομίαν, τὰ σύνθετα ζητήματα δὲν ἀπαγορεύονται, ἐκ δὲ τῆς θέσεως ταύτης τοῦ ζητήματος, δὲν προήλθε σύγχυσις τις εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὥστε νὰ καταδικάσῃ τὸν

κατηγορούμενον διὰ τὴν πληγὴν, ἐνῶ ὁ κατὰ τὴν κατηγορίαν αὐτουργὸς τῆς πληγῆς ἦτον ὁ ἔπερος τῶν ληστῶν, διότι κατ' αὐτὴν τὴν κατηγορίαν καὶ οἱ δύο κατηγοροῦνται ὡς αὐτουργοὶ τῆς πληγῆς, τοῦ μὲν ἐτέρου τῶν ληστῶν κενώσαντος τὸ πυρόβολον, τοῦ δὲ Εὐαγγέλιου Κωνσταντίνου ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑποστηρίζαντος ἀμέσως τὴν πράξιν ταύτην διὰ τῆς συνδρομῆς του.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Εὐαγγέλιου Κωνσταντίνου καταίκου Χαλκίδος, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 7 Αὐγούστου 1844, ὑπ' ἀριθ. 92 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημαίνσεως δραχμᾶς εἰκοσιοκτῶ.

Ἀκρίθη καὶ ἀπεφατίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου, τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τεταρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 60.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀ. Πολυζωίδου Ἀντιπροέδρου, Δρ. Ν. Δρόσου, Στ. Γαλάτου, Μ. Ῥενιέρη, Ἐδ. Μάσσωνος, Γ. Γ. Ν. Μαυροματάτου καὶ παρόντων τοῦ τε ἐκπληροῦντος χρέη Εἰσαγγελέως δικαστοῦ Κ. Β. Κουρουσοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστια.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Δεκεμβρίου ε. ε. διὰ τὴν ἀνάγκην τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσιν τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ὑπάτης δημοσίου κατηγοροῦ.

Ὁ Γεώργιος Δημουλᾶς, κάτοικος Διανοκλαδίων τοῦ δήμου Ὑπάτης, κατηγορηθεὶς ἐνώπιον τοῦ αὐτόθι Πταισματοδικεῖου, ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν Ἰουνίου ε. ε. ἀπέκτεινεν ἐκ προθέσεως μίαν χοίρον τοῦ Γ. Κυρίτζη, ἀξίας ἐλάττωνος τῶν εἴκοσι δραχμῶν, ἐδικάσθη τὴν 12 Αὐγούστου ε. ε. καὶ τὸ Πταισματοδικεῖον πεισθὲν ἐκ τῆς καταθέσεως διαφόρων μαρτύρων, ἐκήρυξε διὰ τῆς ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὑπ' ἀριθ. 136 ἀποφάσεώς του ἔνοχον τὸν εἰρημέγον Γ. Δημουλᾶν τῆς πράξεως, δι' ἣν ἐκατηγορήθη, καὶ καταδίκασεν αὐτὸν εἰς πρόστιμον πέντε δραχμῶν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ὑπάτης δημόσιος κατηγορὸς τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ πράξις, περὶ ἧς ὁ λόγος, ἔγεινεν ἐκ προθέσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Κ. Ἀ. Πολυζωίδου καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 481 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας εἰς μόνον τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα ἐπετράπη τὸ δικαίωμα νὰ ζητῆ ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ζητεῖται ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσις παρὰ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ Ὑπάτης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 136 ἀποφάσεώς του.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Πταισματοδικεῖῳ Ὑπάτης δημοσίου κατηγοροῦ, ἣτις ἐγένειεν κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 136 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πταισματοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοσιοκτῶ Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Π Ι Ν Α Ξ

ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΟΙΝΙΚΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ἔτους 1844.

Σημείωσις. Οἱ ἀριθμοὶ σημαίνουσι τὰς Ἀποφάσεις.

ΑΛΛΟΔΑΠΟΙ. Ἄλλοδαποὶ δὲν τιμωροῦνται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διὰ τὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενομένας μετ' Ἑλλήνων κλοπὰς, καὶ ἂν οἱ κλέπται συνελλήφθησαν ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, καὶ τὰ κλοπιμαῖα ἐξησφαλίσθησαν ἐντὸς αὐτοῦ. (13)

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ. Μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιόντος εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀπορρίπτεται ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως. (1 καὶ 50)

Κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, ἀλλὰ συνίμα μὲ τὴν δριστηκὴν. (39)

Ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ Νόμου μόνον ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς δύναται νὰ ζητήτῃ. (60)

Δέν δύναται νά μεταχειρισθῆ τις ὡς λόγον ἀντιρρέσεως, πρότερον παραδειχθεῖσαν παρά τοῦ δικαστηρίου κατ' αἴτησιν αὐτοῦ. (8)

Ὁ παρά τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς, δέν δύναται νά ζητήσῃ ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ Νόμου, χωρὶς νά γείνη ἔκθεσις ὑπὸ τοῦ γραμματέως. (23)

Ἡ παρά τοῦ Εἰσαγγελέως πρὸς βλάβην τοῦ καταδικασθέντος γενομένη ἀναίρεσις ἔνεκα ἐσφαλμένης ἑρμηνείας τοῦ Νόμου, δέν δύναται νά βελτιώσῃ τὴν τύχην τοῦ καταδικασθέντος, καὶ ἂν ἡ ἑρμηνεία τοῦ Νόμου ὠφελεῖ αὐτόν. (33)

Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία δέν ἀρχεται, παρά ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἂν ὁ καταδικασθεὶς δέν εὔρεθῃ παρῶν εἰς τὴν δημοσίευσίν της. (49)

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ. Ἀνακριτικοὶ ὑπ' ἀλλήλοις τιμωροῦνται, ἐκδιάζοντες ὑπόπτους νά ὁμολογήσωσιν ἑαυτοὺς ἐνόχους. (43)

Αἱ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἀκυρότητες μὴ προταθεῖσαι ἐνώπιον τῶν κατωτέρω δικαστηρίων καλύπτονται. (40)

ΑΠΑΓΩΓΗ. Ὅσακις ἡ ἡλικία τοῦ ἀπαχθέντος προσώπου δέν εἶναι ἀνωτέρα τῶν 12 ἐτῶν, καὶ ἔλαβε χώραν βία τὸ ἀκούσιον τῆς ἀπαγωγῆς τεκμαίρεται. (6)

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ. Τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἔχουσι τὰ δικαστήρια νά ἐπιβάλλουσι νέαν ἀπόδειξιν, δέν δύναται νά ἐνεργηθῆ, εἰμὴ ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἀποσυρθῇ τὸ δικαστήριον εἰς διάσκεψιν. (14)

ΑΠΟΦΑΣΙΣ. Προδικαστικαὶ ἀποφάσεις δέν ὑπάγονται εἰς ἔφεσιν ἂν ἡ ὀριστικὴ εἶναι ἀνέκλητος. (25)

Κατ' ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, οὐδὲ οἱ Εἰσαγγελεῖς δύναται νά ζητήσουσι τὴν ἀναίρεσιν. (29 καὶ 30)

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ. Τὸ Ποινικὸν δικαστήριον δέν εἶναι ἀρμόδιον νά δικάσῃ τὰς ἀποζημιώσεις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ὅταν ἀπεδείχθῃ μὲν ἡ πρᾶξις, δέν εἶναι δὲ κολάσιμος. (47)

ΒΙΑΣΜΟΣ. Βιασμὸς ὑπάρχει ἢ διὰ μόνης σωματικῆς βίας, ἢ δι' ἀπειλῶν ἠνωμένων μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς. (41)

ΒΟΥΛΕΥΜΑ. Αἱ Κατὰ τῶν βουλευμάτων παρατηρήσεις μὴ προταθεῖσαι ἐνώπιον τῶν Συνέδρων καλύπτονται. (5)

ΔΙΑΤΑΡΑΞΙΣ. Συστατικὰ στοιχεῖα τῆς διαταράξεως τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης εἶναι, ἡ ἔνωσις πολλῶν γενομένη ἐπίτηδες πρὸς παράνομον εἰσβολὴν εἰς ξένας οἰκίας καὶ αὐτὴ ἡ εἰσβολή.

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ. Κατηγορία μὴ ἀπαγγεληθεῖσα ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ δέν φέρει ἀκυρότητα. (26)

ΕΚΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ἰδωτικὰ ἐκμαρτύρια δὲν ἀποτελοῦν ἀπόδει-
ξιν. (4)

ΕΝΟΡΚΟΙ. Οἱ ἐνόρκοι δὲν δύνανται νὰ προσθέσωσιν εἰς τὴν
ἐτυμηγορίαν ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν μὴ τεθεῖσαν εἰς αὐτούς. (22)

ΕΝΟΧΟΣ. Ἡ λέξις ἐνοχος συμπεριλαμβάνει ὄχι μόνον τὴν
ὀλικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικὴν ἐνέργειαν. (13)

ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ. Αἱ περὶ ἐξαιρέσεως τῶν Πταισματοδικῶν ἀ-
ποφάσεις εἶναι ἀνέκλητοι, καὶ ἂν ἐπιβάλλωσι πρόστιμον ἀνώτερον
τῶν δέκα δραχμῶν. (25)

ΖΗΤΗΜΑΤΑ. Αἱ κατὰ τῶν ζήτημάτων παρατηρήσεις ἂν δὲν
προταθῶσιν εἰς τοὺς Συνέδρους καλύπτονται. (52)

Δύνανται τὰ ζητήματα νὰ τίθενται καὶ δι' ἄλλων φράσεων, πα-
ρὰ τὴν εἰς τὸν ἐπίλογον τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν. (αὐτόθι)

Ἡ τάξις τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων ἀνήκει εἰς τὴν κρίσιν τοῦ
Προέδρου τῶν Συνέδρων. (49)

Τὰ σύνθετα ζητήματα δὲν ἀπαγορεύονται νὰ τίθενται εἰς τοὺς
ἐνόρκους. (59)

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. Αἱ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν δοθεῖται ἐνόρκως μαρ-
τυρία ἀναγινώσκονται ἐπὶ ἀκροατηρίου γενομένης αἰτήσεως. (8)

ΜΑΡΤΥΣ. Ὁ καταδικασθεὶς ἐνεκα διαδόσεως κινδύλων νομι-
σμάτων δύναται νὰ ἐξετασθῆ ὡς μάρτυς εἰς δίκην τινά. (10)

Ὁ μάρτυς δὲν εἶναι ἐξαιρετέος ἂν ἠκροάσθη τὰς καταθέσεις τῶν
ἄλλων μαρτύρων. (36)

Οἱ μάρτυρες μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλεύματος πρέπει ν' ἀνα-
χωρῶσιν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου. (37)

ΟΡΚΟΣ. Ἡ παράλειψις τῶν λέξεων ἀφόβως καὶ ἀπαθῶς ἐκ
τοῦ ὅρκου, δὲν ἀκυροῖ τὰς μαρτυρίας. (3)

Ἡ βεβαίωσις, ὅτι οἱ μάρτυρες ὠρκίσθησαν κατὰ τὸν Νόμον ἀπο-
δεικνύει, ὅτι ὁ ὅρκος ἐδόθη κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποινικῆς Δικο-
νομίας. (28)

Ἡ διπλῆ ὄρκισις μάρτυρός τινος δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. (35)

ΠΑΡΑΒΟΛΟΝ. Τὸ παράβολον μὴ κατατιθέμενον συγχρόνως
μὲ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν ἢ ἐντὸς τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας,
ἐπιφέρει τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀναιρέσεως. (9)

Καὶ εἰς τὴν τῶν βουλευμάτων ἀναίρεσιν ἀπαιτεῖται ἡ κατάθεσις
τοῦ παραβόλου (αὐτόθι)

ΠΕΙΣΤΗΡΙΑ. Καὶ τοι-ἀθωωθέντος τοῦ κατηγορηθέντος τὰ
προσαχθέντα ὡς πεισῆρια χρέματα δὲν ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν, ἀλλ'
εἰς τὸν ἰδιοκτήμονα. (2)

ΠΟΙΝΑΙ. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ συσσώρευσις τῶν ποινῶν καὶ ὅταν

πολλαὶ ἀποφάσεις ἐκδοθῶσιν ἐναντίον ἑνὸς προσώπου, ἢ δὲ ἐκτέλεσις αὐτῶν ἐνεργεῖται συγχρόνως. (32 καὶ 33)

Δὲν εἶναι τιμωρητέος ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ ζῶον μὴ ἔχον μὲν κακοήθη ἰδιώματα ἔβλαψε ὅμως τινά. (47)

ΠΡΟΕΔΡΟΙ. Ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ στείλῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν δισκαπέσεων, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναιρέσεως ἂν οἱ καταδικασθέντες ὠφελήθησαν ἐκ τούτου. (22)

Δύναται καὶ μόνος ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους πρὸς διόρθωσιν λέξεων τινῶν τῆς ἐτυμολογίας των, μὴ ἐχουστῶν ἐπιρροήν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς. (8)

Ὁ ἀναπληρωτικὸς Πρόεδρος τῶν Συνέδρων εἶναι τακτικὸς δικαστής. (40)

ΠΡΟΞΕΝΟΙ. Ὁ κατ' ἐντολήν τοῦ Προξένου ἐνεργήτας ὑπάλληλος θεωρεῖται ὡς νόμιμος ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ. (3)

Ἡ δικαιοδοσία τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Προξενείου ἐκτείνεται ἐφ' ὅλων τῶν κατὰ τὴν Τουρκίαν Προξενείων. (Αὐτόθι)

ΣΥΝΑΦΕΙΑ. Ἡ συνάφεια πολλῶν πράξεων ἰσχύει ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος μόνον, ὅταν ὅλαι αἱ πράξεις ᾗναι ἀξιόποιοι καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα ἀξιοτιμώρητα. (13)

ΤΥΠΟΣ. Τὰ πλημμελήματα τοῦ τύπου δικάζονται ὑπὸ τῶν ἐνεστώτων Κακουργιοδικείων. (27)

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΙΣ. Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ νὰ ἐκδοθῇ ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τινος μάρτυρος ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας, δὲν παραβιάζεται ἡ ὑπεράσπισις ἂν ἀφαιρεθῇ ὁ λόγος ἀπὸ τὸν συνήγορον τῶν κατηγορουμένων. (8)

ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΙΣ. Ἡ ἀφαίρεσις φονευθέντος ζώου, τοῦ ὁποίου τὴν κατοχὴν δὲν ἔλαβεν ὁ κτηνώδης, δὲν θεωρεῖται ὡς ὑπεξαίρεσις, ἀλλ' οὔτε κλοπή. (17)

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ. Δὲν θεωρεῖται, ὅτι ἡ κατηγορηθεῖσα πράξις μεταβάλλεται, ὅταν αὐτὴ λαμβάνει ἄλλον χαρακτήρισμόν. (38)

ΧΡΕΩΚΟΠΟΣ. Ὁ ἀήλιξ, ὁ μὴ λαβὼν τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ πατρὸς του ἢ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐμπορεύεσθαι, δὲν δύναται πτωχεύσας νὰ τιμωρηθῇ ὡς χρεωκόπος. (44)

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ. Οἱ χωροφύλακες ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων ὅταν αἱ πράξεις, δι' ἃς κατηγοροῦνται, ἐγένοντο περὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς στρατιωτικῆς τῶν ὑπηρεσίας. (53)

